

THÍCH NỮ GIỚI HƯỚNG

Tập 1

NỮ TỬ
VÀ
TỬ NHÂN HOA KỲ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HOÁ SÀI GÒN

Sư Cô Thích Nữ Giới Hương (Phạm Thị Ngọc Dung) sinh năm 1963 tại Bình Tuy và xuất gia năm 15 tuổi. Sư cô đã tu học tại Ấn Độ 10 năm và năm 2003, tốt nghiệp Tiến sĩ Phật học tại Trường Đại Học Delhi, Ấn Độ.

Sư cô thích làm thơ, viết văn và trầm tư về pháp. Sư cô cũng là tác giả, dịch giả của các sách:

- *Bodhisattva and Sunyata in the Early and Developed Buddhist Traditions*
- *Bồ tát và Tánh không trong Kinh điển Pali và Đại thừa*
- *Ban Mai Xứ Ấn (3 tập)*
- *Vườn Nai – Chiếc Nôi Phật Giáo*
- *Xá Lợi Của Đức Phật*
- *Quy Y Tam Bảo và Năm Giới*
- *Vòng Luân Hồi*
- *Hoa Tuyết, Milwaukee*
- *Luân Hồi trong Lăng Kính Lăng Nghiêm*
- *Sen Nở Nơi Chốn Tử Tù*
- *Quang Âm Quảng Trần*

Tủ Sách Bảo Anh Lạc

THÍCH NỮ GIỚI HƯƠNG

Nữ Tu và Tù Nhân Hoa Kỳ

Tập I

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN - 2010

Địa Chỉ Liên Lạc:

TỦ SÁCH BẢO ANH LẠC

Hương Sen Temple

24615 Fir Ave., Moreno Valley,

CA-92553, USA

Tel: 951 601 9659

Web: www.chuahuongsen.com

Email: thichnugioihuong@yahoo.com

MỤC LỤC

Lời nói đầu	7
Chương I: Những Phiến Tâm Đẹp	11
Chương II: Nạn Kỳ Thị	105
Chương III: Sự Tác Hại của Tội Phạm	139
Chương IV: Nghi Thức Trì Tụng	181
Chương V: Thế Giới Nhà Tù	215
Tài liệu tham khảo	321

LỜI NÓI ĐẦU

Ngài Đạt Lai Lạt Ma nói: “Mỗi người trong chúng ta đều có khả năng phạm tội. Những phạm nhân bị giam vào ngục tù, thực sự, không tệ hơn bất cứ người nào trong chúng ta. Họ bị sự vô minh, tham muốn và phẫn nộ, những căn bệnh mà chúng ta dễ bị nhiễm phải nhưng tùy các mức độ cao thấp khác nhau. Bản phận của chúng ta là cố gắng giúp đỡ các phạm nhân ấy”.

(His Holiness, The Dalai Lama: *We are all potential criminals, and those who we have put into prison are no worse, deep down, than any one of us. They have succumbed to ignorance, desire, and anger, ailments that we all suffer from but to different degrees. Our duty is to help them*).

Tôi đã ở thành phố Milwaukee, tiểu bang Wisconsin, Hoa Kỳ, hơn bốn năm. Trong thời gian này, tôi có nhiều nhân duyên đi viếng một số các trại cải huấn tại tiểu bang Wisconsin.

Xem tivi, báo chí Hoa Kỳ thực tế xã hội, tiếp xúc phạm nhân, được nghe những lời sám hối muộn màng, những hậu quả ghê gớm của tâm bất thiện, tham, sân, si, độc ác, ích kỷ, ghen ghét, tật đố và kỳ thị... tôi bàng hoàng

khi thấy những cảnh luân hồi hiện tại và nhận ra những gì Đức Phật dạy về sự chuyển biến dòng vận hành thiện ác của tâm là đúng. Chúng chỉ cách nhau có một sát na tâm mà hậu quả để lại đối nghịch vô cùng to lớn.

Những lời dạy của Đức Phật thật đơn giản và chuẩn xác:

1. Tâm dẫn đầu các pháp.

Tâm là chủ, tạo tác.

Nếu nói hay hành động,

Với tâm niệm bất tịnh,

Khổ não liền theo sau,

Như xe theo bò vậy.

(Pháp cú kệ 1)

(Mind is the forerunner of (all evil) states.

Mind is chief; mind-made are they.

If one speaks or acts with wicked mind,

because of that, suffering follows one,

even as the wheel follows the hoof of the draught-ox)

2. Tâm dẫn đầu các pháp.

Tâm là chủ, tạo tác.

Nếu nói hay hành động,

Với tâm niệm thanh tịnh,

An lạc liền theo sau,

Như bóng chẳng rời hình.

(Pháp cú kệ 2)

(Mind is the forerunner of (all good).
 Mind is chief; mind-made are they.
 If one speaks or acts with pure mind,
 because of that, happiness follows one,
 even as one's shadow that never leaves).

Nếu năm 2005 trước khi rời Ấn Độ, sau 10 năm tu học tại đó, tôi đã viết bộ sách *Ban Mai Xứ Ấn* (ba tập) thì bây giờ khi rời xứ tuyết Wisconsin để về vùng ấm California tu học, tôi cũng muốn cầm bút để sáng tác một tác phẩm mới “*Nữ Tu và Tù Nhân Hoa Kỳ*” (hai tập). **Tập I** bao gồm *Những Phiến Tâm Đẹp, Nạn Kỳ Thị, Sự Tác Hại của Tội Phạm, Nghi Thức Trì Tụng tại Trại Tù và Thế Giới Nhà Tù*. **Tập II** bao gồm *Sự Hỗ Trợ của Phật Pháp, Lời Dạy của Đức Phật về Tội Tử Hình, Cai Nghiện, Đời Sống Sau Khi Ra Tù và Kết Luận*.

Nội dung chung của tác phẩm là xin tường thuật những chuyện viếng thăm hay qua các thư tín trao đổi san sẻ Phật pháp giữa các tù nhân Hoa Kỳ tại một số các trại tù Wisconsin và tác giả - một Nữ Tu. Trong đây có những nhân vật thật và có những nhân vật hư cấu hoặc đổi tên. Tuy nhiên qua đó, Phật tử tù nhân Hoa Kỳ cũng như tác giả xin chia sẻ suy nghĩ của mình theo quan điểm Phật giáo trước những hiện tượng bạo động xã hội, nguyên nhân dẫn đến tù tội mà xuất phát là từ tâm vô minh nông nổi. Với ước mong, chúng ta hãy khéo chế ngự tâm, phòng tâm, đừng để ba độc tham sân si sai sử để dẫn đến tội lỗi, tạo khổ cho mình và người cũng như tạo gánh nặng cho gia đình, xã hội và đất nước.

Tác giả đã nhận hàng trăm bức thư trao đổi của các phạm nhân. Mỗi bức thư là mỗi tâm sự, mỗi cuộc đời đã

vẽ nên bức tranh luân hồi đau khổ tại Hoa Kỳ này. Tuy nhiên, mỗi bức thư cũng vẽ lên những nét đẹp của tâm hướng thiện cố gắng vươn lên như sen vượt khỏi bùn đen. Theo từng nội dung của nhóm thư mà tôi phân ra có những chương tương ứng để góp dày thành cuốn sách.

Đức Phật dạy sống dưới gốc cây ba ngày, chúng ta cũng mang ơn và thương quý cây, vì cây giống như mái nhà che chở bóng mát cho chúng ta trong những ngày qua. Huống chi có những tù nhân sống trong nhà tù trong một thời gian lâu hơn ba ngày hoặc có khi suốt đời (án chung thân), nên có rất nhiều chuyện chia buồn, sẻ đáng, niềm vui, nỗi khổ, dù là ít hay nhiều. Qua những chia sẻ theo từng tiêu đề nhỏ của những câu chuyện đời thường hàng ngày sẽ minh họa cho chúng ta thấy một thế giới tù nhân sau song sắt lạnh cũng như cách các tù nhân tiếp cận với nếp sống tâm linh Phật giáo - một nghệ thuật sống thiết thực và hữu hiệu ở mọi nơi.

Thành tâm tri ân sự hỗ trợ và đóng góp của Sư cô Tonen, đạo hữu Phúc Hòa, các phạm nhân, đặc biệt tù nhân Phật tử Douglas Stream, pháp danh Tojin cùng nhiều thiện tri thức ẩn danh khác bằng nhiều cách đã giúp cho tác phẩm này được hoàn thành.

Viết về lãnh vực này là một bước mới, không phải chuyên nghiệp, nên chắc chắn tác phẩm sẽ có nhiều thiếu sót, cần được bổ sung. Kính mong các thiện hữu tri thức và độc giả hoan hỉ chỉ bảo để những lần tái bản sau, sách được hoàn chỉnh hơn.

Xin đa tạ rất nhiều.

Nắng Hạ Chùa Hương Sen, ngày 16/03/2010

Thích Nữ Giới Hương

Chương 1

NHỮNG PHIÊN TÂM ĐẸP

Giới thiệu về Wisconsin

Wisconsin là một trong 50¹ tiểu bang của Hoa Kỳ và nằm phía bắc của đất nước này. Wisconsin ở khoảng vĩ độ 43.044 bắc và kinh độ 89.044 tây. Diện tích rộng 65.503 dặm Anh vuông, so với 50 tiểu bang của Hoa Kỳ thì Wisconsin lớn thứ 23.

Wisconsin đặc biệt nổi tiếng vì ở bên cạnh hai cái hồ lớn, hồ Superior ở phía bắc và hồ Michigan ở phía đông, hai hồ này thuộc hệ thống của ngũ đại hồ lớn nhất thế giới (Five Great Lakes). Hồ Michigan được bao quanh bởi bốn

¹ www.50state.com/us.htm: 1.Alabama, 2.Alaska, 3.Arizona, 4.Arkansas, 5.California, 6.Colorado, 7.Connecticut, 8.Delaware, 9.Florida, 10.Georgia, 11.Hawaii, 12.Idaho, 13.Illinois, 14.Indiana, 15.Iowa, 16.Kansas, 17.Kentucky, 18.Louisiana, 19.Maine, 20.Maryland, 21.Massachusetts, 22.Michigan, 23.Minnesota, 24.Mississippi, 25.Missouri, 26.Montana, 27.Nebraska, 28.Nevada, 29.New Hampshire, 30.New Jersey, 31.New Mexico, 32.New York, 33.North Carolina, 34.North Dakota, 35.Ohio, 36.Oklahoma, 37.Oregon, 38.Pennsylvania, 39.Rhode Island, 40.South Carolina, 41.South Dakota, 42.Tennessee, 43.Texas, 44.Utah, 45.Vermont, 46.Virginia, 47.Washington, 48.West Virginia, 49. Wisconsin, 50.Wyoming

tiểu bang là Michigan, Illinois, Indiana và Wisconsin. Vì chu vi hồ nằm phía tiểu bang Michigan nhiều hơn nên được gọi tên là hồ Michigan, tuy nhiên khi đến từng thành phố của từng tiểu bang thì hồ gắn liền với từng tên địa phương đó. Ví như thành phố Milwaukee, Sheboygan... thì hồ được gọi là hồ Milwaukee, hồ Sheboygan... Diện tích mặt nước trong tiểu bang rộng 11190 dặm vuông, đứng hàng thứ tư trong nước Hoa Kỳ, diện tích hai mặt hồ thuộc địa phận Wisconsin rộng 9355 dặm vuông, đứng hàng thứ hai của các tiểu bang ở cạnh Ngũ đại hồ².

Wisconsin có bốn mùa rõ rệt: xuân, hạ, thu và đông.

² Xin xem <http://www.50states.com/wisconsi.htm>

Thành phố Milwaukee xanh tươi với mùa xuân cây cối nảy mầm xanh lá nhưng oi bức nóng nực khi gió mùa hạ từ hồ Michigan kéo về. Mùa thu ngắn ngủi nhưng đẹp tuyệt vời với hàng cây lá đỏ thơ mộng bay xào xạc và mùa đông phủ đầy bông tuyết trắng khiến thành phố trở nên huyền hoặc im lặng ủ kín mình trong băng tuyết trắng. Vì tiểu bang này tuyết lạnh nhiều nên người Việt tương đối ít hơn các tiểu bang ấm khác.

Phật tử thường sinh hoạt tại chùa Phước Hậu (một ngôi chùa duy nhất của tiểu bang này) là khoảng hai trăm người trong dịp lễ lớn. Nghe nói tổng số người Việt (tất cả mọi tôn giáo) là khoảng ba ngàn, trong khi tiểu bang Illinois kê bên thì khoảng hơn mười ngàn người Việt.

Các Trại Cải Huấn Wisconsin

Tội phạm nước Mỹ là một trong những vấn đề lớn nhất trên thế giới ngày nay. Theo nghiên cứu, số lượng tội nhân tăng một cách cụ thể. Từ năm 1970 đến năm 2000, chỉ riêng số tù nhân ở mỗi tiểu bang tăng đến 50%. Số người tù địa phương tăng khoảng 20% từ năm 2000 đến 2008.

Riêng ở Wisconsin, có hơn phân nửa 24.000 tù nhân là thiếu niên (tuổi từ 16 đến 35). Thời hạn tù từ sáu tháng đến chung thân tùy tội nặng hay nhẹ. Nhiều tù nhân tái phạm ra vào nhà tù nhiều lần, nghĩa là sau khi thả ra, họ lại phạm tội nữa. Vì vậy, thời gian ở tù bị kéo dài thêm, án tù lâu hơn.

Tôi đã đi thăm một số nhà tù ở Wisconsin. Tôi đã có dịp gặp mặt và nói chuyện với nhiều tù nhân, nhất là qua

thư tín trao đổi. Số lượng nam phạm tội nhiều hơn nữ nên nhà tù nam nhiều hơn nữ. Nhìn chung động lực thúc đẩy họ phạm tội là vì họ cần tiền để thoả mãn nhu cầu nghiện ngập (cần sa, ma túy, cờ bạc, nợ nần, tiêu xài xa hoa...) khiến họ phạm tội (lừa gạt, trộm cắp, ăn cướp và giết người). Thêm vào đó là vì tham lam, dâm dục, hung ác, sân giận, bất đồng ý kiến, ngu dại không biết lẽ phải, vv... đã dẫn họ rơi vào vòng bắt lương, vi phạm luật lệ xã hội. Đa số phạm nhân dùng cần sa và uống rượu ở lứa tuổi quá sớm. Một số thiếu niên và rất nhiều người lớn phải sống trong tù nhiều năm (hay chung thân) vì sự đồi bại, phạm luân thường đạo lý. Một vài tiểu bang trên nước Mỹ vẫn còn giữ hình phạt tử hình; tuy nhiên ở tiểu bang Wisconsin không có hình phạt này.

Trong tiểu bang Wisconsin có khoảng 20 nhà tù và vài trại giam cho lứa vị thành niên. Sư cô Tonen và tôi thường đến thăm viếng và hướng dẫn Phật pháp cho khoảng 12 nhà tù. Tù nhân thuộc nhiều tôn giáo hay không tôn giáo. Các vị tuyên úy (trông coi nhà nguyện) cũng thuộc nhiều tôn giáo khác (Thiên Chúa, Hồi giáo, Do Thái Giáo, Hindu và Phật giáo)... Có một vị tuyên úy Phật giáo làm việc ở nhà tù Jackson (Jackson Correctional Institution) ở Black River Falls, Wisconsin. Bốn phận chung của các tuyên úy là giúp các tù nhân được gặp vị hướng dẫn tinh thần của mình để thực hành nghi lễ tôn giáo theo yêu cầu của tù nhân.

Đây là 12 nhà tù tại tiểu bang Wisconsin mà chúng tôi đã đến như:

1. Trại cải huấn Racine (Racine Correctional Institution, đàn ông)
Medium Security (mức canh phòng trung bình)
Sturtevant, WI
2. Trại cải huấn Oshkosh (Oshkosh Correctional Institution, đàn ông)
Medium Security (mức canh phòng trung bình)
Oshkosh, WI
3. Trại cải huấn Taycheedah (Taycheedah Correctional Institution, phụ nữ)
Maximum/medium security (mức canh phòng trung bình/ nghiêm ngặt)
Fond du Lac, WI
4. Trại cải huấn Green Bay (Green Bay Correctional Institution, đàn ông)
Maximum Security (mức canh phòng nghiêm ngặt)
Green Bay, WI
5. Trại cải huấn Waupun (Waupun Correctional Institution, đàn ông)
Maximum Security (mức canh phòng nghiêm ngặt)
Waupun, WI
6. Trại cải huấn Dodge (Dodge Correctional Institution, đàn ông)
Maximum Security (mức canh phòng nghiêm ngặt)
Waupun, WI
(Khi bị tội, tù nhân được chuyển về đây. Sau khi ra toà

và rõ ràng tội rồi thì sẽ chuyển đi các trại giam khác để thi hành án. Tùy theo mức tội mà ở các nhà tù khác nhau).

7. Trại cải huấn Fox Lake (Fox Lake Correctional Institution, đàn ông)

Medium Security (mức canh giữ trung bình)

Fox Lake, WI

8. Trại cải huấn Redgranite (Redgranite Correctional Institution, đàn ông)

Maximum/medium Security (mức c an h giữ trung bình/ nghiêm ngặt)

Redgranite, WI

9. Trại cải huấn Wisconsin Secure Program Facility (đàn ông) Supermax (Cơ kỳ nghiêm ngặt, biệt giam, chỉ vào thăm cá nhân chứ không phải tập thể)

Boscobel, WI

10. Trại cải huấn New Lisbon (New Lisbon Correctional Institution, đàn ông)

New Lisbon, WI

11. Trại cải huấn Kettle Moraine (Kettle Moraine Correctional Institution, đàn ông)

Medium Security (mức canh giữ trung bình)

Plymouth, WI

12. Trại cải huấn Wisconsin (Wisconsin Resource Center, nơi ở h những tù n hân b bịnh tâm thần (emotionally disturbed)

Winnebago, WI

Chuẩn Bị Cho Những Chuyến Viếng Thăm

Sư cô Tonen Sara O-Connor, viện chủ Trung tâm thiền Milwaukee (Milwaukee Zen Center)³, Wisconsin, 75 tuổi, người Mỹ sanh trưởng tại Milwaukee. Trước kia đã lập gia đình và có hai con trai. Sau này sống riêng, Sư cô đã xuất gia 10 năm theo tông phái Thiền Phật giáo Nhật bản.

Vì sống cùng thành phố với nhau và sinh hoạt Phật giáo trong Hội Ái Hữu (*Buddhist Peace Fellow of Milwaukee*) nên sư Tonen và tôi có nhiều cơ hội cùng làm việc chung, thảo luận với nhau, nhất là những lúc chúng tôi cùng trên xe đến những nhà tù. Đây là dịp chúng tôi có thời gian để trao đổi nhiều nhất.

Sư cô dù đn tuổi nhưng trông rất khỏe mạnh, hoạt động từ thiện và hoằng dương Phật pháp rất tích cực. Sự cống hiến của Tonen thật là đáng kể.

Sosaku (nghĩa là Sáng Tác) là tên tờ báo của Milwaukee Zen Center (Trung Tâm Thiền học tại thành phố Milwaukee, tiểu bang Wisconsin) do Sư cô Tonen viện chủ của Trung tâm thiền và ưu bà tắc Douglas Stream, pháp danh Tojin (một tù nhân trong trại tù ở Greenbay, tiểu bang Wisconsin) phụ trách. Hầu hết tác giả viết trong báo này đều là tù nhân Phật tử. Báo *Sosaku* được xuất bản mỗi năm bốn kỳ. Mục đích của tờ báo là cung cấp cơ hội cho tù nhân học Phật pháp và chia sẻ tình đạo giữa các tù nhân trong các trại giam của tiểu bang. Hy vọng của ban biên tập là qua sự cống hiến của báo sẽ mang một thông

³ www.milwaukeezencenter.org

điệp hiểu biết, từ bi, khoan dung và kính trọng giữa các tù nhân Phật tử hay dù không phải là Phật tử.

Giữa Tonen và tôi có nhiều kỷ niệm đáng nhớ. Để được vào thăm trong tù, Tonen phải mất một thời gian khá lâu để lo khâu thủ tục, xin giấy phép cho nhiều chuyến viếng thăm này.

Một vài email trao đổi dưới đây giữa Sư Tonen và tôi trong năm 2007 để cho thấy sự chuẩn bị của chúng tôi và cũng mô tả thời tiết xấu với cơn bão tuyết như thế nào mà những người ở xứ lạnh đã biết và những người ở vùng ấm thì thấy được chúng qua hình ảnh. Đôi khi chúng tôi phải hủy hoặc hoãn lại các chuyến đi để đợi mặt trời ấm áp cho phép.

Từ: Sư cô Giới Hương thichnugioihuong@yahoo.com

Tonen thân,

Chúng ta sẽ bãi bỏ chuyến đi viếng tù ngày mai bởi lẽ dự báo thời tiết báo trời bên ngoài bão tuyết quá lớn và gió thổi mạnh. Nhưng Giới Hương sẽ cùng đi với sư đến OSCI (Nhà tù Oshkosh) vào ngày 19 tháng 2 năm 2007. Hy vọng thời tiết sẽ không xấu.

Chúc Tonen một buổi tối yên lành,

Từ: Tonen O'Connor kokyo-an@earthlink.net

Sư Giới Hương thân,

Tuyết mới vừa ngừng rơi ở nơi đây, nhưng tôi ước

lượng tuyết đã cao khoảng 20 inches (một inch dài khoảng một đốt rưỡi của ngón tay tôi). Đường phố thật là lầy lội, ướt át và bẩn thỉu. Tôi không bắt tuyết ở thành phố Oshkosh, nơi mình định đến như thế nào, nhưng ở đây, tôi sẽ phải mất rất nhiều thời gian để moi chiếc xe của tôi ra khỏi đồng tuyết (vì tuyết phủ kín xe tôi rồi). Rồi tôi sẽ phải khó khăn để len lỏi qua những con đường chưa cào tuyết để mới ra đến đường cao tốc 41. Thêm vào đó, tôi vừa mới hoàn thành hai ngày tu học tập trung (15 tiếng ngày thứ bảy và 10 tiếng ngày hôm nay). Trong đó, tôi hướng dẫn tu thiền, tụng kinh, pháp đàm với Phật tử, nấu ba bữa ăn, thuyết pháp, nói chung là làm hết mọi việc. Phật tử tụ họp cũng khá đông, nhưng nói thật, tôi cảm thấy rất mỏi mệt. Cuộc thăm viếng nhà tù OSCI lúc nào cũng xảy ra sau hai ngày tu học cuối tuần. Tôi không ngại sự lao khổ nếu đường đi được thuận tiện, bằng không thì thật đáng lo ngại và nguy hiểm cho bản thân chúng ta trên đường tuyết trơn trượt.

Tôi rất lấy làm tiếc phải hủy bỏ chuyến đi ngày mai. Tôi hy vọng Sư cô Giới Hương và tôi có thể đi cùng nhau tới nhà tù OSCI để hướng dẫn thiền ngày 19, tháng 02, năm 2007.

Tôi chân thành cảm ơn Susan đã giúp đỡ trong việc xin thủ tục, giấy phép, vân vân và cảm ơn Sư cô Giới Hương đã nhiệt tình tham dự dù hoàn cảnh thế nào. Hy vọng thời tiết sẽ tốt đẹp trong tháng hai.

Chúc sư cô mọi sự an lành,

Từ: Sư cô Giới Hương thichnugioihuong@yahoo.com

Tonen thân,

Cám ơn lá thư và kế hoạch tốt đẹp của Tonen.

Chúng ta sẽ có mặt tại trung tâm Zen (Thiền) vào khoảng 8 giờ 45 sáng thứ Sáu nếu như sư có thể xác nhận thời điểm một lần nữa ngày mai tại nhà tù Racine. Tôi sẽ chuẩn bị một bữa ăn trưa mang theo (a packed lunch) để chúng ta cùng dùng chung tại trung tâm Milwaukee Zen.

Kế hoạch cho ngày thứ hai rất tốt. Chúng ta sẽ làm theo đó nha. Liệu tôi muốn đem theo máy chụp hình vào trại tù có được không? Nếu họ không cho phép chụp hình trong nhà giam thì chúng ta có thể để cái máy chụp hình lại trong xe của sư. Chúng ta có thể chụp hình sư và Giới Hương trước cổng nhà giam không? Tôi nghĩ chắc không sao phải không? Bởi lẽ GH muốn viết một bài phóng sự về công việc của sư và thật là hoàn hảo nếu có thêm hình ảnh minh họa. GH rất cảm phục và kính trọng sư cho những việc thiện nguyện này.

Chúc một đêm tốt lành,

Từ: Tonen O'Connor kokyo-an@earthlink.net

Sư Giới Hương thân,

Nhà tù Racine chưa đưa ~~ai~~ chấp thuận việc thăm viếng, nhưng chúng ta cứ đến đó vào ngày đã định thứ sáu, ngày 19, tháng 01. Nếu có vấn đề gì, tôi sẽ thông báo cho

Sư cô biết.

Cho chuyến đi này, Sư cô nên có mặt khoảng 8 giờ 45 sáng. Sư cô có thể đậu xe ở chỗ của tôi sau Trung tâm Thiên. Vì chạy xe đến đó mất khoảng 45 phút, nên giờ xuất phát không thể trễ hơn 9 giờ sáng để có thể tới đó đúng giờ vào cổng, qua trạm kiểm soát và gặp mặt mọi người vào đúng 10 giờ sáng. Đây là một nhà tù có mức độ kiểm soát trung bình (Medium Security). Phạt tử không đông lắm, chỉ khoảng mười hai nam tù nhân. Có thể chỉ có mười một người vào ngày thứ sáu vì có một người phải theo học buổi huấn luyện đặc biệt trùng khớp với giờ hướng dẫn thiền của chúng ta. Thiền tập sẽ hoàn tất vào lúc 11 giờ 30 phút và chúng ta sẽ trở lại Wilwaukee vào khoảng 12 giờ 30 phút trưa. Nếu Sư cô có đem theo đồ ăn trưa, chúng ta có thể dùng bữa ở Trung Tâm Zen tại Milwaukee.

Về phần cuộc viếng thăm nhà tù vào ngày thứ Hai, nhà tù Oshkosh đã cho phép nhưng tôi vẫn chưa có tin tức gì từ nhà tù Waupun. Nếu sư Giới Hương không thể đi với tôi ở Waupun buổi trưa nay, sư có thể chờ tôi ở tại thư viện công cộng ở gần nhà tù. Xin vui lòng đến đây đúng 7 giờ sáng vì chúng ta không thể khởi hành trễ hơn 7 giờ 15 phút sáng. Lái xe phải mất cả 1 tiếng 45 phút. Đừng nên đem theo đồ ăn trưa vì không có nơi để chúng ta ăn (tôi không muốn ngồi trong xe ăn trong khi thời tiết lạnh lẽo tuyết rơi với đồ ăn bị đông thành đá). Chúng ta có thể dừng lại ở nhà hàng McDonald ở thành phố Waupun và mua món rau salad trộn dầu giấm (không có thịt) và một

lon nước ngọt. Nhà tù Oshkosh là một trại giam có mức độ kiểm soát trung bình (Medium Security) và nhóm tù nhân ở đó độ khoảng 8 tới 12 người. Trong khi Waupun là nhà tù có mức độ kiểm soát nghiêm ngặt và nhóm tù nhân chỉ có chín người. Buổi pháp thoại ở Oshkosh thì từ 9 giờ 30 cho tới 11 giờ 30 sáng và sau đó chúng ta lái xe tới Waupun, ăn trưa và hướng dẫn ở Waupun từ 1 giờ tới 2 giờ 30 trưa. Chúng ta trở về Trung Tâm Zen ở Milwaukee không quá 4 giờ 45 phút chiều.

Với hai buổi pháp thoại này, sư Giới Hương không cần phải đắp y. Tonen chỉ mặc áo tràng bình thường (gọi là áo nâu sòng của nhà chùa trong tiếng Nhật). Chúng ta chỉ đắp y cho những buổi lễ quan trọng trong nhà tù như lễ Quy y hoặc Bỏ tát tụng giới thôi. Sư cô nhớ mang theo hộ chiếu và đừng mang những gì có kim loại bên trong vì chúng ta phải qua máy rà kiểm tra trước khi vào nhà tù.

Chương trình như thường lệ:

Ngồi thiền - 30 phút (chúng ta không có đệm, bồ đoàn nên dùng ghế thay thế)

Kinh hành - ngoại trừ ở nhà tù Oshkosh vì không có phòng rộng

Tụng Kinh - (Kinh Từ Bi, Bát Nhã)

Pháp thoại và trả lời thắc mắc (Cuộc đời Tổ sư Huệ Năng)

Nhân đây, xin Sư Giới Hương nhớ ngày mai là có cuộc gặp mặt Hội Liên Tôn Giáo (Interfaith Conference, MAIR) là vào 10 giờ 30 tới 12 giờ trưa tại văn phòng Interfaith Conference trên tầng hai ở 1442 đường Farwell,

Milwaukee. Tôi thành thật xin lỗi vì không thể ghé rước Sư cô đi đến đó được. Tôi có một bài thuyết giảng tại trường đại học ở hướng Bắc và sau khi trở về đây thay đồ xong, tôi phải hướn g dẫn những người tình nguyện làm báo cho tòa soạn của chúng tôi. Ngay cả tôi cũng không có đủ thời gian để đến chỗ họp cho kịp lúc. Tôi đã chọn ra 16 trong 24 câu tục ngữ Sư GH đã gởi cho tôi và sao chép ra thành nhiều bản để cho mọi người tại cuộc họp ở MAIR cùng sử dụng với hình minh họa. Hy vọng Sư Giới Hương nhớ đến đó đúng giờ họp trước. Tonen sẽ thông báo cho Sư cô biết nếu có gì thay đổi phút chót nha.

Chúc an lành.

Ngày 22, tháng 10, năm 2007, Sư cô Tonen và tôi có buổi pháp đàm tại trại tù Green Bay (Green Bay Correctional Institution). Đây là tù cực trọng (Maximum Security) và nặng tù nhân hầu như là liên quan đến tội giết người (murders).

Tại đây, tôi có gặp một thanh niên Mỹ tên Douglas Stream pháp danh Tojin, 32 tuổi. Tojin do một niệm vô minh nóng giận cướp lấy mạng sống của một người nên phải lãnh án chung thân (suốt đời phải ngồi tù). Tojin rất sáng sủa thông minh, thanh nhã như thư sinh đang thời đèn sách. Nếu Tojin đừng phạm pháp và được ở ngoài, phát huy khả năng thì lợi ích cho gia đình, xã hội và đất nước biết bao nhiêu. Tojin đã nói với tôi rằng một khi đã mang ‘án chung thân không ân xá’ thì dù phạm nhân có nỗ lực phấn đấu làm tốt, cũng khó có trường hợp được tòa án giảm tội

giam, trừ khi có bằng chứng gì đó chứng minh nhẹ tội.

Tojin cũng nghiên cứu nhiều kinh sách Phật trong thư viện của trại cải tạo và rất thích các bài giảng của sư ông Nhất Hạnh. Tojin đã tự học câu “*Sakyamuni Buddha*” bằng tiếng Việt là “Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật” để chào đón tôi mỗi khi tôi đến hướng dẫn.

Từ Milwaukee chúng tôi lái xe gần hai tiếng đồng hồ mới đến trại cải huấn Green Bay, nơi mà Tojin đang giam giữ. Những hàng cây đầy lá đỏ (russet) đã rực sáng dọc hai bên đường rất đẹp. Tôi ngắm nét rực rỡ kiêu sa của thiên nhiên và cảm thấy mình rất có phước báo để ngắm chúng. Trong khi các tù nhân kia bịt kín mít không thể thấy được thế giới bên ngoài. Nếu họ có cửa sổ thông hơi chẳng nữa thì cũng ở tít trên cao.

Tonen rất khỏe. Sư đã ban pháp thoại với tù nhân rồi, lên xe về, cả hai chúng tôi lại huyền thuyên tiếp tục không dứt suốt cả hai giờ đồng hồ lái xe.

Tojin là một trong những tù nhân viết thư cho tôi thường xuyên nhất. Thời gian của những thư tín trao đổi giữa tôi và các tù nhân chỉ có hai, ba ngày là đến, vì chúng tôi cùng ở chung một tiểu bang. Điều này cũng cho thấy hệ thống thư tín tại Mỹ rất nhanh chóng và tiện lợi.

Đi học cả ngày về không mệt mà đi thăm trại tù về nhất là những Maximum Security thì lòng rất buồn và nặng trĩu. Ngồi trên xe mà cứ khó thở, thở ngắn và thở dài liên tục. Về đến chùa Phước Hậu là đi nghỉ liền có lẽ vì hoàn cảnh từng cá nhân tù và không khí nặng nề ở đó cứ

ám ảnh lấy tôi.

Những Phiến Tâm Đẹp

Dưới đây là một số bức thư tiêu biểu và sự hồi âm của tôi. Qua nội dung của các bức thư này cũng cho chúng ta thấy tâm tư trăn trở giữa thiện ác và sự hướng về đạo Phật của một số các tù nhân. Đây là những phiến tâm đẹp tựa như những hoa sen hồng đang vươn khỏi từ bùn.

TOCHIKU

Ngày 7, tháng 2, năm 2007

Sư cô kính,

Tôi là người mà Sư cô đã gặp khi Sư cô tới thăm chúng tôi tại trại cải huấn Racine. Tôi tên là Robert Trokan, pháp danh là Tochiku. Sư cô Tonen đã cho tôi pháp danh này vào lễ tôi quy y Tam bảo. Tochiku có nghĩa là “Trúc Lâm”. Sư cô Tonen giải thích Trúc Lâm là biểu tượng của sức mạnh dẻo dai và uyển chuyển trong mọi thời cuộc khó khăn để tôi có thể đương đầu với chính mình.

Tôi muốn giới thiệu một tí về bản thân mình. Tôi được sanh ra và lớn lên tại Wisconsin, thành phố Menomonee Falls. Lúc nhỏ, tôi đã có những quyết định sai lầm. Tôi được nuôi dưỡng trong đạo Thiên chúa nhưng tôi nghi ngờ tôn giáo này. Tôi đã trải qua những điều tệ hại và càng tệ hơn là đã chôn đời mình trong rượu chè và á phiện. Rồi dẫn tôi đến phạm pháp và bị nhốt ở đây. Tôi không có bào chữa cho hành động sai trái của mình. Tôi chịu trách nhiệm hoàn

toàn. Tôi đã ở tù 21 năm rồi. Tôi bị bắt vào lúc tôi hai mươi tuổi và bây giờ tôi đã bốn mươi một tuổi rồi.

Cách đây mười năm, tôi đã tìm được ý nghĩa của chính cuộc đời mình. Tôi đã nhìn thấy được lối đi. Tôi đã thông suốt. Tôi đã thay đổi đời tôi rất nhiều, nhờ đó mà tôi đã không còn làm tổn hại đến những người xung quanh mình. Tôi đã được cai nghiện và nhờ kinh nghiệm này tôi đã giúp cho bao người khác cũng khỏi nghiện ngập trong nhiều năm qua. Nhớ lại lúc tôi là con chiên của đạo công giáo, tôi không tìm thấy được đức tin, nhưng tôi không thể làm gì khác hơn. Có người khuyên tôi lúc còn ở nhà tù Green Bay, hãy tới tham dự khóa thiền tập do Sư cô Tonen hướng dẫn. Tôi đã tới tham dự mỗi tháng một lần và rồi tôi hỏi Sư cô rất nhiều câu hỏi. Thời gian trôi qua, tôi đã tìm được lối đi cho chính mình và tôi đã quy y. Tôi tìm được sự thăng bằng trong lòng mình và những mối liên hệ với người xung quanh và tôi luôn bảo mình phải là một Phật tử hữu ích cho mọi người. Tôi rất thích tọa thiền.

Sư cô Tonen đề nghị tôi viết thư tới Sư cô để tham vấn Phật Pháp. Tôi đồng ý ngay. Sư cô Tonen nói Sư cô đã ở trong tu viện nhiều năm lắm rồi, hình như hơn ba mươi năm rồi thì phải. Ở nơi tu viện đó ra làm sao? Sư cô sanh trưởng trong lên trong gia đình Phật tử hả? Sư cô có thể cho tôi biết về đất nước Việt Nam của Sư cô không? Cuộc sống ở đó như thế nào? Điều gì mới lạ ở Mỹ đã làm ngạc nhiên sư cô? Mục đích của Sư cô là gì và những điều không tốt nào Sư cô đã thấy ở nước Hoa Kỳ này?

Tôi rất tò mò muốn biết những suy nghĩ và cảm xúc của sư cô. Tôi đã chưa từng viết cũng như nói chuyện với người khác văn hóa với mình. Mong Sư cô thứ lỗi nếu có những câu hỏi nào có tính thô thiển hoặc xúc phạm. Mong Sư cô giải thích cho tôi biết, để tôi có thể hiểu biết thêm.

Tôi xin phép dừng lại nơi này. Mong được hồi âm.

Kính thư,

Tochiku

Chào Tochiku,

Ở Việt Nam chúng tôi chỉ có hai mùa. Đó là mùa khô và mùa mưa. Đây là mùa Đông đầu tiên và cũng là lần đầu Sư cô nhìn thấy tuyết rơi.

Tuyết vời! Tuyết vừa đẹp và thơ mộng! Tuyết có màu sáng, trắng, mịn và buốt lạnh như những sợi bông hay là những hoa gòn trắng nhỏ. Những bông tuyết rơi xung quanh, trên đầu và vai sư cô. Sư cô đã đón chúng vào lòng bàn tay của mình.

Thế nhưng, khi có quá nhiều tuyết rơi khoảng trên 10 inches thì tuyết khiến cho chúng ta bị lạnh, run cầm cập và lái xe thì phải tập trung nhiều hơn vì đường trơn trượt và khó lái. Đường xá, nhà cửa và xe cộ trở nên lầy lội và dơ bẩn. Mọi người cảm thấy khó khăn và vất vả khi phải đi ra ngoài với tuyết. Đây là kinh nghiệm vừa mới và lạ mà ở Việt Nam hay Ấn Độ, Sư cô chưa từng gặp phải.

Sư cô rất vui khi nghe Tochiku kể về công phu tọa thiền, thiền hành và làm việc của mình. Bây giờ, Tochiku

hãy nói cho Sư cô biết về cuộc đời của Tochiku ra sao; như là thời thơ ấu, gia đình, sở thích, học vấn, cuộc sống trong tù như thế nào? Khi nào Tochiku sẽ ra tù?

Trong thư vừa rồi, Sư cô có nói cho Tochiku biết là các Phật tử Việt Nam ở đây rất bận rộn vì sinh kế. Đa phần ai này cũng phải đi làm tất bật, khi về tới nhà thì dọn dẹp, chỉ có cuối tuần thì rảnh thơi. Phải cố gắng thu xếp lắm Phật tử mới tới chùa vào chủ nhật được. Hơn nữa, từ nhà người này qua nhà người kia xa lắm, có phương tiện như xe hơi hoặc xe ô tô buýt thì mới đi qua lại thăm hỏi nhau được. Người không có phương tiện đi lại thì khó có thể đi tới chùa hoặc thăm viếng bạn bè dù là ngày cuối tuần. Ở đây Sư cô không biết ai là hàng xóm của mình nữa, vì nhà nào cũng đóng cửa kín mít. Trong khi văn hóa ở Việt Nam hay Ấn Độ thì nhà nào cũng cửa mở (chỉ có tối mới đóng), nên hàng xóm đều biết mặt với nhau. Người Việt hay Ấn cũng đi làm nhưng có vẻ thảnh thơi và nhàn hơn ở đây. Mọi người cũng có thời gian cho nhau. Dù sao, mỗi ngày Sư cô cũng quen dần với cuộc sống bên Mỹ này. Nước Mỹ văn minh tiến bộ có nhiều cái để cho chúng ta học. Vài hàng chia sẻ.

Sư cô Giới Hương

Ngày 22, tháng 3, năm 2007

Sư cô kính mến,

Tôi vừa đọc xong thư của Sư cô cùng mười bốn điều

Tiếp Hiện của sư ông Nhất Hạnh. Tôi rất cảm ơn Sư cô đã gửi cho tôi! Tôi cũng xin cảm ơn Sư cô đã chia sẻ chuyện nhà chùa với tôi. Tôi luôn thích thú học hỏi về cuộc đời xuất thế của quý sư!

Tôi rất vui khi được Sư cô giải thích cho tôi nên gọi Sư cô như thế nào? Tôi muốn theo và tôn trọng văn hóa nhà chùa. Tôi cũng thích biết việc tu hành có ý nghĩa như thế nào đối với sư cô.

Tôi đã đọc mười bốn điều Tiếp Hiện của sư ông Nhất Hạnh rồi và tôi thích nhất là điều thứ mười bốn: “Đừng tránh đau khổ hoặc nhắm mắt trước đau khổ của người khác. Đừng đánh mất nhận thức về sự tồn tại của khổ ải trong cuộc sống thế tục này. Hãy tìm cách tiếp cận những chúng sanh đang đau khổ bằng hình thức thăm viếng, hình ảnh, âm thanh, v.v. Bằng cách này, chính mình thức tỉnh những người khác về sự hiện hữu của đau khổ trên thế giới này.”

Sư Cô, tôi là mẫu người thích suy tư. Tôi thường trầm tư về những ý niệm, giáo dục, đức tin. v.v.. Tôi thường hỏi Sư cô Tönen trong những buổi pháp đàm. Tôi luôn khát ngưỡng kiến thức và tin rằng học hỏi là một kinh nghiệm chủ động chứ không phải thụ động, tôi mong Sư cô hiểu được ý của tôi?

Tôi rất mừng khi biết được ý định của Sư cô về việc Sư cô sẽ đi học để lấy bằng tâm lý học ở trường UW -M (Đại Học Wisconsin, Milwaukee). Tôi đã học các môn tương tự tại trường này nhiều năm về trước. Tôi nghĩ bằng

cấp của tôi về tâm lý học cùng với sở thích của sư cô! Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên? Vì vậy, nếu Sư cô có những câu hỏi gì hoặc muốn thảo luận về những chủ đề tâm lý học xin Sư cô vui lòng cho tôi biết. Tôi rất hân hạnh được giúp Sư Cô.

Ở cuối thư, Sư cô đã hỏi tôi một vài câu hỏi rất hay. Tôi sẽ cố gắng trả lời từng việc:

1) Thuyết Ăn Chay: Sư cô Tonen có lần đã kể cho tôi nghe về Đức Phật. Trong một thời kỳ hạn hán, không thể trồng rau cải được. Khi Đức Phật khát thực trong bình bát chỉ có thịt cá (non-veg), Phật cũng đành dùng nó như ngũ tịnh nhục. Sư cô có biết câu chuyện này không? Tôi ăn mặn nhưng không nhiều vì ở nơi này tôi không có được sự chọn lựa. Nếu tôi được tự do ở bên ngoài, tôi sẽ tìm và chọn những thực phẩm dinh dưỡng khác. Tôi muốn biết ý kiến của Sư cô về việc này.

2) Tôn Giáo: Cả gia đình tôi theo đạo thiên chúa giáo. Tôi luôn được dạy dỗ về đức tin thiên Chúa. Trong thời thanh xuân, tôi đã lãng quên đức tin của mình và không tin một chút nào về tôn giáo của tôi. Đời sống tinh thần của tôi bị lủng đoạn. Tôi bị nghiện ngập rượu chè và ma túy. Khi tôi vào tù và tôi đã quyết định thay đổi thay đổi cuộc đời mình, thay đổi cách ứng xử, thay đổi đức tin và rồi tôi đã tìm được đức tin của mình. Tôi đã tìm thấy sự t hăng bằng và an lành trong lòng. Tôi đã nghiên cứu và học rất nhiều tôn giáo khác nhau. Cuối cùng, trong lúc đọc kinh Phật tôi đã tìm thấy sự cộng hưởng trong lòng mình. Sư cô

hiểu ý của tôi phải không? Tôi có một cảm giác như mình trở về cội nguồn hoặc Phật giáo thật sự đã gắn bó trong tôi. Lúc này, tôi đã được đức tin đánh thức và tôi thức tỉnh rất nhiều.

3) Kế Hoạch Tương Lai: Tôi đã ở tù lâu rồi. Mỗi năm, tôi phải ra trước hội đồng ân xá để tòa án có thể quyết định lại thời gian giam tôi, xem tôi được thả sớm hay không? Thời gian lâu nhất mà tôi phải ở trong tù và cũng là thời gian tối đa mà nhà tù có thể giữ tôi là năm 2017 (mười năm nữa). Tôi hy vọng sẽ được thả sớm hơn. Tôi sẽ ra trước hội đồng ân xá vào tháng Tư tới. Tôi sẽ xin họ thả tôi.

Theo như kế hoạch tương lai tôi đã nghĩ trong nhiều năm qua, trong lúc tôi khổ sở thay đổi cuộc đời mình ở trong tù và tôi bắt đầu tự hỏi những chặng đường tôi đã đi qua có nghĩa lý gì không? Tôi đã tìm ra được câu trả lời của nó và hiểu được rằng tôi cần phải tìm cho mình một lối đi mà ở đó tôi có thể biến những kinh nghiệm sống của chính mình trở nên hữu ích, vì vậy tôi bắt đầu ghi danh các lớp cao đẳng hàm thụ. Tôi bắt đầu giành nhiều thời gian tình nguyện giúp đỡ mọi người, thay đổi cuộc đời của bạn tù trong nhóm cũng như trong những lớp học. Tôi đã làm chuyện này trong nhiều năm qua. Khi ra tù, tôi sẽ tìm phương tiện hoặc một công việc làm liên quan tới việc giúp đỡ người khác. Đây là điều tôi tin tôi sẽ làm được. Một số nhân viên làm việc ở đây như là nhà tâm lý học, nhân viên xã hội rất nể khả năng của tôi. Họ nói tôi có năng khiếu bẩm sinh có thể vươn tới và giúp đỡ người khác. Vì lý do này, tôi hy vọng sẽ có cơ hội làm việc này

trong một tương lai gần.

Xin kính ặng sư cô một bài thơ do tôi trích trong
Trưởng Lão Ni Kệ:

Che khuất ánh mặt trời
 Bằng tâm hồn thanh tịnh
 Không vướng nợ trần gian
 Vui một cõi tu hành
 Quên rồi bao phiền muộn
 Tự xét lấy mình
 Đẽ trên, dưới, hoặc
 Ngang hàng cùng mọi lứa
 Và trung thực
 Tìm ra cõi thanh bình ấp ủ
 Không bao giờ thừa mứa
 Đắp đầy những cửa lạ
 Như một ánh trăng rằm
 Tròn, thật là tròn
 Minh nguyệt
 Xé toát
 Một màn đêm sâu thẳm
 Ta, một sư tu hành, biết kèm chế, tự tĩnh, giác ngộ
 Và một cõi lòng thanh tịnh bồ tát
 Như khi ta lớn lên
 Tâm trí ta tràn đầy hạnh phúc
 Mang tới khắp nơi để mãi vui vầy, phá tan đi màn đêm
 Và sự chết

Vào cõi hư vô.

Kính mong những điều tốt lành luôn đến với Sư Cô.

Trại cải huấn Racine, WI-53177

Tochiku

Ngày 27, tháng 3, năm 2007

Chào Tochiku,

Sư cô trân trọng những chia sẻ của Tochiku. Người Việt có câu nói: “Có vợ hoặc chồng khó khăn khiến ta trở thành triết gia.” Theo ý Sư cô thì nhà tù giam hãm cũng là một môi trường tốt để Tochiku trưởng dưỡng lòng tin của mình. Nhờ vậy mà Tochiku có được sự trầm tĩnh và an lạc giữa những náo động và phiền muộn. Đừng nên suy nghĩ nhiều về những điều Tochiku đã lỡ phạm phải. Quá khứ là của quá khứ. Biết hối hận và nguyện không làm nữa là được rồi. Tochiku nên chánh niệm an trú vào giây phút hiện tại.

Sư cô cảm ơn bài thơ “Trưởng Lão Ni Kệ” Tochiku đã gửi cho Sư cô. Sư cô xuất gia và sống trong chùa khi Sư cô 15 tuổi. Bản chất cuộc đời và các pháp là vô thường, vô ngã, khổ và không. Bản chất con người là sanh trụ di diệt. Thân này rồi sẽ tan. Điều này khiến cho Sư cô muốn tìm một con đường hạnh phúc chân thật, bền vững, thanh khiết và giải thoát hơn. Với cuộc sống nhà chùa sẽ giúp Sư cô giang rộng vòng tay của mình thương yêu tất cả mọi người mà không có sự phân biệt về huyết nhục, thân sơ, màu da, tôn giáo hay dân tộc... Cũng vì vậy mà Sư cô mới rảnh và

học nhiều gương sáng của các thánh nhân, triết gia, thiên sư mà cuộc đời của các ngài là những mẫu mực hoặc là ngọn hải đăng dẫn đường cho chúng ta. Đây là hướng đi của sư cô.

Ngày 29, tháng 3, năm 2007

Kính gửi sư cô,

Cám ơn những lời khuyên chân thành của Sư cô, Đứng ngục tù là một nơi tốt để tu dưỡng về tinh thần. Nhưng mà đó là một nơi rất khó để thể hiện tánh Phật hay lòng từ bi. Tôi kính phục cô quyết định thành một nữ tu. Cuộc sống trong tù làm cho tôi **Ấy** giống như sống trong **g** tu **vện**, nhưng nó không **phải** là chọn lựa của tôi. Tôi thích tình yêu giữa nam nữ như là sự diễn đạt mạnh mẽ của cảm xúc, hưởng thụ và giao hợp. Tôi thêm khát hưởng thụ rất nhiều. Ngay cả trong những lúc giao hợp với vợ với những xúc cảm chân thực và lòng tin cho nhau. Đơn **gắn** nhất là tôi nhớ những vòng tay âu yếm dịu dàng của vợ trong lúc bên nhau. Bất chợt tỉnh giấc thì tôi mới biết rằng mình đang nằm mơ. Tôi phải để cho giấc mơ đó ra đi. Tuy biết cảm xúc là huyễn, nhưng nhiều khi rất khó chế ngự.

Sư cô hỏi về tâm lý học. Vâng, tôi học theo hệ thống diễn liên hay hàm thụ nên tất cả những lớp học đều qua thư từ. Tôi học về sự quan hệ giữa tâm lý, tiến trình nhận thức để làm sao mình có thể nghĩ và cảm giác được. Kiến thức về ngành này rất quan trọng khi chúng ta muốn giúp đỡ người khác. Càng hiểu nhiều về một người nào đó thì chúng

ta càng dễ giúp được họ. Đây là một khoa học hấp dẫn.

Tôi rất thích học tâm lý trị liệu và thực tập hàng ngày. Hiện giờ tôi đang điều trị cho một người đang có triệu chứng tâm thần (chậm hiểu, chậm phát triển). Người này bị kết tội vì dâm ô. Việc này đòi hỏi rất nhiều thử thách gam go và thời gian, tôi phải nhẫn nại giúp anh ta. Nếu có người nào ghét anh ta đi nữa tôi cũng giúp anh ta.

Sư cô **bất** không, tôi hy vọng ngày nào đó Sư cô thường xuyên đến đây hướng dẫn thiền cho nhòn tù nhân chúng tôi. Khi sư cô **đến**, xin nhớ cho chúng tôi hay. Thư của Sư cô như là ánh mặt trời xóa tan những áng mây mù bao phủ và sưởi ấm hồn chúng tôi. Chúng tôi mang ơn những sự quan tâm của Sư Cô.

Bảo Trọng,

Trại cải huấn Racine, WI-53177

Tochiku

Ngày 30, tháng 4, Năm 2007

Chào Tochiku,

Sư ông Nhất Hạnh nói rằng; “Điều sợ hãi lớn nhất của con người là khi mình chết đi thì mình trở thành không có gì hết. Chúng ta tin rằng từ cái không có gì chúng ta sinh ra và khi chết đi chúng ta sẽ trở về với cái không có gì. Và vì vậy chúng ta luôn sợ hãi trong sự hủy diệt. Đức Phật có cái nhìn rất khác về điều này, nghĩa là Chết và Sống chỉ là một

ý niệm. Chúng không có thực thể”.

Cũng như trong hoàn cảnh của Tochiku, hãy nhìn nhà tù như một phương tiện tu tập và nếu Tochiku lạc quan với ý nghĩ đó thì Tochiku sẽ có cảm giác trại tù là một nơi lý tưởng để trưởng dưỡng tâm tánh. Luôn để lòng mình hướng thượng. Điều gì tới thì tới và nhẹ nhàng hãy để cho vọng tưởng tan đi. Cứ tự cho mình như là một diễn viên và bao quanh Tochiku với bao khán giả. Thời gian mười năm nữa chỉ là một cơn gió thoảng. Hãy an trú những gì trong hiện tại mà Tochiku đang sống, đó là niềm hạnh phúc nhất mà Tochiku đang có và đang được thờ.

Sư cô trân trọng và hiểu rằng Tochiku là người Phật tử. Những gì Tochiku đã viết cho Sư cô là sự thật, là đời thực của Tochiku-một con người không hoàn hảo nhưng rất thực thì hay hơn là nghe phóng đại thêm rỗng vẽ rần từ những con người cho mình hoàn hảo. Chúng ta là con người, dĩ nhiên không tránh được lỗi lầm. Biết lỗi rồi thì đừng nên tái phạm.

Một cô sinh viên - một đệ tử năm giới đã Quy y với sư cô. Một hôm, vô tình giỡn với súng khiến em mình trúng đạn ngay tim và chết ở thành phố Kenosha, Wisconsin. Bây giờ cô ấy đã bị trục xuất về Việt Nam sinh sống. Chúng ta không nên giỡn đùa với vũ khí giết người như súng đạn. Chúc Tochiku vững tâm.

Sư cô Giới Hương

Ngày 9, tháng 5, năm 2007

Sư cô kính mến,

Nhắc đến quá khứ, tôi thật là buồn. Tôi biết và hiểu được những tội trạng của tôi trong một thời gian dài đã làm đau đớn và điêu đứng bao nhiêu người xung quanh. Cũng vì điều này, có đôi lúc tôi cứ tưởng rằng chính tôi sẽ không bao giờ hồi phục lại được. Nhưng nhờ Phật pháp, tôi đã bắt đầu sống lạc quan hơn với mọi người quanh mình bằng một tấm lòng “nhân hậu”. Tôi muốn Sư cô tin rằng, tôi sẽ sống tốt trong cuộc đời này cho tới ngày tôi nhắm mắt. Có lẽ những việc tốt tôi đang làm này không phải để đền bù lại quá khứ mà hành trình của đời tôi trong hiện tại là đi từ trong quá khứ. Mong Sư cô hiểu ý của tôi. Đây không phải là kết quả cuối cùng mà cuộc đời tôi đang trên đường biểu lộ nghiệp báo nhân quả, Sư cô có biết không! Tôi rất vui xin chia sẻ với Sư cô về mảnh đời của tôi để thêm ý góp dày cho cuốn sách Sư cô đang viết và cũng như giúp đọc giả tránh những thói hư mà tôi đã trải qua.

Tôi nhớ lúc 11 hay 12 tuổi, tôi đã bắt đầu tập tành theo rượu và ma túy với mấy đứa bạn lớn hơn. Năm tôi 18 tuổi, tôi bắt đầu ăn cướp ma túy của mấy ông chủ bán. Có một ngày, tôi cùng một thằng khác cướp một chủ vừa ma túy. Chuyện bắt đầu nổi lên, thoáng một bạn đồng lứa với tôi bắt một phụ nữ làm con tin trong lúc chúng tôi đào thoát. Rồi sau đó hấn hiếp dâm cô ta. Tôi cũng bị vạ lây lúc bị bắt.

Vậy mà tôi cũng chưa tởn. Mấy năm sau, lúc tôi 27 tuổi. Tôi uống rượu và dùng ma túy nhiều hơn trước nữa. Lúc này tôi đang làm chhiệm mua bán và cứ bị lỗ lỗ thường xuyên. Có lần, tôi ngồi nhà uống rượu cho tới khi

say mèm, lúc đó tôi đã làm một chuyện khủng khiếp - đi ăn trộm (*burglarize*). Tôi trộm đâu được ba nhà thì phải. Lần thứ ba tôi say quá, lúc đi ăn trộm tôi quên không mang bao tay, nên để lại dấu tay tại hiện trường và như vậy tôi có thể bị cảnh sát truy ra tôi là thủ phạm ăn trộm. Túng quá không biết làm sao, nên tôi châm xăng xung quanh nhà người ta và đốt luôn nhà để thủ tiêu vật chứng. Căn nhà cháy rụi. Thành ra mấy người ở trong nhà đó bị tôi lấy đi nhà cửa và làm hại cuộc sống của họ, cũng vì sự bất lực của tôi trước cơn nghiện ngập, cũng vì sự chọn lựa ngu muội của tôi. Những người này không đáng để bị đau khổ và mất mát như vậy. Tôi đã bị bắt và bị tuyên án 37 năm tù. Cuối cùng vào năm 1995 vào tuổi 30, tôi không muốn tiếp tục hủy hoại cuộc đời mình cho sự nghiện ngập và tôi đã van xin những người trong trại tù giúp tôi tìm lại đời mình. Tôi phải tự khép mình để đi vào một hành trình thử thách. Tôi đã bắt đầu lĩnh hội Phật pháp và sự tìm tòi này đã dẫn tôi đến với cửa Phật. Tôi thật hạnh phúc để tiếp tục đi lối này cho tới bây giờ.

Như lúc tôi đang viết thư cho Sư cô đây, mà lòng tôi quặn thắt từng cơn khi nghĩ tới những nỗi đau mà tôi đã đem lại cho người khác, cho chính gia đình của tôi. Chính vì nỗi đau này đã thôi thúc tôi trở thành người hiền lương có thể giúp đỡ những người xung quanh.

Sư cô kính mến, bây giờ thì Sư cô biết tôi là người như thế nào và đã từng nổi sóng gió một thời. Tôi đã thay đổi rất nhiều trong 12 năm qua, thế nhưng quá khứ vẫn là quá khứ. Tôi mong rằng Sư cô tha thứ và chấp nhận tôi. Tôi xin cúi đầu kính lễ Sư cô đã kiên nhẫn lắng nghe quá khứ

tội lỗi đời tôi. Tôi xin cảm ơn lòng độ lượng và tình thương của Sư cô giành cho tôi. Cảm ơn Sư cô đã mang lại cho tôi niềm vui trong lúc mất mát và đầy đau khổ này.

Trại Giáo Huấn Racine, WI-53177

Tochiku

Ngày 22, tháng 10, năm 2007

Tochiku mến,

Tháng 10 này, Sư cô cùng Sư cô Tonerã đi hoằng pháp tại các trại tù như Waupun, Oshkosh, Dodge, Taycheedah và Green Bay. Ngày mà Sư cô Tonerã đi nhà tù Racine, thì Sư cô phải đi tiểu bang Minnesota để hướng dẫn khóa tu tại chùa Thiên Ân, nên không gặp Tochiku được. Trong chương trình năm tới, Sư Tonerã sẽ lên thời khóa biểu để luân phiên đi hoằng pháp. Thí dụ: Sư cô Tonerã đi viếng thứ Hai thì Sư cô đi viếng thứ Ba... vì vậy Sư cô hy vọng sẽ gặp Tochiku. Thời khóa là buổi sáng hướng dẫn tập thể (pháp thoại) và buổi chiều là cá nhân tham vấn (pháp đàm cá nhân).

Tochiku, sáng hôm qua quýrSđi viếng Trại Giáo Huấn Green Bay. Đây là nhà tù cực trọng nên mức canh phòng an ninh ối đả. Sư cô có gặp 16 người tù. Buổi chiều trở lại để tiếp xúc cá nhân tham vấn.

Tochiku biết không, hôm qua khi ra khỏi trại Green Bay về, trên đường về Sư cô buồn hết sức tại vì ở trại Green Bay có một Phật tử pháp danh Tojin bị án chu ng thân. Chỉ vì một phút vô minh, bây giờ Tojin phải hối hận nhốt mình cả đời sau song sắt lạnh. Sư cô nhớ lại năm giới

căn bản rất quan trọng của Đức Phật dạy và giới đầu tiên là không được sát sanh, giới thứ hai là không được trộm cắp, giới thứ ba là không được nói dối, giới thứ tư không được uống rượu và giới thứ năm là không được tà dâm. Nếu mọi người biết giữ năm giới căn bản này thì nhà tù phải đẹp thôi. Nếu Tojin biết giữ giới không được giết người thì Tojin không lãnh án này.

Tochiku, trời đã vào thu, lá chuyển sang màu sậm. Bên ngoài các trại tù lá vàng đã phủ đầy sân. Những tiểu bang phía Bắc và Đông của Hoa Kỳ đặc biệt là mùa thu thì mang áo màu lá nâu đỏ và mùa đông thì mặc áo bông tuyết trắng. Vào mùa thu này, nhìn lên bầu trời thường có rất nhiều ừu ngỗng trời đang bay về vùng ấm phía nam tới tiểu bang Florida hay nước Mỹ Tây Cơ gì đó. Chúng thường đáp xuống các công viên của Wisconsin để nghỉ chân và tìm thực phẩm, sau đó lại bay tiếp. Sư Tonen nói vì giờ này phía bắc như Canada đóng băng nên chúng phải bay đi. Khi nào gió mùa xuân bắt đầu thổi về Bắc thì chúng mới bắt đầu bay ngược trở về Canada. Với bản năng tánh Phật bên trong, nên các con ngỗng trời này cũng biết tạo dáng bay đẹp với nhiều hình thù ngộ nghĩnh trên trời, ví dụ bay thẳng một hàng, ba hàng, hình chữ V hay bay từng cặp...

Ngỗng trời thường bay theo bầy đàn hơn là bay đơn lẻ. Bất cứ khi nào có một con ngỗng bay lạc ra khỏi đàn thì nó nhanh chóng tìm cách bay quay trở lại bầy của nó. Bay với đàn sẽ giúp nó mau tiếp cận điểm đến. Khi con ngỗng bay tiên phong bị mệt, nó sẽ bay xoay tròn quanh đàn rồi

giữ vị trí phía sau. Con ngỗng khác tự hiểu sẽ bay thế chỗ đầu đàn đó. Tiếng kêu của những con ngỗng đằng sau bày, khuyến khích cho những con trước hăng hái bay tốc độ nhanh. Tiếng kêu là sự khuyến khích quan trọng cho sự tiến bước.

Nếu khi có một con ngỗng bị thương thì có hai, ba con ngỗng khác tự bay ra khỏi đàn và giữ vị trí phía sau ngỗng bị thương để giúp đỡ cũng như bảo vệ.

Chúng thường sẽ đáp xuống bờ sông hay khu rừng vắng cạnh con ngỗng bị thương và chờ cho con ngỗng đó hồi phục hay chết rồi thì chúng lại bay lên nhập vào đàn khác đang bay và bay mãi cho đến khi bắt kịp với đàn của nó.

Con người cũng ví như con ngỗng. Nếu chúng ta biết chia sẻ cảm xúc của mình với cộng đồng, với người khác sẽ đi đến mục đích nhanh hơn và như được bảo vệ và mạnh mẽ hơn trong nhiều phương diện nào đó.

Thật là đẹp mắt. Khi thấy mấy con ngỗng bay lượn tự do trên trời với nhiều hình dáng làm Sư cô nhớ tới Tochiku, Tojin và những người tù khác bị giam đơi chân của mình trong trại tù nhỏ hẹp. Trở về chùa Phước Hậu rồi mà nỗi buồn man mác cứ đeo nặng mãi trong lòng. Có lẽ đây là lý do khiến cho Sư cô phát nguyện tham gia với Sư cô Tonen trong việc hoằng pháp tại các nhà tù này.

Sư cô Giới Hương

JAMES LALA

Chào Sư cô Giới Hương,

Xin lỗi vì không viết thư cho Sư cô liên tục được. Bức thư vừa rồi Sư cô có nói Sư cô đang viết cuốn sách về “Nữ tu và Tù nhân Hoa Kỳ” và hỏi vì sao tôi biết đạo Phật ở trong trại giam và nguyên nhân gì dẫn tôi đến trại giam?

Thật ra, tôi có nhiều vấn đề khó có thể vượt qua. Đó là lý do tại sao tôi viết thư cho sư. Để tôi nói về quá khứ của tôi, rồi Sư cô sẽ hiểu ý của tôi, Sư cô sẽ đoán được cái gì tôi đã làm trước đó.

Tôi gặp vấn đề vào năm 1977. Tôi có quan hệ tình dục với cô em họ 15 tuổi và tôi lúc đó 21 tuổi. Sau tám tháng tôi bị bắt và bị kết án là bảy năm tù giam. Năm 2003 tôi được tự do và thời gian còn lại là tù treo. Án treo của tôi là không được lên mạng internet xem hoặc có bất cứ hành động liên quan tới sự khiêu dâm nào. Tháng 1 năm 2005 tôi lên mạng và lấy xuống những hình cô gái trẻ không phải khỏa thân nhưng có kiểu cách khiêu gợi. Thế là tôi bị giam chín tháng và 22 ngày nữa. Vì tôi đã tồn trữ những bức ảnh khiêu dâm của trẻ em dưới tuổi vị thành niên trong khi tôi đang bị án treo đợi toà xử. Tôi tranh đấu khiêu nại cho việc này.

Tôi nhận thư của Sư cô về cuốn sách của Sư cô thì lúc đó là lúc tôi vừa được thả tự do. Tôi được tự do một tuần, nhưng rồi tôi lại lên mạng truy cập ảnh khiêu gợi nữa. Bây giờ tôi lại có thể bị giam thêm một hay hai năm hay hơn nữa. Vấn đề của tôi là không thể làm chủ ý muốn của mình để chấm dứt việc lên mạng và khát khao nhìn hình

ảnh của các cô gái. Tôi biết đó là sai lầm và tôi biết là một Phật tử, tôi ngay cả không nên nghĩ đến nữ nhân, nhưng tôi đã nhiễm.

Cái gì có thể ngăn tôi bớt ái nhiễm về nữ giới? Làm thế nào để dẹp những điều này? Khi tôi thấy một cô gái đẹp trong sắc phục hở hang xinh xắn, tôi bị thu hút liền. Cách quán tưởng nào có thể giúp tôi vượt qua những dục nhiễm này? Tôi không muốn tái phạm, cứ ra và vào nhà tù nhiều lần mãi. Tôi hy vọng Sư cô có thể có vài đề nghị có thể giúp tôi. Cám ơn sự quan tâm của sư cô.

Portwashington, WI 53074

James Lala

James mến,

Đọc thư của James, tôi cảm thấy xót xa cho những vấn đề mà James đang gặp phải. Thật ra, bị giam bắt chỉ vì xem một số tranh khiêu gợi là có vẻ hơi gắt gao quá. Tuy nhiên, vì James đang bị án treo nên James phải theo luật định. Vấn đề mà James cứ tái phạm hoài đó trong nhà Phật gọi là ‘thói quen quá khứ’.

Như James nói James đã là một Phật tử và biết ít nhiều về Phật giáo, nên kèm theo thư, Sư cô xin gửi tặng hai cuốn sách “Tứ Niệm Xứ” do Nyanasatta Thera dịch và “Phật giáo dưới ánh mắt người trí thức” của K. Sri Dhammananda. Hy vọng hai cuốn này sẽ đáp ứng điều mà James đang mong đợi.

Tạm thời phải kiên nhẫn và bền lòng tập theo phương pháp “Tứ Niệm Xứ” thì con đường sẽ mở ra. Có gì thắc mắc trong cách thực tập, xin cứ cho sư cô hay nha.

Sau này được tự do, James nên tìm tham gia các khóa tu. Tìm một số đạo sư hiểu vấn đề của James và sẵn sàng hỗ trợ để James thay đổi thói quen ô nhiễm hoặc những nhà tâm lý học cũng có thể giúp việc này. Sẽ không có ‘phép màu’ hay ‘kết quả nhanh chóng’ đến liền. Chúc mọi tốt lành đến với James.

Sư cô Giới Hương

DAVID RUSTAD

Ngày 20, tháng 12, năm 2007

Sư cô Giới Hương kính,

Tôi vui vẻ giúp Sư cô bất cứ lúc nào sư cô cần. Cảm ơn Sư cô gửi tặng vài cuốn sách Phật giáo. Sách rất hữu ích và giá trị. Trại tôi ở thì rất đông tù nhân nhưng trại đã cũ kỹ lâu năm. Vì quá đông, nên muốn có được một giây phút yên lặng để ngồi thiền cũng không dễ chút nào. Tuy vậy tôi cũng sắp xếp những giờ sáng sớm để thiền. Bây giờ tôi tu tập nghiêm chỉnh có sự hướng dẫn hẳn hoi. Nghĩ lại lúc đầu tôi tham dự khóa thiền là tò mò về tôn giáo khác (tôi thuộc đạo Thiên Chúa) và tôi trở nên thích thú hơn trong lời giảng hợp lý của Phật, nụ cười từ bi của đức Phật, nụ cười độ lượng của đức Đạt Lai Lạt Ma. Khi đọc nhiều hơn tôi bắt đầu hiểu biết được nền tảng của bốn chân

lý thật cao thượng (Tứ diệu đế) của cuộc đời trong đó có một chân lý mà tôi không thể phủ nhận được, đó là sự khổ ải. Chân lý cuộc đời được rút gọn trong bốn đế này.

Tôi sinh ra, lớn lên ở Wisconsin và tự lớn lên trong thiên chúa, nhưng có một điều tôi thấy ở đạo thiên chúa chỉ là những câu chuyện thần tiên hơn là dạy cho biết về những chân lý hiện hữu ở đời.

Rồi rượu chè đã đưa tôi tới đây và tôi bị bắt vì lái xe khi say rượu. Trại giam này có chương trình giáo huấn kỹ lưỡng, nhằm giúp chúng tôi không tái phạm lần nữa. Tôi hy vọng được tự do vào cuối tháng Tư năm nay và tôi muốn tới chùa viếng Sư cô khi có dịp.

Trở lại việc viết sách của Sư Cô, Sư cô cứ việc nói cho tôi biết điều gì tôi có thể làm, tôi sẽ sẵn sàng giúp Sư Cô hoàn thành cuốn sách.

David Rustard

Ngày 01, tháng 01, năm 2008

Sư cô kính mến,

Tôi cảm ơn bài thơ rất hay của Sư Cô. Tôi đã bị giam chín tháng và sẽ được tự do vào khoảng tháng tư tức tôi được giảm vài tháng tù trong án một năm rưỡi. Nhờ tôi tham gia học lớp giáo huấn về ngừa rượu chè và ma túy mà được giảm án. Tôi thấy phần lớn những khái niệm của lớp giáo huấn này rất giống trong kinh Phật dạy. Điều này đã làm tôi rất thích thú.

Lần cuối cùng tôi bị bắt vào đêm trước Giáng Sinh năm 2006, tôi ồng rượu quá chén, tôi cũng không nhớ chuyện gì xảy ra vào lúc đó và được kể lại sau này. Mấy người trong xe tải bị tôi đụng đều bị thương hết, nhưng không nặng lắm. Tôi bị bắt bốn lần vì tội lái xe khi say rượu thành ra tôi bị sáu năm tù giam. Đùng một cái, vợ tôi bỏ tôi ra đi khoảng tháng hai năm 2006. Đúng là “lạ vô đơn chi” (Tai họa không đến một lần). Tôi cũng sống lây lất được một thời gian và rồi tôi quay lại thói rượu chè tiếp tục. Không lâu tôi trở thành hủ hèm hồi nào tôi cũng không hay.

Một thời gian sau, tôi bị tai nạn, tôi phải bán nhà để chi trả. Khi nào ra tù chắc tôi phải ở đậu tạm nhà ông anh. Có vài tù nhân ở đây cũng bị kêu án gần hai năm như tôi, còn nhiều tù khác thì mức án lâu hơn (tám năm chẳng hạn), tùy nồng độ rượu của tài xế và mức tổn hại. Nhưng dù sao cũng đáng đời chúng tôi. Có một số tù nhân ở đây bị bắt bảy, chín, mười lần hoặc là hơn mà cũng chưa tởn về việc lái xe khi say xỉn. Điều này cho thấy thế nào là sức mạnh của rượu. Bây giờ tôi đã quyết định trở thành một con người đàng hoàng như bản chất tốt của tánh Phật.

David Rustard

Ngày 16, tháng 1, năm 2008

Chào David Rustard,

Sư cô mừng cho David được tự do vào tháng tư chi

sau hơn một năm của án tù 18 tháng. Ở Milwaukee, Sư cô có một Sư cô bạn người Mỹ 75 tuổi gọi là Sư cô Tonen. Sư cô Tonen thông thạo tiếng Anh và tiếng Việt, tu ở Wisconsin để hướng dẫn thiền và pháp thoại. Sư cô đã thực hiện hạnh nguyện này được mười năm rồi. Sư Tonen tuy lớn tuổi nhưng còn khoẻ mạnh lắm. thỉnh thoảng Sư cô cùng Sư cô Tonen đi thăm các trại cải huấn ở Waupun, Oshkosh, Dodge, Taycheedah, Green Bay, Racine... Trong các trại tù này có nhiều tù nhân quy y Tam Bảo và tập thiền. Đây là phương pháp định tâm và rèn luyện thân tâm khá phổ biến ở Châu Á và Châu Mỹ.

Nếu phạm nhân có nhu cầu hướng dẫn tâm linh theo tinh thần đạo Phật thì trình bày với tuyên úy trong trại biết rồi tuyên úy mời quý Sư cô đến. Nếu David thích thì cứ việc mời thêm vài anh em trong trại có cùng ý nguyện và xin phép tuyên úy, rồi quý sư sẽ đến hướng dẫn. Hy vọng lần thư tới David tả cho Sư cô biết cảnh tù trong đó như thế nào? Có bao nhiêu tù nhân trong đó? Và được mấy người đã chuyển hóa tốt?

Chúc David năm mới vui vẻ. Năm mới của người Á Châu vào khoảng tháng hai âm lịch. Tất cả người Việt tụ hội ăn mừng không phân biệt tôn giáo gì cả tại vì năm mới (còn gọi là Tết Nguyên Đán hay là Tết), Tết là tết chung của mọi người. Chúc David luôn an lạc trong chánh pháp.

Sư cô Giới Hương

Ngày 10, tháng 2, năm 2008

Sư cô Giới Hương kính mến,

Sư cô nghĩ có cách nào tổ chức được lễ Quy y trong trại giam này không? Tôi muốn biết nếu như Sư cô có thể làm được việc này ở đây hay là tôi chờ có dịp tôi đến chùa sư cô quy y? Chắc tôi ở là một trại giam cũ của tiểu bang Wisconsin và có khoảng 300 tù nhân ở đây. Theo như tôi biết cho tới hiện giờ có J. H. và tôi là theo đạo Phật, dù sao thì tôi chưa chắc chắn chuyện này vì J. ở khác tầng với tôi, nhưng có dịp tôi sẽ hỏi J. xem sao.

Mọi tù nhân ở đây đều phải tập trung học lớp ứng xử bản thân trong nhiều hoàn cảnh khác nhau của cuộc sống để nhằm giúp chúng tôi nhìn ra được chuyện đúng sai của việc mình làm (uống rượu, xì ke ma túy, vv). Tôi thường thấy nhiều điểm trùng hợp trong triết lý Phật giáo. Phải chi tôi được biết chuyện này từ sớm thì tôi đâu có bị ở tù như hiện giờ.

Đằng nào thì tôi cũng đã có cơ hội trở thành người tốt và đền bù lại những lỗi lầm đã qua. Tôi sẽ cố gắng học hỏi Phật giáo. Tôi thấy mình có duyên với đạo Phật và sư cô. Có nhiều bạn tù ở đây cũng ủng hộ việc tôi theo đạo Phật lắm, nhưng cũng có tù nhân nghĩ tôi là thằng khùng. Dù sau, tôi cũng đã trưởng thành và tự mình quyết định tôn giáo mà mình thấy thích hợp. Tôi mới vừa đọc xong cuốn sách tựa “Đạo Phật” xuất bản năm 1969. Sách hay lắm vì giải thích cho tôi biết ý niệm như thế nào về đạo Phật, tuy nhiên khi tôi đọc tới phần thiền tông thì nhưc cái đầu (có chỗ tôi phải đọc đi đọc lại nhiều lần!). Tôi không biết Sư

cô có kinh Pháp Cú hay không, ầu có, xin vui lòng gửi cho tôi mượn. Theo tôi biết thì cuốn này được rất nhiều học giả Phật giáo trích dẫn trong các bài viết của họ.

Trung Tâm Phục Hồi Cai Nghiện,

Winnebago, WI 54985, ngày 20/01/2008

David Rustard

Ngày 28/01/2008

David Rustard mến,

Tôi rất vui khi nghe David đã tự quyết định con đường của mình đi sau khi trải qua một thời gian chính mình tìm hiểu nhiều tôn giáo. Câu chuyện “trạch pháp” của David khiến tôi liên tưởng đến bài pháp thoại nổi tiếng của Đức Phật mà ngài đã dạy cho bộ tộc Kamala như sau:

"Đừng vội tin tưởng một điều gì dù điều đó thường nghe nhắc nhở đến luôn. Đừng tin tưởng điều gì mà điều đó là một tập tục đã qua cả ngàn xưa để lại. Đừng tin tưởng những điều sáo ngữ hay bất cứ một điều gì mà người ta thường nói đến nhiều quá. Đừng tin tưởng bất cứ điều gì, dù cho điều đó là bút tích của thánh nhân xưa để lại bảo ta phải tin. Đừng tin một điều gì dù điều đó ở dưới mãnh lực của vị thầy hay nhà truyền giáo. Tất cả những sự thật, theo suy nghiệm riêng của mình và sau khi xác nhận rõ ràng, phù hợp với lẽ phải, tạo thành hạnh phúc riêng cho mình và hạnh phúc cho tất cả mọi người thì chính h đó là sự thật và ta cố gắng sống theo sự thật ấy".

(Kinh Kamala-Tăng Chi I)

Người xưa cũng thường dạy: "Thà ngàn năm không ngộ, còn hơn một phút sai lầm". Tổ Lâm Tế nói: "Nhất niệm hào ly, thiên địa huyên cách" (Một niệm lìa xa, đất trời xa cách). Nếu chúng ta chọn sai con đường đi không đúng chánh pháp thì muôn kiếp khó tìm lại được. Đức Phật khuyến khích chính chúng ta là người phải chánh kiến và chánh tư duy trên thực nghiệm để tìm ra lối đi cho mình và ngài đã xác quyết một lần nữa rằng "Tin ta mà không hiểu ta là phỉ báng ta".

Những gì Đức Phật đi qua, ngài đã từ bỏ để lại. Chúc mừng David tự tại trên thang trên đường giải thoát.

Sư cô

PETE MCREADIE

Ngày 20, tháng 1, năm 2008

Sư cô kính, cảm ơn Sư cô đã gửi thư và kinh sách Phật cho tôi. Cảm ơn Sư cô đã cho chúng tôi địa chỉ ở Đài Loan để hỏi xin kinh sách. Vâng, họ đã gửi sách cho tôi hồi đầu năm 2007. Tôi rất cảm tạ. Kiến thức Phật giáo hạn hẹp của tôi là học được từ anh rể. Anh rể của tôi là người chú trọng thực tập tâm linh hơn là "khía cạnh tranh luận". Tôi rất may mắn biết về đạo Phật từ thời thơ ấu nhưng vẫn còn chưa thông suốt lắm. Năm nay tôi 45 tuổi, đã học được ở trường đại học Wisconsin Madison và đại học y khoa Colorado. Tôi đã làm việc cho viện bào chế thuốc.

Tôi bị giam vào ngày 23 tháng 6 năm 2006 và s

được thả ra vào tháng năm, năm này. Tôi bị tù vì tội chứa bạch phiến và bị bắt lại trong thời gian xin phạt thể chân. Đây là một tội ác khá nặng ở xứ này. Đó là lý do tại sao tôi vẫn còn ở tù. Bây giờ, án tù của tôi sắp mãn và tôi sắp được tự do.

Trước kia tôi ở trại cải huấn Redgranite thuộc về hướng tây của Oshkosh, khoảng 50-30 dặm, nơi có khoảng 1,000 người tù. Ở đó không có nhiều người thực tập về đạo Phật nhưng ở nhà tù Green Bay này hàng tháng có lớp học Phật pháp do sư Tonen O' Conoor tổ chức.

Ở đây rất ồn nhưng tôi cố gắng tập "buông xả" đầu óc mỗi khi bắt đầu một ngày mới. Có nhiều cuộc tranh cãi giữa những phạm nhân (vì khác phong tục, chủng tộc, băng đảng, văn hóa v.v...) nhưng tôi tránh liên lụy vào. Tôi giữ dáng tươi vui, hòa nhã giữa nơi sâu khổ tối tăm này. Nếu có thắc mắc gì để đáp ứng cuốn sách của sư cô, xin Sư cô cứ hỏi và tôi sẽ cố gắng trả lời tất cả. Tôi mong sớm ra tù, nếu được vậy tôi sẽ đến gặp và thăm chùa của sư cô.

Xin Bảo trọng!

Pete Mcreadie

Kính gửi Hội Tịnh Độ Tông Phật giáo Đài Loan,

Chúng tôi viết thư này do sự đề nghị của Sư cô Tiến sĩ Thích nữ Giới Hương ở chùa Phước Hậu, thành phố Milwaukee, tiểu bang Wisconsin gần nơi tôi sinh sống (trước khi bị tù). Tôi rất thích tìm hiểu về đời sống Phật giáo. Tôi chỉ biết chút đỉnh và thực tập. Những phạm nhân

thường hỏi làm sao tôi có thể giữ được trầm tĩnh nhẹ nhàng giữa môi trường tù đầy với nhiều đàn áp, thù hận, đè nén và thất vọng. Tôi rất vui lòng chia sẻ kiến thức hạn hẹp về đạo Phật của mình cho họ.

Tôi hy vọng Hội có thể tặng cho chúng tôi một số sách Phật giáo. Những phương pháp và giáo lý Phật học để chúng tôi có thể tham khảo, thực hành như là một mẫu đời sống lý tưởng cho sự tồn tại của cuộc sống không bạo lực (mặc dù tôi vẫn còn quá kém cỏi để thực hiện khả năng này). Tôi đã đọc nhiều sách giúp tôi nhận thức ra sự đơn giản chân thật của Phật giáo, tóm gọn như "tình thương đến từ sự hiểu biết".

Nếu Hội có thể giúp tôi, tôi mang ơn rất nhiều. Xin vui lòng gửi cho chúng tôi những phương pháp tu tập bằng tiếng Anh. Xin Hội có thể gửi sách bằng cách nào mà giới hạn sự tốn kém cho chúng tôi. Chúng tôi vô cùng cảm kích. Cảm ơn Hội đã chiếu cố.

Pete Mcreadie

Kính gửi Sư cô Tiến sĩ Giới Hương:

Chúng tôi nhận được thư này từ một phạm nhân mà Sư cô đã giới thiệu đến. Chúng tôi cũng đã gửi cho trại cải huấn của ông ta một bưu kiện với những sách tiếng Anh bao gồm EN025, EN049, EN158 (3pic.). Nếu Sư cô muốn gửi thêm cho họ Sư cô có thể chờ sau khi bưu kiện này tới nơi. Cảm ơn sư cô.

Trưởng ban, Hội Tịnh Độ Tông Phật giáo Đài Loan

Ngày 3, tháng 2, năm 2008

Ju Yih Tsuen,

TOSETSU (DANIEL KEVIN DANNELLS)

Ngày 10 tháng 12 năm 2007

Sư cô kính, sư cô hỏi tôi là ai trong nhóm tù nhân sư cô hướng dẫn tuần vừa rồi? Tôi là một tù nhân lùn mập, ngồi phía bên trái của bàn thờ Phật và cũng là phía bên trái của sư cô. Tôi là vị duy na giữ chuông (một cách vụng về) cho chúng ta ngồi thiền hay tụng kinh. Trong buổi pháp đàm tôi cũng hay đưa câu hỏi để Sư cô giải đáp. Hy vọng Sư cô nhớ tôi. Cảm ơn cô đã từ bi tụng kinh cầu siêu cho mẹ và chị dâu của tôi vừa qua đời. Hy vọng thời gian sẽ qua đi, như vòng bánh xe luân chuyển khiến sự đau buồn sẽ giảm dần và tan biến.

Đúng vậy, tôi đã quy y ở nhà tù Dodge cách đây vài năm do Sư cô Tonen làm pháp danh của tôi là Tosetsu.

Về cá nhân, tôi từng sống ở nhà tù Dodge và nhà tù Wisconsin từ năm 2001 và tới tháng 10 này là được sáu năm. Tôi mong rằng sẽ ở đây ít nhất hai năm và hy vọng cho tới khi được giảm tù sẽ được dời về nhà tù Trung bình (Medium Security). Tôi vẫn còn phải ở tù cho tới năm

2034 trước khi được thả ra, dĩ nhiên lúc đó hy vọng tôi đã học được nhiều điều trong các trại giam.

Cám ơn cô đã cho phép tôi gọi cô là sư cô. Tôi rất vui mừng khi nghe Sư cô Tonen chia xốt công việc với Sư cô và Sư cô sẽ đến thăm chúng tôi thường xuyên. Tôi mạnh dạn khuyên Sư cô nên tự đến thăm nhà tù Dodge vì ở đó có rất nhiều tù nhân Á Đông. Tôi nghĩ sự hiện diện của Sư cô sẽ tăng thêm lợi ích và lòng tin cho họ. Tôi rất muốn Sư cô đến thăm tôi cho dù đó là hướng dẫn tập thể hay là tham vấn cá nhân. Tôi đều mong ước cả. Tôi gửi kèm cho Sư cô hai bài viết, tựa đề là "Tại sao tôi vào đạo Phật". Tôi hy vọng cả hai bài đều trả lời hết những thắc mắc của Sư cô cho cuốn sách Sư cô đang viết. Nếu có thắc mắc gì xin Sư cô tự nhiên hỏi, tôi sẽ cố gắng trả lời.

Nhà tù Waupun, WI 53963-0700

Tosetsu

P.S.: Tôi quên nói: Cám ơn cô đã gửi cho tôi tấm thiệp tuyệt đẹp.

JOHN HALKA

Ngày 24, tháng 12, năm 2007

Sư cô kính, đầu tiên tôi xin cảm ơn về những cuốn sách Sư cô đã gửi cho tôi. Thiện ý của Sư cô đã giúp tôi gom góp được nhiều kiến thức và ý tưởng Phật giáo. Tôi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi sư cô. Tôi mới bắt đầu học giáo lý nhà Phật. Từ trước tới nay, tôi chưa bao giờ tin

tưởng vào tôn giáo. Khi tôi vào tù, Phật giáo đã làm tôi thích thú và tôi đã tìm ra lẽ sống nơi đạo Phật.

Tôi bị bắt về tội ăn cướp. Trước đây tôi là một nhà doanh nghiệp rất thành công cho đến khi tôi bắt đầu sử dụng thuốc phiện, trở nên nghiện và mất hết tất cả sự nghiệp cùng người thân. Tôi trở thành một kẻ vô gia cư. Một hôm nọ, tôi đột nhập vào một căn nhà gỗ của thợ săn để ngủ qua đêm và kiếm được một cây súng. Tôi đánh cắp cây súng đó để có thể tự kết liễu đời mình. Nhưng tôi bị phát hiện và bị bắt với tội ăn cướp có súng và bị kết án năm năm tù giam. Đó là lý do sư cô gặp tôi ở đây.

Sư cô kính, tôi rất vui khi biết Sư cô thích đọc và viết sách. Tôi cũng vậy. Thật ra, tôi đang viết một cuốn sách về cuộc đời quá khứ của tôi khi còn là một nhà thương nghiệp thành công với gia đình hạnh phúc. Tôi rất hài lòng về những gì mình đang viết. Cũng giống sư cô, viết sách là niềm vui của tôi.

Hiện nay, tôi đã trải qua hai năm rưỡi án tù giam. Chỉ còn hơn ba tháng nữa là tôi được 60 tuổi. Ở Wisconsin, các trại cải huấn có chương trình cai nghiện. Nếu người nghiện ngập hoàn thành xong khóa học sẽ được giảm án và được thả ra sớm. Chương trình này rất căng thẳng và khi nhập học, tôi sẽ rất bận.

Tôi muốn hiểu “Quy Y Tam Bảo” có nghĩa gì? Sau khi tôi được tự do, tôi muốn đến thăm chùa của Sư cô và học hỏi về đạo lý nhà Phật mỗi tuần nha.

Drug Abuse Correction Center, Winnebago, WI 54985

John Halka

Ngày 16 tháng 01, năm 2008

Chào John Halka, cuộc sống nhà chùa rất có ý nghĩa và yên tĩnh. Quý sư hướng dẫn và phục vụ cho mọi người theo đường hướng giải thoát của Đức Phật. Ngài cũng là một con người như chúng ta và để lại những gì từ kinh nghiệm của ngài. Nếu chúng ta muốn thoát khổ thì thực hành con đường đó. Tình thương của quý sư là dành cho tất cả mọi người trải rộng không chỉ trong một gia đình ruột thịt nhỏ bé mà cho tất cả mọi người cũng như mọi loài.

Mười năm ở Ấn độ là thời gian quý giá của sư cô. Sư cô được học hỏi nhiều về văn hóa, giáo dục, đất nước, tôn giáo của người Ấn, nhất là về lịch sử Phật giáo. Sư cô trân quý thời gian đó vô cùng.

Lễ Quy Y có nghĩa là lễ chúng ta phát nguyện trở thành đệ tử Phật, hứa giữ năm giới căn bản của người Phật tử tại gia để trở thành một người tốt và hữu ích. Sư cô có kèm theo đây bài giảng về lễ quy y để John tham khảo.

Sư cô hy vọng có thể biết thêm về trại giam nơi John đang ở. Nơi đó có bao nhiêu tù nhân? Họ biết đạo Phật không? Nếu John và các phạm nhân muốn, sư cô sẽ vào hướng dẫn. John nên xin phép với vị tuyên úy của John nha. Sau khi mãn tù, John có thể đến thăm chùa sư cô. Rất hoan nghênh tinh thần đó.

Sư cô

TOJIN (DOUGLAS STREAM)

Ngày 24/10/07,

Sư cô kính, hôm nay tôi đã nhận được thư của sư cô và nó đã mang đến cho tôi niềm vui mừng khôn xiết. Tôi thật vinh dự và biết ơn sư cô đã bỏ ra thời gian quý báu và sự kiên nhẫn trong suốt một ngày để viếng thăm trại tù Green Bay của chúng tôi. Xin vui lòng tự nhiên sử dụng hình ảnh mà tôi đã chụp với sư cô và sư cô Tonen để minh họa cho vào cuốn sách của sư cô. Tôi sẽ cho sư cô Tonen biết sư cô muốn ghi tên vào danh sách nhận bản tin Sosaku. Chúng tôi sẵn sàng đón nhận những lời phê bình và khuyên bảo của sư cô để Sosaku được tốt thêm.

Tôi vui mừng để trả lời bất cứ câu hỏi gì liên quan đến những phạm nhân đang thực tập Phật pháp và sẽ chia sẻ với sư cô về kinh nghiệm cá nhân của tôi với đạo Phật và pháp môn nào đã giúp tôi thay đổi cuộc sống của mình.

Tôi xin giới thiệu sơ qua về bản thân mình. Tôi 32 tuổi và ở tù đã được 12 năm. Tôi bị kết án về tội nặng nhất là cố ý giết người. Cách đây sáu năm tôi chợt biết đến đạo Phật và học đạo với sư cô Tonen từ năm 2003 đến giờ. Bây giờ tôi thật khó tưởng tượng nổi, tôi đã ngu dại như thế nào để gây ra một tội khủng khiếp chống lại lòng nhân đạo của con người? Sau nhiều năm bị tội và trong lúc ở tù, tôi đã tiếp tục lãng phí thời gian vào sự dầy vò với những cảm giác xấu hổ, tội lỗi, mặc cảm và hối hận về những gì mình đã làm. Tôi nói chữ ‘lãng phí’ bởi vì đáng ra thời

gian đó tôi đã có thể làm việc khác tốt hơn như giúp đỡ phạm nhân và mình để tạo cuộc sống mỗi ngày mỗi ý nghĩa hơn. Phát hiện ra “Đạo Phật” đã giúp cho tôi tiến về phía trước. Tôi vẫn còn xấu hổ về những gì mình đã làm và hối hận một cách sâu sắc, tuy nhiên tôi không còn bám chặt vào sự xấu hổ tội lỗi này nữa mà cố làm những việc có ý nghĩa thiết thực hơn là ngồi ôm đầu bó gối.

Vào năm 2005, tôi bắt đầu tập thiền minh sát tuệ. Ngày mỗi ngày tôi cảm thấy thật an lạc. Thật là kỳ lạ vì lỗi lầm quá khứ mà dẫn tôi đến nơi mà tôi ở ngày hôm nay. Giáo pháp của Đức Phật đã giúp cá nhân tôi và đã giúp tôi hướng dẫn những tù nhân khác trong môi trường tù đầy này. Mặc dù tôi cũng có những ngày tiêu cực và những giây phút vọng tưởng, nhưng hầu hết mỗi ngày của tôi đều tốt đẹp và tràn đầy tình thức. Tôi đã hiểu ra “tự do” là trạng thái của tâm và “trời bu ộc đau khổ” cũng do tâm mình.

Tôi hy vọng vài điều mà tôi đã viết ở đây sẽ giúp ích cho sư cô ở bất cứ câu hỏi nào trong tương lai mà sư cô muốn hỏi tôi. Tôi trông đợi để giúp cho sư cô bằng bất cứ cách nào mà tôi có thể giúp được.

Tôi xin chia sẻ ý kiến với sư cô về mùa thu Wisconsin. Tôi rất cảm ơn gió đã thổi đi rất nhiều lá vàng vượt qua bức tường của nhà tù. Từ bên trong tù, chúng tôi có thể nhìn thấy vài ngọn đồi và các chóp đỉnh cây bên ngoài. Vào mùa xuân và mùa hè chúng tôi trồng rất nhiều hoa (từ đỉnh hương, hồng, cúc) và nhiều rau cải trong khuôn viên sân tù. Trồng rau để phục vụ các bữa ăn của tù nhân và

một số tặng cho địa phương xung quanh. Khi một phạm nhân nào được ra khỏi bức tường bê tông và hàng rào sắt (được tự do) thì thực là mang theo nhiều nét đẹp và kỷ niệm của cuộc đời ở chốn lao tù này theo.

Tôi tin rằng vào mùa đông những đàn ngỗng trời bay về phương nam và trở lại phương bắc vào mùa xuân, nhưng tôi chắc chắn là phương bắc và phương nam thì không có gì khác nhau đối với tánh Phật.

Tôi đang cố gắng học thêm vài từ và tên bằng tiếng Việt. Tôi có vài quyển sách mà có những chữ như sau: A Di Đà Phật, Quan Thế Âm Bồ Tát và Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Tôi sẽ ngưng ở đây bằng cách gửi tặng sư cô một tấm thiệp và một bài thơ. Bài thơ tôi mượn từ "Tiếng chuông Thức Tỉnh" của Thượng Tọa Giác Thành. Tôi thấy bài này thật ý nghĩa để tặng sư cô.

Xin bảo trọng.

PS: Tấm thiệp Tojin ghi:

“Mặt trời chiếu sáng trên tôi

Mưa nhỏ giọt trên tôi

Những giọt sương rơi nhẹ nhàng ướt trán tôi.”

(Maya Angelou)

Nhớ những điều tốt trong cuộc đời sẽ làm cho đời sống mỗi ngày mới hơn.

Sư cô kính,

Đây là những mẫu đẹp của đời sống trong tù.

Nam mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Tojin

Ngày 30/10/07

Tojin mến, Su cô rất vui khi nhận được thư của Tojin, nhất là tấm thiệp với bài thơ của Thượng Tọa Giác Thanh.

Su cô cảm kích tính tình mạnh mẽ và cách hành văn có sức thuyết phục của Tojin. Ví dụ như câu su cô hỏi chim trời từ Canada sẽ bay về phương Bắc hay Nam của Hoa Kỳ? Tojin trả lời: “Vốn tánh Phật của chim trời không có bắc hay nam!” Wow! Đúng là khẩu khí của con cháu tổ sư Huệ Năng! Su cô đã nở một nụ cười mãn nguyện khi đọc đến chỗ này. Từ đó, Su cô hiểu rằng Tojin sẽ giúp cho cuốn sách của su cô đang viết rất nhiều. Vì cuốn sách cần những vị có khẩu khí như vậy. Vâng, thật sự là tâm hồn của thiền sư sống ở trần gian không bị ràng buộc bởi cảnh trí xung quanh mình. Nhà ~~từ~~ là tịnh độ. Hy vọng Tojin lúc nào cũng thấy cõi lòng tịnh trong ấy.

Su cô ~~thật~~ ngạc nhiên khi thấy rằng trại giam Green Bay nơi Tojin ở cho phép chụp hình. Thật là một ý kiến hay! Su cô hiếu kỳ về cách Tojin miêu tả nhà tù "khá đẹp và sống động". Nếu như có một bức ảnh minh họa cảnh nhà tù để Su cô xem thì thật là hay biết mấy!

Tojin, vì Tojin muốn học một vài từ Việt thông dụng, Su cô xin ~~gãi~~ thích như sau "Su cô" có nghĩa là nữ đệ tử xuất gia của Đức Phật. Từ nay, Tojin có thể gọi là su cô, hoặc là Su cô Giới Hương. Cảm ơn Tojin đã thuật về cuộc

đời mình và sẵn sàng trả lời về những đề tài mà Sur cô quan tâm cho cuốn sách. Tojin, có thể cho Sur cô biết những tội gì mà tù nhân thường phạm phải? Ngược lại, nếu Tojin có những câu hỏi gì về sur cô, Sur cô cũng sẵn sàng trả lời.

Chúc những điều tốt lành.

Sur cô

Ngày 5, tháng 11, năm 2007

Sur cô kính, tôi chấp tay kính chào và cảm ơn sur cô đã gửi thư và tấm thiệp thật đẹp. Tôi treo nó trên tường phòng tôi cùng với những tấm hình mà chúng ta đã chụp ở phòng khách của trại cải huấn. Tôi rất vui để trả lời những câu hỏi mà sur cô thắc mắc. Tôi biết chủ ý tốt viết sách của sur cô sẽ giúp các đọc giả hiểu hơn về đời sống hướng thiện của các tù nhân. Tôi chỉ viết được khoảng mười hai bài báo cho bản tin Sosaku và sau mỗi lần viết bài, tôi đều học được điều gì đó cho bản thân.

Bây giờ trả lời vài câu hỏi của sur cô. Tôi được sinh ra ở miền Bắc Dakota trong căn cứ không quân lúc cha tôi đang phục vụ. Sinh nhật của tôi là ngày 05, tháng 10, năm 1975. Ngay sau khi sanh ra, gia đình chúng tôi dời về Milwaukee. Tôi có một người chị gái và một đứa em trai. Thời thơ ấu của tôi khá đáng ghi nhớ. Khi tôi lên năm tuổi, tôi đã chơi diêm quẹt và do bất cẩn đã làm cháy nhà. Thật may mắn là không có ai bị thương nhưng chúng tôi phải dọn đi. Điều đó đánh dấu suốt cuộc đời tôi. Tôi không thấy đó là bước

ngoặc của cuộc đời cho tới khi tôi biết đạo Phật.

Cha mẹ tôi làm việc siêng năng để cung cấp cho chị tôi, em tôi và bản thân tôi những nhu cầu cần thiết như thức ăn, quần áo, thuốc men và chỗ ở. Cha tôi đã dạy cho tôi đạo đức làm người và điều này đã giúp tôi cho đến ngày hôm nay. Khi còn trẻ, tôi đã làm nhiều nghề như phát báo, cắt cỏ, xúc tuyết và cào lá. Tôi nghỉ hè ở vùng bắc Michigan với ông bà ngoại. Họ sống ở ngoại ô và tôi có đầy đủ tiện lợi để đi chơi rong trong rừng, ngoài đồng, đi câu và bơi lội. Mỗi lần nghỉ hè tôi đều đến ở với ông bà ngoại và cậu để đốn cây và làm vườn. Thỉnh thoảng tôi cùng với bà ngoại đi mua sắm và cùng đi hái trái mâm xôi và sơ ri xanh.

Tôi luôn luôn là học sinh giỏi trong trường, nhất là từ lớp một cho tới lớp tám. Khi tôi vào trung học có nhiều việc thay đổi chút ít. Suốt năm học lớp 12, tôi gia nhập vào Vệ Binh Quốc Gia. Tôi trải qua hai năm giống như một cảnh sát phòng vệ. Tôi được huấn luyện ở Fort Sill, Oklahoma. Tôi cũng không nhận ra điều hữu ích đó, cho tới sau này tôi mới biết sự rèn luyện trong quân đội giúp cho tôi sống kỷ luật trong nhà tù. Nghề khác của tôi trong tù này là học nghề thợ mộc. Tôi học đóng tủ, bàn, ghế cũng giống như học môn toán và môn viết văn vậy. Môn viết văn giúp cho tôi rất nhiều. Tôi đã trải qua sáu năm trong xưởng mộc nhà tù và sau khi học xong, tôi đã dạy và truyền nghề lại cho những tù mới khác. Đa số các kiến thức khác là do tôi đọc sách và xem sách. Hiện tại tôi đang

ghi danh học lớp hàm thụ Báo chí Phật giáo ở Los Angeles, California.

Sư cô kính, những tội mà người ta thường phạm tại nhà tù Greenbay (Maximum Security) là mưu sát, hiếp, cưỡng bức, cướp bằng vũ trang và phần nhiều đều liên quan tới ma túy. Mức lãnh án ở đây rất nặng thường là vài chục năm đến chung thân suốt đời (như tôi). Hơn mười một năm rồi, tôi đã từng biết và giao tiếp với những phạm nhân như vậy. Tôi nghĩ tất cả điều này xảy ra đều gốc là do ba độc của tham, sân và si. Trại cải huấn Greenbay thì quá đông tù nhân và chưa tìm được cách giúp giáo dục họ hữu hiệu, để ngăn cản phạm nhân việc tái phạm. Tôi cố gắng giúp các thanh niên này khi tôi có thể. Phần đông các tội lỗi xảy ra là vì sử dụng ma túy mà đây là nguyên nhân đưa đến các tội tiêu cực khác.

Để kết thúc, xin cho tôi bày tỏ sự ủng hộ của tôi ở hàng chữ trong thư sư cô: "Nhà tù cũng là cõi tịnh (tịnh độ)." Nó gợi tôi nhớ lại một trích đoạn trong sách Phật: "*Với một tâm chánh trực, nhà tù có thể trở thành một tu viện nhưng với tâm tà kiến, tu viện có thể trở thành nhà tù.*"

Ngày 21, tháng 11, năm 2007,

Sư cô kính, cảm ơn sư cô rất nhiều đã gửi thư và các tấm bưu thiếp phong cảnh chùa cổ Việt nam tuyệt đẹp cho tôi. Tôi luôn luôn tìm kiếm sự tượng trưng trong đó và tấm bưu thiếp với hình cây mang ý nghĩa rất lớn đối với tôi. Gốc cây đã gợi tôi suy nghĩ đến các giáo pháp của Đức Phật. Các nhánh và lá cây làm tôi nghĩ đến 84 ngàn pháp

môn chuyên chở giáo pháp giải thoát của Đức Phật.

Bây giờ để trả lời vài câu hỏi của sư cô. Tôi có được một việc làm là thợ sơn. Tôi sơn tường. Trước tiên, tôi cạo lớp sơn cũ ra và đắp lại các lỗ hổng trên tường và tô lên lớp sơn mới. Tôi được trả 26 xu (26 cent) một giờ tức là 32 đô (\$32) mỗi tháng. Số tiền này sẽ giúp tôi mua cho các thứ tôi cần dùng như xà bông, kem đánh răng, giấy, tem v.v... Trong tù có một tiệm bán các thứ cần dùng căn bản trong đời sống hàng ngày. Họ có bán các tấm thiệp. Ngoài ra, nhà thờ cũng tặng các tấm bưu thiếp cho chúng tôi gửi đến bạn bè và thân nhân. Chúng tôi không được phép sử dụng máy vi tính, điện tin gửi qua mạng hoặc vào các trang mạng. Chúng tôi được sử dụng máy đánh chữ bằng điện, ti vi, quạt máy, sách và quần áo cá nhân. Hình mà sư cô, sư cô Tonen và tôi chụp hồi tháng trước tại phòng khách tốn 1.60 Mỹ kim cho một tấm.

Để trả lời câu hỏi vừa rồi của sư cô, tôi sẽ bị giam cho đến năm 2051. Hiện tại thì mọi việc vẫn y nguyên như vậy. Có vài cách để được giảm án nhưng đòi hỏi phải có sự tranh luận hợp pháp mạnh mẽ mà không phải dựa vào một bằng chứng duy nhất: tôi là người Phật tử tốt hoặc tôi đã cải thiện tốt hơn rồi. Phải có chứng cứ hay khám phá mạnh mẽ mới của vụ án, mới được trở lại tòa án cho tòa xét xử liệu có thay đổi lời tuyên án không? Ngay thời điểm này, việc tôi có thể làm là duy trì hành động hướng thiện hiện tại của mình và hy vọng làm tốt hơn. Tôi có đăng ký tham gia vào chương trình khuyên các trẻ em phá phách thay đổi tư cách của chúng trước khi quá muộn. Tôi cũng

đã làm vài công việc từ thiện khác trong khi tôi ở trại mộc của nhà tù. Tôi không làm các việc thiện để tính công trạng nhưng làm là vì chính lợi ích cho chính nhiều người khác. Tôi cố gắng không chú ý vào thời hạn tù của tôi hoặc là sự kiện tôi không bao giờ được ra khỏi đây. Có những lúc tôi thất vọng và chán nản về hoàn cảnh của tôi nhưng từ khi tôi đến với đạo Phật thì cảm giác này giảm dần. Tôi thường để tâm làm thế nào tôi giúp người khác và sự chú tâm này khiến tôi cảm nhận nhà tù mới chính là nơi tôi cần phải có mặt trong lúc này.

Xin có vài câu hỏi đến sư cô. Có phải có nhiều người không phải là người Việt đến chùa không? Sư cô có buổi lễ nào nói tiếng Anh không? Chùa của sư cô gần nơi tôi nuôi lớn lên. Tôi đã ở đường số 10 và đường Lincoln. Sư cô có làm lễ mỗi ngày không? Ngày mai là ngày Lễ Tạ Ơn (Thanksgiving). Có ngày Lễ nào tương tự như vậy ở Việt nam không? Chủ yếu ngày này người ta bày tỏ lòng biết ơn của mình đến mọi người và cùng nhau mở tiệc ăn mừng đặc biệt có món gà tây để đãi. Tôi cảm ơn sư cô và sư cô Tonen đã đến đây ban bố pháp thoại cho chúng tôi. Giáo pháp của Đức Phật rất cần thiết, đặc biệt là ở những thành phố của chúng ta.

Tôi gửi kèm theo đây là tấm hình của tôi chụp cách đây vài năm khi tôi còn ở trong trại mộc của nhà tù. Đây là một lớp học dạy cho tù nhân có nghề nghiệp sinh sống khi họ được tự do. Tôi đã ở đó sáu năm giúp dạy cho nhiều phạm nhân khác. Một trong những điều mà chúng tôi có thể học được khi làm việc với cây hay gỗ là tính kiên nhẫn

(patient). (Xin sư cô cho tôi bắt chữ "patient" trong tiếng Việt dịch như thế nào?). Đây là một môi trường rất tốt để giúp những tù nhân kiên nhẫn, nhất là các tù nhân trẻ. Tôi có nhiều kinh nghiệm thiền trong khi ở trại mộc và đã có thể áp dụng giáo pháp của Phật như là kiên nhẫn, sự liên kết, nhận biết, thức tỉnh v.v... Đó là một hoạt động mà tôi rất thích thú đã giúp tôi đạt đến tâm an trú và chánh niệm. Tôi hy vọng trong tương lai gần đây, tôi có thể trở lại làm việc với trại mộc.

Tôi thích nghe về thời gian sư cô ở Ấn độ và kinh nghiệm của sư cô với người bản xứ. Cũng như tôi muốn biết thêm về Việt nam. Những điều tôi biết về Việt Nam là liên quan đến chiến tranh. Hai người cậu của tôi đã ở trong quân đội và phục vụ ở Việt nam. Trong tất cả các phim và hình ảnh tôi thấy, tôi nghĩ rằng đó là một đất nước nhỏ, đẹp và mọi người có vẻ thân thiện.

Trong trại tù, tôi cũng có vài thú tiêu khiển như vẽ tranh, sơn và thêu đan. Tôi cố gắng họa tranh nước chút ít và bắt đầu đan thêu. Tôi đã đan được hai cái mền và đã gửi cho gia đình. Tôi cố gắng học tập, làm việc và giải trí lành mạnh. Thêm một câu hỏi trước khi tôi ngưng ở đây. Sư cô có tụng bài Tâm Kinh Bát Nhã ở chùa của sư cô không? Đó là một bài kinh có giá trị mà tôi rất tâm đắc.

Ngày 28, tháng 11, năm 2007,

Sư Cô kính, xin gửi sư cô thực đơn của chúng tôi.
Điểm tâm chúng tôi thường có bánh kếp, bánh mì nướng,

bánh kẹp, bánh quế, trứng chiên, khoai tây chiên, bột lúa mạch, sữa lúa mì, bột ngũ cốc, ya-ua, bơ và cà phê cùng với nước trái cây và trái cây tươi.

Buổi trưa và buổi tối toàn là thịt. Bánh mì kẹp xúc xích, bánh mì nhân thịt bò, gà nướng, gà lôi và thịt hầm. Các món ăn kèm như khoai tây nướng, xây nhuyễn hoặc chiên giòn. Chúng tôi cũng thường có một món xà lách và các loại rau như bắp, đậu hòa lan, đậu đũa v.v... Cũng có bánh mì và bơ mỗi bữa ăn. Tôi đã ăn chay được hơn một năm nhưng sau này tôi trở lại ăn thịt. Tôi biết rằng ăn chay là con đường đúng và trong ý thích của tôi nguyện sau này sẽ trở lại con đường đúng này. Tuần tới tôi sẽ gửi cho sư cô bản chính của thực đơn một tuần.

Thời khóa biểu của tôi trong ngày:

THỜI KHÓA BIỂU

5:30 sáng: vệ sinh cá nhân và chuẩn bị cho thiền.

5:45-6:30 sáng: Tọa thiền, thiền hành, tụng Bát Nhã và kinh Từ Bi.

6:45 sáng: điếm tâm

7:00-8:00 sáng: xem tin tức/ dọn phòng/ giặt quần áo

8:00-12:30: làm việc (sơn phòng)/ ăn trưa 11:00

12:30-1:00 trưa: nghỉ trưa/ đây là giờ điếm danh (xem có ai bỏ trốn không)

1:00-2:30 trưa: làm việc (sơn tường)

2:30-3:00 chiều: dọn dẹp/ tắm rửa

3:00-4:00 chiều: giải trí

4:00-5:00 chiều: thư giãn, viết thư, đọc sách

5:00-5:30 chiều: ăn tối

5:30-6:00 tối: xem tin tức

6:00-10:00 tối: tự do: xem ti vi, đọc sách, viết, tiêu khiển (vẽ, đàn). Tôi cố gắng tọa thiền 20-30 phút trước khi đi ngủ.

Thời khóa biểu này thay đổi tùy theo thời gian công việc của tôi. Thỉnh thoảng chúng tôi hết nước sơn nên tôi có thêm thì giờ cho các việc khác như đọc sách, viết và tọa thiền.

Sư cô, tôi vinh hạnh nhận được sự tử tế của sư cô. Tôi biết rằng sư cô rộng lượng và chân thật. Khi tôi đọc thư của sư cô, tôi nghĩ về hai bài kệ 76 và 77 trong cuốn kinh Pháp Cú (The Dhammapada), xin kính tặng sư cô:

"Nếu thấy bậc hiền trí,
Chỉ lỗi và khiển trách,
Như chỉ chỗ chôn vàng
Hãy thân cận người trí!
Thân cận người như vậy,
Chỉ tốt hơn, không xấu."

(Kệ 76)

"Những người hay khuyên dạy,
Ngăn người khác làm ác,
Được người hiền kính yêu,

Bị người ác không thích."

(Kệ 77)

Từ khi tôi quy y Tam bảo, tôi biết sống chân thật. Sư cô hãy nhận sự chân thật của tôi. Trước khi tôi tìm được Phật pháp, tôi đã sống trên sự dối trá, rồi từ đó sanh ra thêm dối trá. Đây là hướng đi không tốt cho cuộc đời.

Sư cô hỏi hậu quả để lại sau khi tôi gây án? Tôi có thể nói là sự tổn thất vẫn còn để lại cho tới hôm nay. Không những chỉ có một mạng người đã mất mà còn gia đình của nạn nhân, cộng đồng chung quanh, gia đình của tôi và một số người khác cũng bị ảnh hưởng bởi hành động, sự ngu dại và sợ hãi của tôi. Tôi suy nghĩ và hối hận về những gì tôi đã gây cho gia đình tôi, tôi cũng nghĩ về Ted (nạn nhân đã bị tôi giết) và tôi nghĩ về những gì nạn nhân đã làm với suốt cuộc đời của ông và những người mà ông đã có thể giúp. Khoảng năm, sáu tháng trước, tôi nhận được một lá thư từ con của Ted nói rằng đã tha thứ cho việc tôi đã làm. Anh ta viết thư cho tôi trong lúc anh bị tù về tội lái xe khi uống rượu say. Anh diễn tả rằng cuộc đời của anh xuống dốc sau khi cha anh bị tôi giết. Từ đó, anh ta chuyên qua rượu chè với tâm ngập tràn những thù hận thịnh nộ tôi. Anh ta nói anh ta cũng gây ra rất nhiều tội lỗi và nghĩ rằng anh hẳn đã có thể ngăn chặn những gì xảy ra với cha của anh. Thế đó, hành động của tôi đã gây tổn hại cho cuộc đời của anh ta bằng nhiều cách. Sự đau đớn mà gia đình của nạn nhân Ted phải chịu thì không thể đo lường được và nhiều thứ không thể kể hết. Sự tổn thất của gia đình tôi cũng giống như vậy. Tôi không thể dự đám ma, đám cưới,

sinh nhật của bất cứ người thân nào. Tôi đã bỏ lỡ cơ hội để có một gia đình riêng cưới vợ, chăm sóc con như mọi thanh niên khác, tôi không đư thấy con cháu trưởng thành. Tôi bỏ lỡ dịp bày tỏ lòng hiếu thảo, hiếu thuận với mẹ, cha, chị và em tôi. Quan trọng hơn nữa là tôi đã gạt họ để họ tưởng tôi như một người con, người anh hay người thân ngoan ngoãn của gia đình và dòng họ.

Nhưng nay tôi biết, họ rất vui mừng về sự thay đổi lớn mà tôi đã đang làm trong cuộc đời này. Dù rằng có những thay đổi thật sự nhưng sẽ khó bao giờ trở lại như xưa, như những gì nó đã từng có.

Xin tự nhiên sử dụng những gì tôi viết hoặc gửi cho sư cô như hình ảnh, bản vẽ, thư từ v.v... cho quyển sách của sư cô. Tôi đã học được vô số điều hay từ những sách về đạo Phật và thực tế đời sống hàng ngày trong tù. Nếu câu chuyện và lời nói của tôi san sẻ có hữu ích cho người khác, tôi á t hoan h và vinh hạnh được góp mặt trong cuốn sách của sư cô đang viết. Tôi hoan nghênh chào đón sư cô đến hướng dẫn nhóm học đạo của chúng tôi.

Tôi có một ý kiến có thể giúp cho quyển sách của sư cô. Tôi sẽ viết nhật ký mỗi ngày ghi nhưng suy nghĩ và cảm xúc hằng ngày của tôi liên quan giữa thực hành lời Phật dạy và đời sống trong tù và rồi gửi đến sư cô. Sư cô nghĩ thế nào?

Sự diễn tả của sư cô về tuyết rơi đã làm tôi hân hoan mỉm cười. Nhìn qua song cửa sổ nhỏ của xà lim, tôi cũng thấy như có mưa tuyết bên ngoài.

Tôi có thể cho ý kiến về việc liên quan đến những người láng giềng của sư cô không? Đối với tôi hình như đa số người ta sợ về những gì mà họ không biết. Đa số người Mỹ, đại khái khi họ thấy có một sư cô Việt nam hay là một ngôi chùa Việt nam trong xóm của họ thì chính họ sẽ nghĩ "cô ta và Phật tử đang làm gì ở đây?" Đa số người Mỹ không biết về đạo Phật vì vậy họ có thể sợ. Có lẽ sư cô nên mời những người láng giềng đến hoặc tìm cách giải thích mục đích của sư cô là gì, có thể dưới hình thức lá thư thông tin. Tôi không có ý dụ dỗ khiến họ thay đổi tôn giáo của họ nhưng chỉ đơn giản làm cho họ dễ chịu. Đây chỉ là một ý có thể giúp mở thông ngoại giao với hàng xóm.

Sư cô có biết tiếng Nhật chữ "gassho" có nghĩa là "chắp tay lại" không? Đó là cách chúng tôi chào nhau, còn tiếng Việt gọi "gassho" là gì? Cám ơn sư cô nhiều.

Tojin

Ngày 30, tháng 11, năm 2007

Tojin thân mến,

Cám ơn Tojin đã giới thiệu thực đơn trong trại. Ở Hoa Kỳ, dù là phạm nhân, các bạn vẫn có phước được cung cấp đầy đủ thực phẩm sinh tố. Đây là điều may mắn so với phạm nhân các nước khác mà sư cô biết.

Sư cô cảm ơn Tojin sẽ gửi nhật ký mỗi ngày đến sư cô. Thật là một ý tưởng tốt. Nó giúp cho cuốn sách của Sư cô rất nhiều và giúp cho Tojin nhìn lại mình. Tojin, Sư cô sẽ gửi lại Tojin tiền lệ phí gửi thư.

Về việc hàng xóm ở quanh chùa, Sư cô cảm ơn Tojin đã quan tâm và cho ý kiến. Nơi này rất là yên ổn. Chưa ai nhiều loạn chốn chiền môn cả. Thơ Haiku thật là súc tích. Sư cô thỉnh thoảng làm thơ tiếng việt ngắn như mẫu thơ Haiku.

“Gassho” nghĩa là "chấp tay chào”

Chào hỏi lẫn nhau: Kính chào Sư cô >< Chào Tojin

How are you? nghĩa là "Sư cô khỏe không?"

Chúc Tojin mọi sự tốt lành.

With metta, (từ Pali "metta": lòng từ)

Sư cô

Ngày 12, tháng 12, năm 2007,

Sư cô kính, cảm ơn sư cô gửi thư và những tấm hình tuyệt đẹp của bên ngoài trại giam Green Bay. Tôi không ngờ phía bên ngoài kia của cổng tù lại đẹp như thế. Khi tôi mới đến đây, tôi cứ lo nghĩ về chuyện gì sẽ xảy sau khi bị giam ở trại Maximum Security này, nên tôi không có để ý đến cảnh vật bên ngoài.

Tôi sẽ viết nhiều như ý sư cô muốn cho cuốn sách sư cô đang viết. Tôi may mắn tìm được sư cô và sư cô Tonen làm thầy. Hôm thứ hai vừa qua chúng tôi có buổi tọa thiền hai tiếng đồng hồ. Chúng tôi một nhóm, khoảng 14 người, đa số là những tù nhân mới. Thật là tuyệt vời khi thấy có nhiều người muốn học thiền và nghe pháp thoại.

Tôi nghĩ tốt nhất là sư cô đến hướng dẫn với tư cách "mục sư" (vấn đạo riêng, pastoral). Tôi tin sư cô Tonen

cũng sẽ nói cho sư cô nghe về luật lệ ở đây như là sư cô có thể mang theo cái gì, giấy tờ, sách v.v...

Vài đừ kiện liên quan đến việc tôi phạm tội. Tôi đã phạm tội cùng với người từng là bạn tôi, Lucian. Ted là cha nuôi của Lucian. Lucian thì đang ngoại tình với mẹ nuôi của mình, Mary. Mary là vợ thứ hai của Ted. Mary và Lucian muốn Ted chết để không cản đường tình của họ và như vậy họ có thể lấy được tiền bảo hiểm nhân thọ và tự do sống chung với nhau. Tôi dính líu vào bởi vì tôi bị Lucian hăm dọa. Tôi không có ý hãm hại nhưng sự việc dẫn dắt tôi đến tội phạm là vì tôi còn trẻ, lại sợ hãi, ngây thơ và không đủ mạnh dạn để ngăn chặn sự việc xảy ra. Tôi cứ nghĩ là Lucian sẽ gây hại cho gia đình tôi nếu tôi không giúp hắn. Ted đã bị chết do viên đạn của tôi. Ted bị chết một cách oan uổng. Điều này làm tôi đau khổ khi viết và kể lại chuyện này ra. Điều này nhắc nhở tôi là tôi đã bị tràn đầy ảo giác vọng tưởng và khờ dại đến thế nào! Thật khó tin là tôi đã làm ra chuyện tà trời như vậy. Tôi không thể tưởng tượng nổi tôi đã mù quáng trên con đường chính đáng, mù quáng trên lối đi đúng đắn.

Tôi thường được thân nhân viếng thăm mỗi tháng hoặc hai tháng một lần. Một nhóm là mẹ của tôi và cha ghẻ; một nhóm riêng khác là em tôi, em rể, hai con trai cùng với cha ruột của tôi đi chung với nhau. Cuộc viếng thăm kéo dài khoảng hai tiếng, tùy theo phòng thăm viếng có đông hay không. Người thân giúp tôi rất nhiều với mọi thứ cần dùng. Họ có thể cho tôi tiền nhưng không được phép cho

đồ ăn.

Tôi có vài người bạn có thể xem như là bạn tốt ở đây. Thật khó có được bạn tốt, bởi vì tù nhân khó có thể tin tưởng lẫn nhau. Tôi tìm những người có hiểu biết. Tôi sống trong xà lim của chính mình. Bảy năm trôi qua tôi đã sống như vậy. Trước kia tôi có người bạn cùng ở chung phòng. Tôi cố gắng sống hòa hợp với mọi người và cũng tránh xa những người mà tôi biết tôi không hợp.

Sư cô có thể gửi ngân phiếu nếu sư cô muốn tặng tôi một ít tài chánh và trong bao thơ chỉ có ngân phiếu Money Order chứ không được để gì khác, không thư và không hình ảnh. Tôi cảm ơn sự quan tâm của sư cô.

Tôi vừa bắt đầu viết nhật ký. Tôi có vài bài ngắn mà tôi sẽ đánh máy và gửi cho sư cô. Những bài này đều có tựa đề khác nhau. Thông thường là sự suy nghĩ của tôi trong khoảnh khắc xảy ra nhưng sẽ rất hữu dụng. Hy vọng những lời chia sẻ của tôi đem lại lợi ích cho mọi người.

Tojin

Ngày 16, tháng 12, năm 2007

Tojin mến, sư cô vừa gửi một bài báo ngắn cho một số trang web người Việt quen biết, tựa đề bài báo là "Hãy quý giây phút chúng ta đang sống".

Bài bích báo kể rằng vào ngày 12 tháng 12 năm 2007, Sư cô đã làm Lễ Quy Y cho một nữ bệnh nhân đang nằm trên giường bệnh. Pháp danh của cô bé là Viên Bảo Mỹ.

Viên Bảo Mỹ là một sinh viên thông minh của ngành xã hội học. Cô vừa tròn 20 tuổi. Cô đang đối diện với tử thần trong những ngày sắp tới vì căn bệnh ung thư ở kỳ cuối. Bác sĩ đã từ chối chữa trị cho cô ta. Cô quá yếu và đau đớn khi đứng dậy. Da và mắt đã ngả vàng. Quý sư đến nhà cầu nguyện cho cô ta mỗi ngày. Viên bảo Mỹ xin Sư cô và mọi người cầu cho Viên Bảo Mỹ sống đến lễ giáng sinh hoặc đến ngày 05 tháng 01 năm 2008 bởi vì đó là ngày sinh nhật của Viên Bảo Mỹ. Sau đó Viên bảo Mỹ sẽ vui lòng đi sang thế giới khác. Điều này thật là cay đắng phải không?

Hôm qua, Sư cô có mang cho cô ấy một hộp chocolate, một tấm thiệp Noel và một tấm thiệp sinh nhật với những dòng chữ:

Một trái tim thật hồn nhiên, một tâm hồn thật thanh thản. Chúc Viên bảo Mỹ có một ngày giáng sinh vui vẻ (25/12/2007)

Và một ngày sinh nhật tuyệt vời (5/1/08)

Hãy luôn vui tươi và nhẹ nhàng. Mong sở cầu như ý và giấc mơ sẽ trở thành sự thật.

Sư cô khuyên Viên Bảo Mỹ nên vui vẻ với hiện tại. Hưởng không khí lễ Noel và sinh nhật ngay bây giờ đừng nên chờ tới ngày 25/12/07 hay 05/01/08. Đừng lãng phí thời gian và năng lực cho tương lai. Nên nhớ và mỉm cười với mọi người xung quanh, hãy quý giây phút chúng ta đang sống và thở. Tương lai không thuộc về cái gì đến sau này. Đừng nghĩ rằng chờ cho tới khi lành bệnh, tới khi tốt

nghiệp, khi về đến chùa, khi không bị kẹt xe hoặc khi được ăn tiệc vv... thì mới vui vẻ được. Cứ lạc quan và an trú từng hơi thở thì sẽ thấy cuộc sống hiện tại thật kỳ diệu.

Đó là tóm lược câu chuyện thương tâm của Viên Bảo Mỹ.

Sư cô

Ngày 30, tháng 12, năm 2007,

Sư cô kính, tôi đang cố gắng viết về kinh nghiệm bản thân và sự cảm nhận của tôi về mọi việc ở trong tù. Tôi cố gắng xem mình không phải là người tù khi viết bài và thử nghĩ trong những điều kiện hay môi trường rộng lớn hơn. Giáo pháp của Đức Phật khuyên chúng ta nên quên "bản thân" và bỏ qua cái "tôi". Vì vậy, tôi đang suy tư về nhiều quan điểm. Thỉnh thoảng cái "tôi" lộ ra bộ mặt xấu xí và tôi chịu nhiều hậu quả. Tôi đã viết tay được khá nhiều, chỉ cần đánh máy và sẽ gửi đến sư cô ngay.

Tôi đang viết về đề tài nóng giận. Đây là một đề tài vô cùng quan trọng ở đây. Có nhiều việc mà con người, nhất là tù nhân, hay dễ nổi giận. Đa số xảy ra đều liên quan đến vật chất. Hiện tại có nhiều luật tù mới được đặt ra để hạn chế quyền sở hữu của tù nhân. Nhiều người vui lòng thay đổi cuộc sống của họ nhưng một số tù nhân thì không! Với lợi ích của Phật pháp, tôi cố gắng tạo sự thay đổi khi có thể được. Giống như trong bài thơ của sư cô: "Tạm biệt mùa thu, chào đón mùa xuân." Qui 卐 của vũ trụ là vô

thường, nên vạn pháp thay đổi. Chúng ta có thể chấp nhận sự thay đổi, làm sự thay đổi hoặc chúng ta có thể chống lại sự thay đổi và tạo đau khổ cho chính chúng ta. Điều đó hoàn toàn là do sự chọn lựa của chúng ta. Tôi nghĩ tôi sẽ viết bài về sự giận dữ cho bản tin Sosaku sắp tới.

Tôi dùng thời gian rảnh để đan thêu. Tôi đã mua len để đang đan ấm phướng. Tôi hy vọng bán được để lấy tiền làm Phật sự. Trong bản tin Sosaku vừa rồi, có một ngôi chùa ở Trung Quốc mà tù nhân chúng tôi đang cố gắng gây quỹ giúp đỡ. Đây là cách để tôi sử dụng thời gian để làm việc hữu ích.

Tojin

Ngày 20, tháng 1, năm 2008

Từ khi tôi quy y Phật pháp rồi thì tôi hay trầm tư và tự vấn. Tôi thường tự bắt mình suy nghĩ khác với một người tù thông thường.

Trong lá thư vừa rồi tôi viết về việc phán xét người khác. Ở đâu không biết chứ ở trong tù này thì chuyện đó khỏi nói. Chẳng hạn là Phật tử thì mỗi buổi sáng tôi thích công phu. Tù nhân mà hiểu chuyện thì họ sẽ để cho tôi yên tĩnh tu tập và không phản ứng gì hết. Còn đảng này mấy người tù hàng xóm cứ chỉ trích và quấy rối tôi. Cũng như cái chuyện sơn lại xà lim mà tôi với tù nhân cùng phòng cũng cãi nhau. Hắn nói là nhà tù thì nên sử dụng cái gì sẵn có, sơn sửa làm chi cho mệt. Còn tôi nghĩ hôm nay thì không phải giống hôm qua nên nhà tù cần phải thay đổi

theo thời gian và phòng mình ở thì nên cho sáng sủa. Đây là những việc bất đồng ý kiến xảy ra hàng ngày.

Sư cô kính, hôm nay tôi đã đọc kinh Kim Cương Thừa và tôi mới biết được mình đang ăn quả từ cây thật. Tôi cũng vừa tranh luận với bạn tù về việc con người là động vật có tính xã hội hóa. Chuyện này được bàn cãi là vì chúng nó cho tôi không xã hội hóa với tụi nó cho lắm. Tôi đã lĩnh hội được bài học kinh nghiệm từ Phật pháp rằng đã làm cái gì thì phải làm hết lòng. Như khi đánh máy thì chỉ việc đánh máy, sơn phòng thì chỉ việc sơn phòng, nghĩa là tôi luôn làm hết mình vì công việc. Họ không hiểu là mỗi khi tôi đã giành thời gian để làm một việc gì đó thì chỉ có việc đó mà thôi không gì khác hơn, vì vậy tôi không có thời gian đi tán dóc với họ chẳng hạn. Tôi cố gắng giữ mình lạc quan và giải thích với họ tôi đang làm cái gì. Họ không biết gì và không hiểu tại sao tôi phải tĩnh tâm ngồi yên như hòn đá? Tôi cố giải thích rằng tịnh tâm rất hữu ích cho tôi vì nó giúp tôi an lành, uth tĩnh và hiểu thấu sự việc rõ ràng.

Gần đây, tôi đang lo cho việc thiếu văn phòng phẩm để ra bích báo Sosaku trong tháng tới. Có thằng bạn tôi hỏi tại sao tôi phải lo làm bích báo này làm gì trong khi không có mấy ai muốn giúp tôi. Tôi biết là có một vài tù nhân khác đang thấy được sự hữu ích của bích báo và đó cũng là câu trả lời của tôi đối với họ. Họ dường như không hiểu tại sao tôi phải cứ chăm chú khi phải in chính xác và đúng cách của bích báo nữa.

Tôi đang viết về những phàn nàn thực tế từ mấy bạn tù không hiểu về tôi, về những thành kiến của tôi và họ. Tôi hiểu được rằng tất cả những chuyện bàn thảo cũng như các cuộc cãi vã rất có lợi cho tôi bởi vì nó có tính giáo dục tôi. Những bạn tù này là thầy của tôi. Người mà hay chọc cho tôi căng thẳng và làm tăng thêm sức chịu đựng kiên nhẫn của tôi, họ chính là thầy của tôi.

Có những chuyện trong tù khó mà tránh được hậu quả. Dường như họ thích làm chuyện mà người khác muốn họ làm. Cũng như trong tù có một văn phòng khiếu nại giành cho các tù nhân và ồi tụi nó xúm nhau khiếu nại đủ thứ ngay những chuyện không dính dáng gì tới họ hết. Thức ăn, thời khóa biểu, tập thể dục, giặt giũ và nhất là những sở hữu cá nhân. Họ giữ của dữ lắm. Có một chuyện xảy ra cách đây mấy tháng họ lấy hết đồ đạc trong phòng của tôi đi để kiểm cái gì trong đó không biết. Tôi cũng mặc kệ họ muốn làm gì thì làm. Trong phút chót tôi chỉ nhớ có một cuốn sách chưa đọc, còn mấy cái khác thì tôi không màng tới, muốn lấy cũng được. Tôi nhận biết được là mình đang ở đâu và tôi tự cho là mình đang trong tình trạng trị bệnh cho dù tôi có thích nó hay không hoặc vì lý do gì đó cứ để cho việc gì tới nó tới.

Tojin

Ngày 23, tháng 01, năm 2008

Tojin mên, venerable có nghĩa là sư cô. Sư cô Tonen muốn mọi người gọi tên đơn giản là Tonen, cũng được.

Nhưng sư cô thì thích nghe gọi ‘sư cô’, có vẻ Việt Nam và gần gũi hơn.

Sư cô cảm ơn ấm thiệp và bài thơ đầy ý nghĩa của Tojin. Câu kết luận thật đầy ngạc nhiên: "Mùa đông này tôi chợt nhận ra tuyết đã tạo thành một dãy núi" (Đúng rồi! tuyết nhiều quá chất cao thành núi). Thiên là một cái gì đó rất đơn giản, thiên nhiên và độc đáo. Và hơn nữa, lời viết sau cùng cuối bức thư vẫn còn in sâu trong trí của Sư cô là: "Thật là sung sướng khi được thông thả đi dọc bờ biển, dọc bờ hồ một lần nữa hoặc ngay cả được đi thiên hành trong rừng cây phong trọn một ngày". Sư cô hy vọng nhờ vào luật sư, án tù của Tojin sẽ được giảm bớt và Tojin có thể thực hiện được ước mơ nhỏ này.

Sư cô rất thích bờ hồ Milwaukee với rừng cây lá đỏ. Thỉnh thoảng Sư cô lái xe đến đó để tĩnh lặng và hít thở không khí trong lành. Sư cô sẽ tập những cảnh đẹp Milwaukee để cho vào sách của mình.

Mấy ngày nay tuyết đã rơi, rất lạnh và gió nhiều. Mỗi ngày Sư cô đi từ trường Milwaukee Area Technique College tới sân đậu xe khoảng vài phút, nhưng gió rất mạnh và lạnh buốt xương. Trưa nay Sư cô run lập cập giữa cơn giận dữ của tuyết và gió mặc dù Sư cô đã mặc năm lớp áo ấm. Sư cô cảm thấy thương cho những người sống giữa vùng băng giá dưới thời tiết khắc nghiệt này. Công nhân, học sinh phải đi làm, đi học suốt mùa đông. Sinh viên vùng lạnh nếu nhận được bằng tốt nghiệp cho một môn học nào đó thì cũng nên tặng thêm một tấm bằng chịu

đựng giá lạnh của xứ tuyết này! Đây là sự khác biệt với một sinh viên đến từ các tiểu bang ấm áp như California, Texas...

Sư cô

Ngày 27, tháng 1, năm 2008,

Sư cô kính, hôm nay là một ngày mới, một cơ hội mới để thức tỉnh về sự thật. Tôi nghĩ rằng tôi đã không cảm thấy được ân sủng mỗi ngày mình có được, đúng ra tôi phải biết. Tôi vừa viết xong một bài về ý thức lạc quan trong lúc ở tù hơn là bi quan. Hy vọng rằng bạn tù đọc sẽ sống được như vậy. Khi viết bài cho bích báo Sosaku, tôi thích trích những danh ngôn của các cổ nhân hay các thiền Sư như thiền sư Nhất Hạnh, vì lời lẽ giác ngộ của các ngài đã khiến cho các bài viết có thêm giá trị. Điều mà tôi muốn làm ở đây là tôi chỉ muốn gieo một hạt giống tốt trong tâm mình. Tôi đã đọc kinh Kim Cương Thừa. Có thể nói đây là chuyện lạ cho một người tù. Chúng ta là người đem lại ý nghĩa cho từ ngữ, ý niệm và cũng vì vậy mà chúng ta nên làm cách nào hay chuyển đổi nó có nghĩa và thích hợp cho hoàn cảnh nhiều người.

Tojin

Ngày 30, tháng 1, năm 2008,

Câu hỏi của sư cô rất hay, nguyên nhân gì đã khiến tôi có thể cảm được vũ khí để cướp đi một mạng người? Có lẽ phải trở lại thời trung học. Khi mới lớn lên, tôi theo bạn bè

uống rượu, rồi tập tành làm sao để nhập vô được nhóm bạn nổi tiếng chuyên làm những chuyện xấu xa. Khi 15 tuổi tôi bắt đầu đi làm cho nhà hàng ở trong một Trung tâm thương mại Southridge, Milwaukee. Tôi làm ở đó được vài năm rồi chuyển sang công việc khác với tiền lương cao hơn và trách nhiệm nhiều hơn nhưng tôi thì chưa sẵn sàng để có được công việc này. Tôi luôn là một công nhân giỏi và đạo đức tốt, nhưng ba tôi là người làm cho tôi hư. Vì Ba là người nghiện ngập dù Ba cũng đi làm và có trách nhiệm với gia đình. Trong lá thư của Sư cô đã làm tôi suy nghĩ “giáo dục của gia đình và nghiệp chướng” là lý do làm cho tôi hư. Tôi đã biết rằng Phật pháp có dạy về lỗi do tại mình gây ra, vì vậy nếu trách người khác là không nên. Tôi hẳn trong một chừng mực liên quan nào đó (nếu tôi không sai) thì nhân duyên liên đới luôn xảy ra trong mọi việc. Chúng ta học hỏi từ kinh nghiệm bản thân và trưởng thành từ những kinh nghiệm ấy.

Đức Phật dạy rằng có phước đức lắm mới được sanh làm người. Tôi hy vọng rằng tôi không hoang phí cơ hội làm người của mình với những Phật sự đang thực hiện. Tôi có đọc về Bồ Tát Cồ Đàm trước khi thành Phật ngài đã trải qua vô số kiếp làm Bồ Tát thực hành đủ mười hạnh Ba La Mật và thành Phật. Như vậy những công hạnh của ngài trong quá khứ đã là nhân duyên để khi ngài được sinh ra kiếp này và thành Phật. Tôi tự hỏi nếu những tội lỗi của tôi trong kiếp này có sẽ trở lại với tôi trong kiếp sau không? Tôi sẽ không gặp khó khăn hoặc là cố gắng chút nào trong việc giác ngộ cho tới khi tôi được thành Phật. Tôi rất hạnh

phúc và choáng ngợp với niềm vui khi gặp được Phật pháp và hiểu được ý này. Tôi sẽ nỗ lực hết mình từng giây từng phút nhưng thú thật là tôi phải đương đầu với quá khứ của chính mình. Tôi cảm thấy hối tiếc trong lòng vì tôi đã lỡ tạo nghiệp xấu cho đời mình.

Sư cô kính, tôi sống bên bờ hồ Milwaukee, nơi đó lạnh và nhiều tuyết phủ. Tôi thích câu nói đùa của Sư cô về việc “sinh viên cũng nên được thưởng bằng cấp chịu lạnh giỏi”. Tôi thường đón xe buýt tới trường và đã phải đứng chờ xe trong góc phố vào mùa đông, nên tôi biết cái rét lạnh căm căm của tuyết và cơn gió ào ạt của biển hồ Milwaukee thổi đến. Bài thơ ‘Sự Rơi của Lá’ của Sư Cô, tôi sẽ đăng trong bích báo Sosaku kỳ tới. Tôi sẽ gửi báo cho Sư cô trong một vài tuần nữa. Tôi có viết hai bài cho báo đợt này.

Trả lời câu hỏi của Sư cô về Mary. Tôi không biết tại sao Mary là vợ của Ted không ở tù? Ở nước Hoa Kỳ này hệ thống pháp luật không phải lúc nào cũng có công lý cho mọi người. Quyết định truy tố ai thì phải đưa cho văn phòng biện lý. Tôi đoán là công tố viên trong vụ của tôi không tìm thấy đầy đủ bằng chứng để bỏ tù cô ấy. Đơn giản vậy thôi. Về chuyện trở lại tòa án để xin giảm tội. Một phạm nhân có thể trở lại tòa án vài lần. Mỗi lần lên tòa cấp cao hơn để xét xử. Nếu có đầy đủ bằng chứng hoặc có ai có thể phủ nhận được lời buộc tội của công tố viên thì tôi mới có thể được mang ra tòa xét lại về cáo trạng và án tù. Nếu một tù nhân không có tiền nhưng có bằng chứng giá trị để kháng án thì tòa án sẽ cung cấp luật sư với

phí tổn được giảm xuống. Tôi đang thuê luật sư tư. Tôi nhờ gia đình và bạn bè khiếu nại kiện giúp tôi. Tôi cũng đã dùng thời gian rảnh để móc đồ thuê bán kiếm tiền thêm. Tôi có thể móc khoảng hai, ba tám lạng, thậm, mền trong một tháng để bán lấy tiền lo luật sư. Một vài tháng nữa thì tôi sẽ biết kết quả về chuyện này. Tôi thường kết chỉ thêu rất đẹp nhưng trại cải huấn ở đây không cho tôi giữ kim nữa. Chữ Butsudo có nghĩa là Phật trong tiếng Nhật. Hy vọng Sư cô thích tấm thiệp này. Chúc Sư cô cùng Phật tử ăn Tết Nguyên đán vui vẻ.

Tojin

Ngày 02, tháng 03, năm 2008

Tojin mền, sư cô nghĩ rằng khi Tojin 20 tuổi chưa đủ chững chạc để suy nghĩ về hành động gây hại của mình. Những người trẻ thường làm chuyện nông nổi và háo thắng, nhưng cứ nghĩ mình đúng.

Đúng rồi, chúng ta được thân người là một may mắn lớn. Chúng ta không nên phung phí cơ hội làm người của mình. Trong kinh Lăng Nghiêm nói các cõi khác có thể sám hối, riêng lấy mạng người thì khó tránh nạn không đền trả vì đây là một trọng tội. Ai có thể biết đây là nguyên nhân hay kết quả trong mối liên quan nhân quả giữa Tojin và Ted? Đây là sự chấm dứt hay là sự xoay vòng thù hận giữa Tojin và Ted? Tuy nhiên, tội lỗi từ tâm mà ra. Tâm bất sám hối thì tội thời tiêu. Kinh Đại Thừa nói: Phải thành tâm sám hối cho đến khi thấy được hảo

tướng Phật mới hy vọng.

Nếu tâm thức tỉnh, dù đi tới hoặc lui, lên hoặc xuống, giết hoặc tha thì sẽ không còn quan trọng bởi vì thân thể của chúng ta là ảo tưởng. Hãy chánh niệm và an trú từng giây phút chúng ta đang thở. Tojin có nghe qua câu trả lời của một thiền sư rằng: "Cám ơn thanh kiếm bén đã chém ngọn gió xuân" khi một kẻ cướp kẻ thanh gươm vào cổ ngài với ý muốn chém ngài. Sư đã ví cuộc đời của sư như cơn gió thì thanh kiếm nào có thể chém gió được? Xin Cám ơn thanh kiếm: có nghĩa là chết hay sống không quan trọng. Hãy an trú từng phút giây và chánh niệm trong mỗi sát na. Sư cô nghĩ bây giờ Tojin sáng suốt, đời sau Tojin cũng sẽ còn hạt giống sáng suốt đó.

Hãy nhìn kìa, bên ngoài tâm tuyết như ngàn đóa sen li ti đang nở phải không?

Sư cô

Ngày 9, tháng hai, năm 2008

Sư cô kính, tôi thích câu thơ "Cám ơn thanh kiếm bén đã chém ngọn gió xuân" và ví sư đã ví mình như ngọn gió xuân. Ý nghĩa này rất hay vì nó làm cho chúng ta hiểu được như thế nào là ân phước mà chúng ta có được trong hiện tại. Các thiền sư liễu ngộ thì thơ của các ngài miêu tả sự sống rất tự tại trước sự vô thường hay thịnh suy của nhân sinh. Các ngài không rúng động trước sự sống chết và ví mình như gió xuân. Thơ thiền nắn ra nụ cười tự tại và phơi phới trên ngôn ngữ. Hòn thơ là món quà truyền tâm cho nhân thế bởi sự súc tích và thâm sâu của thơ.

Trở lại sinh hoạt hàng ngày của tôi. Có một bạn tù làm chung với tôi. Hắn cứ muốn thử tánh nhẫn nại của tôi. Hắn cho rằng tất cả những bất đồng giữa hai chúng tôi đều do một tay tôi gây ra. Hắn cũng cho là vì tôi nên mới có chuyện xích mích hàng ngày với hắn. Tôi nói với hắn rằng không có tôi cũng như không có hắn thì đâu có chuyện đó xảy ra. Mục đích là có nhìn thấy những điểm tốt của nhau thì mới giúp cho nhau. Chuyện không có gì là nghiêm trọng lắm nhưng cũng mệt với hắn chứ không dễ. Tôi đã thuyết phục chính mình sau khi đọc Kinh Kim Cang rằng tôi không nên nhìn và nghĩ mình hay người khác như cá c tù nhân và phải thấy tất cả là tánh kim cang bất nhiễm đồng nhau. Tôi cố sống với ý nghĩa bản tánh Phật này.

Tojin

Ngày 2, tháng 3, năm 2008,

Tôi đã suy nghĩ nhiều về quá khứ của tôi và làm sao mà tôi được như hiện giờ. Tôi xin đọc một đoạn trích: “Sự tồn tại của quá khứ là vì ký ức của mỗi người, tương lai có được là vì khát vọng cá nhân, chỉ có hiện tại là sự thật vĩnh hằng và quan trọng.” Tôi nghĩ sự tĩnh tâm giúp tôi bỏ qua được rất nhiều quá khứ của mình. Tôi không đơn thuần giấu đi những ký ức của mình nhưng tôi đã cố quên rất nhiều về quá khứ đó.

Ở trong tù thì có nhiều chuyện để nói lắm. Có tù nhân

muốn làm sống lại cho được quá khứ vinh quang hùng khí của mình. Hẳn cứ nói thao thao bất tuyệt về quá khứ mà không một chút nhận thức về hiện tại như thế nào? Còn tôi thì tập an trú hiện tại với chánh niệm và để quá khứ trôi đi như gió thoảng.

Tôi đã học thuộc lòng một câu kinh nói rằng không có gì mà không đạt được và trong chúng ta ai cũng có thể nắm lấy hay đạt được đỉnh cao của sự tỉnh thức giác ngộ. Tôi được đọc một số danh ngôn của các thánh nhân truyền lại từ đời này sang đời khác. Tôi cũng được đọc những bài thơ và văn của các bậc trưởng thượng cổ kim tường thuật lại dòng chuyển vận tâm của các ngài như thế nào? Tôi nghĩ rằng để hiểu được Phật pháp căn bản trên lý thuyết thì dễ dàng nhưng khó đạt đến sự giác ngộ hay tỉnh thức hoàn toàn, khó để trở thành Bồ Tát hay Phật được?

Tojin

Ngày 3, tháng 3, năm 2008,

Sư Cô kính, tôi đang suy nghĩ làm sao để các tù nhân Mỹ trở nên quan tâm và hiểu được sự lợi ích của Phật pháp. Có một điều đơn giản mà tôi thấy là họ đã đi đủ chỗ (xem nhiều tôn giáo) rồi mới quay trở lại và có lẽ họ thích cách tu thiền của đạo Phật trong khung cảnh an tịnh. Thú thật cá nhân mà nói một số người tu theo đạo Phật ở trong nhà tù này dường như cho mình là “xuất phạm” vì họ cảm thấy rằng họ không thể nào hòa hợp được với cái đám tù nhân trần tục sô bồ khác. Ngoài ra, có lẽ đạo Phật có ảnh

hưởng đem lợi ích liền trong đời sống của họ như là giữ Năm giới, Tám giới Bát quan, tọa thiền, niệm Phật, tụng kinh, kinh Bát Đệ Nhân Giác (Tám Điều giác ngộ), chuyện Lục Tổ Huệ Năng... đã mang an lạc cho họ dù chỉ trong một thời gian ngắn. Đạo Phật đã đáp ứng được nhu cầu của họ.

Tojin

Ngày 4, tháng 3, năm 2008,

Khổ ải! Khổ ải! Khổ ải!! Đây là diệu đế đầu tiên trong Tứ diệu đế đợc đức Phật đề cập tới. Chính đau khổ này là một trong những thử thách đầu tiên mà các tù nhân phải trải qua. Có lẽ đây cũng là lý do tại sao các tù nhân chọn đạo Phật. Cá nhân tôi mà nói khi tôi nghiên cứu Khổ Đế đã khiến cho tôi thấy đợc ý nghĩa sự thật đau khổ của con người phải đối diện với sanh, già, bệnh, chết như thế nào? Tôi ngay lập tức không ngần ngại từ bỏ những oán thù, bi quan, sầu bi, rên rỉ mà tôi đã cru mang từ lâu trong lòng. Khi tôi thấm nhuần những kinh nghiệm giác tỉnh của đức Phật thì tôi mới nhận ra đây là điều mình đã thiếu trong đời, thiếu khuynh hướng “Chia Sẻ Kinh Nghiệm” của mỗi tập hợp những cá nhân như tù nhân hay những tù nhân theo đạo Phật là vì họ có cùng chung một kinh nghiệm sống và một hướng nhìn.

Tojin

Ngày 05, tháng 03, năm 2008,

Sư cô kính, chúng ta tìm hiểu lý do một số tù nhân chọn và thích đạo Phật, nhưng tại sao cũng có một số tù nhân trong trại tù Greenbay, WI, không chọn đạo Phật? Có lẽ những vị này chưa hoàn toàn chịu đựng cuộc đời của họ xuống để bắt đầu làm mới và cũng chưa sẵn sàng để bắt đầu tu tập. Tháng vừa rồi, tôi đã giới thiệu và chia sẻ kiến thức đạo Phật cho một bạn tù. Nhưng anh ta có lẽ không còn theo đạo Phật nữa mà đã tấp vô chỗ khác rồi. Anh ta đã trở lại con đường mà tôi cho là tiêu cực, tập bè kết đảng với nhóm hút sách và đi quấy phá người. Dù sao đây cũng là sự chọn lựa của anh ta. Mặc kệ tương lai của anh ta ra sao. Mục nước chảy xuôi rất dễ theo, còn tu tập là ngược dòng tập khí rất khó theo.

Tojin

Ngày 6, tháng 3, năm 2008,

Sư Cô kính, tuần vừa rồi một đồng nghiệp của tôi bị bệnh mấy ngày nên tôi sơn tường một mình. Nhờ mấy ngày làm việc một mình nên tôi có dịp dò xét lại những quan niệm cũng như suy nghĩ của mình trong lúc làm việc. Bạn tôi cũng có cơ hội tốt để suy gẫm về những việc làm của mình hơn. Tôi có chủ trương, hoài bão hay một cảm giác thực sự về trách nhiệm khi làm việc. Như Sư Cô biết, tôi là thợ sơn. Tôi rất có trách nhiệm về đồ đạc và chất lượng công việc ngay cả công việc của bạn. Nhưng khi tôi

có dịp làm việc một mình thì tôi mới nhận ra một điều là nên để cho bạn tự có trách nhiệm với việc của bạn. Mình không nhúng vào để bạn tự trưởng thành hơn.

Sur cô, tôi nghĩ tôi nên nói cho Sur Cô biết về những tôn giáo tôi đã theo trước khi vào đạo Phật. Lúc còn nhỏ khoảng 8-11 tuổi, trọn ngày mỗi chủ nhật là ngày tôi phải học đạo Tin Lành. Tôi không nhớ chủ thuyết của đạo Tin Lành là gì? Hình như là nhóm trẻ chúng tôi xúm lại ca hát và lắng nghe những câu chuyện thần thoại trong thánh kinh. Tôi còn nhớ có xe đưa đón con chiên. Chúng tôi được phát bánh kẹo và hát những bài hát với giai điệu như “...Chúa yêu tôi, chuyện này tôi biết... Tại vì thánh kinh nói như vậy...” đại khái như vậy. Có lần tôi đóng kịch vào đêm trước giáng sinh tại nhà thờ. Tôi học đạo như vậy khoảng 2-3 năm. Mục Sư dạy và bảo như thế nào để sống cho mình, thế nào là nên hay không nên nghe nhưng loại nhạc gì. Mục sư cứ muốn điều khiển cuộc đời chúng tôi. Mỗi buổi sáng chúng tôi có thể đi vào phòng với mục sư để “cầu kinh”. Chúng tôi phải nói là Chúa Giê-Su đã hy sinh đời ngài cho tội lỗi chúng tôi để rồi chúng tôi “tự động” được cứu rỗi. Tôi không muốn đi tới chỗ bình luận về đạo Thiên Chúa là tốt hay xấu. Có nhiều bài học rất hay mà tôi biết được từ kinh thánh và nhiều con chiên rất tốt. Nhưng đạo này không giành cho tôi. Khi tôi trưởng thành tôi biết là không thích hợp với mình.

Tojin

Ngày 8, tháng 3, năm 2008,

Sư cô kính, tôi đã trầm tư về pháp suốt mấy đêm. Tôi rất cảm kích khi hiểu được thế nào là luật nhân quả hay duyên khởi. Tôi nghĩ đây không chỉ là triết lý của Phật giáo mà ngay cả khoa học cũng sử dụng triết lý để giải thích các hiện tượng. Nói đến đây, tôi nhớ về quá khứ của mình. Tôi biết mọi việc tôi làm và hành động của mình đều có hậu quả. Tôi thỉnh thoảng rất nghiêm khắc với chính mình cho những sai lầm trong quá khứ và đôi khi cũng không ngại trách người khác. Phật pháp đã dạy tôi những điều, nhất là trong cảnh tù này là phải biết suy xét cho những hành động của mình. Phật pháp đã giúp tôi mạnh mẽ hơn trong khi tôi đang từ bỏ dĩ vãng của mình lại phía sau. Tôi đã không chỉ trở thành biết suy xét mà trở nên sâu sắc. Tôi có thể ngăn chặn được sự phiền phức và nổi loạn trong lòng mình chỉ đơn thuần bằng cách tin vào bản năng vốn thiện của mình.

Tojin

Ngày 09, tháng 03, năm 2008,

Sư Cô kính, tôi đang nhìn cảnh vật bên ngoài qua không gian nhỏ bé của khung cửa sổ. Ngoài sân, tuyết chất đống và đang tan chảy thành dòng vào lòng đất. Tôi bắt đầu nghe thoảng thoảng hương của mùa xuân đang len trong gió. Gió đang chuyển mùa và tôi nôn nóng cho mùa nắng ấm kéo tới để tôi có dịp ra ngoài thường xuyên trở lại. Tôi muốn trở lại với ánh nắng mặt trời, cỏ cây, hoa lá và chim chóc. Tôi thích nhất là đi chân không trên những

thảm cỏ trong khuôn viên sân tù cho phép. Điều này khiến cho tôi âm giác như mình hòa vào trong thiên nhiên, trong cát bụi. Nơi này rất là buồn cười để mỗi khi nghĩ về những gì đối lập. Khi tôi nghĩ về những tội lỗi tôi đã làm, nghĩ về những tổn hại do tôi gây ra cho bao nhiêu người, thỉnh thoảng tôi bị áp lực cho chính mình là phải làm bao nhiêu công đức kể từ phút này để có thể chuộc lại những lỗi lầm mà tôi đã làm trong quá khứ. Tôi sẽ phải cứu nhiều người, phóng sanh thú vật, vun trồng ruộng phước và tiếp tục làm như vậy để hầu chuộc lại một tội lỗi ghê gớm của mình. Áp lực và cảm xúc luôn thúc đẩy bên trong tôi. Nếu không có những hướng dẫn thức tỉnh và tự chủ của đạo Phật thì những hậu quả sẽ đến với tôi sẽ tệ đến chừng nào.

Tojin

Ngày 10, tháng 03, năm 2008,

Sư Cô kính, Sư cô hi có thể rút ngắn thời hạn giam các tù nhân bằng cách họ nỗ lực làm nhiều việc tốt, được hay không? Câu trả lời là phải xem người đó bị phạm tội gì. Hiện có một số trường hợp. Nếu liên quan đến rượu hay ma túy thì có chương trình sẵn. Các chương trình này được liệt kê trên các hồ sơ của tù nhân như là những điều kiện họ "phải" hoàn thành trước khi được thả. Có một số các chương trình khác, chủ yếu là cải tạo giáo dục khiến cho tù nhân có thể thay đổi tích cực. Có một chương trình gọi là "làm để được thả", nhưng điều này chỉ dành cho các trường hợp ma túy mà không bạo lực. Đối với những

người phạm tội bạo động như chúng tôi, việc duy nhất để làm là phải chấp nhận trách nhiệm và tạo một đời sống tốt trong tù với hy vọng rằng điểm đỏ (tốt) được đưa vào hồ sơ của mình để thông qua tòa án và hệ thống luật pháp. Hiện có nhiều tù nhân mà tôi biết họ vẫn chưa có bất kỳ bản báo cáo gì về hạnh kiểm xấu trong vòng 10-15 năm và đã sống tích cực, hiệu quả và đầy ý nghĩa trong tù nhưng điều này mang ý nghĩa rất ít đối với trại cải huấn khi họ đem ra xét đi án. Ngay cả khi quan tòa thẩm phán một người, hệ thống nhà tù rất ít có khả năng đưa ra sự chống đối với quan tòa. Riêng cá nhân tôi cố gắng được giảm án thông qua hệ thống tòa án. Như hoàn cảnh hiện nay của tôi thì hội đủ điều kiện cho thả lỏng trong năm 2051. Tôi mong rằng có được sự chấp thuận đồng ý dời lại cho tôi sớm thả lỏng vào năm 2016. Đây là điều mà người cùng bị kiện với tôi, Lucian, đã đạt được. Tôi cho rằng đây là một sự lựa chọn khả quan nhất.

Tojin

Ngày 13, tháng 3, năm 2008

Sư cô kính, tôi muốn diễn tả thêm về việc tại sao tôi bị tổng giam? Trong quá khứ như tôi đã giải thích, đơn giản là do tôi sợ hãi và khờ dại gây ra điều này. Đây là sự thật. Trước khi tôi phạm tội, tôi chưa bao giờ nghĩ về bản chất chân thật của tôi hoặc thậm chí có dự định âm mưu về tội ác này. Tôi đã không thực sự biết ơn cuộc sống. Tôi thích săn bắn thú vật, chim muông, câu cá và tôi đối đãi với mọi người một cách thờ ơ lạnh lùng. Tôi không hiểu được giá

trị của cuộc sống con người và muôn vật. Tôi đã phạm tội khi tuổi vừa tròn 20. Tôi không hiểu tại sao tôi luôn có cảm giác lo sợ cho sự an toàn của gia đình tôi và tôi. Lo sợ bị loại bỏ, khao khát được chấp thuận. Tôi viết những điều này nghe giống như tôi viện cớ nhưng cũng phải có một "lý do" gì để khiến tội ác này xảy ra. Tôi nghĩ rằng thật ra dẫn đến tội ác này là do tôi quan tâm về bản thân mình hơn là người khác. Tôi sợ Lucian hại gia đình tôi và tôi, nếu tôi không hứa giúp hắn giết cha ghẻ của mình với tài thiện xạ bắn súng của tôi.

Tojin

Ngày 14, tháng 03, năm 2008

Sư cô kính, có quá nhiều khổ đau trên thế giới này và khả năng của tôi thì bị hạn chế. Tôi biết rằng xung quanh tôi còn rất nhiều sự đau khổ nhưng có lẽ đau lòng nhất là sự đau khổ trong chiến tranh bị phân chia đất nước, hoặc là đời sống người dân bị đè bẹp áp bức bởi chính quyền của họ. Tôi biết rằng từ bi có nghĩa là "chịu đựng" nhưng khó có thể chịu đựng với những người tự gây ra đau khổ riêng cho họ. Tôi muốn tiếp cận với những người đang bị người khác làm đau khổ. Có lẽ tôi nhầm lẫn. Có lẽ tất cả chúng ta đều gây ra đau khổ cho chính mình, nhưng thật khó cho tôi để đổ lỗi cho thiên hạ là nạn nhân trong hoàn cảnh của họ. Có nhiều việc ngoài ý muốn của họ. Tôi đoán là thật khó chấp nhận rằng tôi chỉ lựa chọn để bắt đầu trong môi trường hiện tại của tôi. Tôi đang cố gắng giúp

nhều người chấm dứt sự đau khổ của họ bằng cách cho họ biết sự an lạc trong pháp của Đức Phật cùng với những kinh nghiệm của riêng tôi. Tôi muốn giúp họ vì tôi có cảm giác là tôi hiểu được nguồn gốc nỗi đau khổ của họ. Tôi làm điều này không phải vì tôi mong muốn được công trạng mà mong muốn duy nhất của tôi là cố gắng vơi giảm nỗi đau của họ. Ý muốn như thế nhưng thực tế cũng thật là khó để tiếp cận với tù nhân ở trại này.

Tojin

Ngày 15, tháng 3, năm 2008

Sư cô kính, tôi muốn kể cho sư cô nghe chuyện một người bạn tù của tôi, tên là Joe. Tôi phê bình rất nhiều về Joe (điều này tôi biết là sai) nhưng chỉ vì tôi thấy Joe có rất nhiều tiềm năng. Joe là một họa sĩ xuất sắc và thông minh. Đây là lần thứ tư Joe bị ở tù với nguyên nhân đều là do ma túy. Cho dù Joe có tìm cách hoặc cưỡng bức hại người hay không thì luôn luôn là vì cơn nghiện ma túy sai xử. Hồi còn nhỏ, Joe có một cuộc sống khổ sở. Cha Joe chết khi Joe còn bé xíu, rồi mẹ Joe qua đời vài năm trước đây. Joe cũng đã mất đi một người chị và một em trai. Khi được ra tù Joe lại rất bi quan. Đối với cá nhân tôi, tôi đã từng thấy sức mạnh của sự thay đổi và biết sự thật không thể tránh khỏi. Tôi nói với Joe rằng Joe nên thay đổi tư duy, quan điểm về cuộc sống và tự lập. Joe có rất nhiều tài năng nghệ thuật mà điều này đã làm cho tôi tiếc chút ít vì Joe đã lãng phí tài năng nơi đây. Joe nghĩ rằng bởi vì cái gì

đã xảy ra trong quá khứ thì khi nó xảy ra tương tự trong tương lai, Joe cũng sẽ nhận cùng một kết quả. Tôi biết nhiều tù nhân khác tại đây cũng có suy nghĩ giống như Joe. Nhiều người có tài trong một lãnh vực nào đó nhưng lại không có khả năng đạt được sự tự tin nơi mình hoặc không thể để vượt qua quá khứ tội lỗi của họ để đứng lên. Họ yếu đuối quá và lại dễ sa ngã vào tội lỗi nữa. Luân hồi đau khổ là thế đó!

Tojin

Ngày 07, tháng 04, năm 2008

Sư cô kính, cảm ơn sư cô đã gửi i cho tôi quyển sách "Thập mục ngư đồ". Trước kia tôi đã đọc qua, nhưng sách của sư cô gửi với lời giải thích rất rõ ràng.

Tôi hy vọng toà án sẽ sớm suy xét lại trường hợp của tôi và sẽ phán giảm án cho tôi đủ tiêu chuẩn để giữ án treo vào năm 2016. Sư cô nên nhớ đây chỉ là "hy vọng" chứ không có bảo đảm. Mong rằng những hành vi và tất cả việc làm tốt đẹp của tôi từ khi vào tù tới nay có thể giúp chút ít. Tôi không dám đặt hy vọng quá nhiều, chỉ cố gắng sống theo thực tế.

Tôi đã gửi cho sư cô Tonen một tấm lụa thêu có hai chữ "Tam bảo". Sư cô Tonen đã quyên được \$850 cho việc xây lại ngôi chùa "Nhị Tổ" ở Trung Quốc. Tôi thật khó tin kết quả tốt như vậy. Tôi muốn làm thêm vài món đồ nữa và số tiền nếu thu được sẽ gửi đi cúng dường xây

dựng tháp thờ các Tổ Trung Quốc.

Cuối cùng rồi mùa xuân cũng đến! Tuyết hết rơi và đã tan trên mặt đất để nhường chỗ cho các cây non nảy mầm. Không bao lâu, chúng tôi sẽ được phép ra ngoài giải trí. Có vài cây ừ đình hương sắp sửa trở hoa ở sân sau. Khi tôi còn bé, nhà tôi có một cây tử đình hương sau vườn, mẹ tôi thích nhất là loại hoa màu tím nhỏ. Ngày mai là ngày Phật đản sanh. Tôi có đọc qua một bài viết của Hòa thượng Thích Thiên Ân, người lập ra Thiền viện Đông Phương ở Los Angeles. Hòa thượng nói: “Phật đản là ngày sinh nhật của Phật cũng tức là ngày sinh nhật của mọi người”. Tôi sẽ nỗ lực sống xứng đáng với cuộc đời này! Cảm ơn bài thơ Phật đản rất hay của Sư cô:

Tuyết lạnh công chùa đóng
 Trong chùa âm hương thiền
 Phật tâm ai cũng có
 Phật Đản thấy chân tâm.
 Thấy rồi nhìn tuyết rơi
 Nhật hoa tuyết cúng Phật
 Phật Đản “Mil-wau-kee”
 Vườn sen đầy hoa tuyết.

Đúng rồi! Tháng 6 Milwaukee vẫn còn tuyết rơi. Mặt hồ thỉnh thoảng vẫn đóng băng im lặng. Ngày mừng Phật đản sẽ là ngày thảm tuyết thành rừng sen dâng cúng Phật vậy. Chúc sư cô luôn vui khỏe.

Nam Mô Vô Ưu Thọ Hạ, Thị Hiện Đản Sanh,
 Bồn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Tojin

Ngày 3, tháng 9, năm 2008

Sư cô kính, tôi ắt phải bắt đầu từ lúc tôi không phải là một người tù gương mẫu hay một Phật tử lý tưởng. Tôi không phải là người bị phạm tội nhiều lần, không phải là thành viên của băng đảng và tôi càng không giống với đa số khuôn mẫu tù nhân ở đây. Tôi luôn có sự ủng hộ mạnh mẽ của gia đình và bạn bè. Điều này làm cho tôi ở tù được thoải mái hơn về vật chất và tinh thần. Ý của tôi là tôi có những gì tôi cần và muốn. Đối với đa số tù nhân chung quanh tôi, họ không may mắn có được điều này. Gần đây tôi có nghe qua **th** nghĩa của danh từ "an lạc" là thỏa mãn được sự như cầu cần thiết của con người. Điều này thật đúng, đặc biệt là ở trong tù. Đa số chiến tranh và xung đột trên thế giới là vì giành nhau những tài nguyên thì ở trong tù cũng giống như vậy. Khi những người tù cần và muốn những gì mà không được thì không có yên ổn. Ý tôi muốn nói tù nhân ở Mỹ thì khác (đầy đủ điều kiện hơn) hơn tù nhân ở nước khác dựa trên kinh nghiệm của mình đọc trên tin tức về những nhà tù ở nước khác. Vì vậy, tôi cho rằng hòa bình ở trong tù là cần thiết. Tôi từng chứng kiến nhiều tù nhân trong hoàn cảnh khó khăn, không có sự giúp đỡ của gia đình, không làm ra **tiền** ở trong tù và không ai để trò chuyện. Những người này phải chịu đựng nhiều sự đau khổ khác nhau cả vật chất lẫn tinh thần. Tôi đã gặp qua nhiều tù nhân rất chán nản, không an lạc và

không hòa bình. Họ dễ trở thành hung tàn và đánh đập để đoạt những gì họ muốn. Thế rồi, họ trở thành nạn nhân của sự yếu đuối và không nơi nương tựa. Tôi thấy qua nhiều cuộc ẩu đả và những hành vi tàn bạo vào lúc tôi ở tù khoảng 13 năm trước đây. Tôi biết có một gã đàn ông đã hủy diệt cuộc đời của anh ta (tự tử). Tôi cũng nghe qua những hành động bạo tàn như là đâm chém và hãm hiếp nhau (cùng giới tính) tại trong tù này.

Cho đến nay, theo kinh nghiệm của tôi, nhà tù là do người ta dựng nên. Nó có thể là địa ngục khiếp sợ phải né tránh hay có thể là ngôi chùa thanh tịnh để tù nhân tu tập, nương theo sự hướng dẫn của Phật ra khỏi sự si mê, chấp thủ và lừa đảo.

Tojin

Ngày 04, tháng 09, năm 2008,

Sur cô kính, tôi muốn nói rõ hai từ “nhà tù” (prison/jail) và “biệt giam” (the hole, Administrative Segregation) thì khác nhau. Ở biệt giam thì bị hạn chế và nghiêm ngặt hơn là nhà tù/khám đờng. Khi tôi mới bị bắt tôi bị đưa vào một xà lim biệt giam không có cửa sổ và ánh sáng lờ mờ. Tôi ở đó hết một đêm. Sau đó chuyển qua một nơi có những tù nhân bị tội tương tự như tôi. Họ đang chờ tòa án kết tội. Từ cái ngày đầu tiên đó, mọi thứ dường như mất hết hy vọng nhưng rồi trại đưa ra thời khóa biểu để đi làm suốt ngày. Sau khi, tôi bị tòa tuyên án rồi và lại chuyển qua một nơi khác ở chung với những người phạm trọng

tội. Ở môi trường này, lần đầu tiên tôi trải qua hay đúng hơn là chứng kiến cảnh hung tàn hầu như là mỗi ngày. Mọi tù nhân bị căng thẳng quá mức bởi vì tương lai của chúng tôi mờ mịt không chắc chắn. Sự căng thẳng này cần phải giải tỏa bằng cách là nhắm vào những người tù khác hay là các nhân viên để gây chiến và bùng nổ giống như “giận dao chém thớt”.

Những cuộc xung đột hỗn loạn thường thấy ở nơi này, theo kinh nghiệm của tôi, tốt nhất là nên tránh. Một cách đơn giản, đó không phải là chuyện của mình, không xen vào chuyện của người ta, tách mình ra khỏi chốn hỗn loạn đao binh. Cá nhân tôi không ưc tiếp bị người ta đánh. Nhưng có nhiều lúc những trận đánh nhau xảy ra gần chỗ tôi khoảng vài bước chân. Theo kinh nghiệm trải qua, tôi nhận thức được sự đe dọa ngay cả trong tâm lẫn bên ngoài. Những sự đe dọa này do tôi cảm nhận nhiều hơn là khi sự kiện xảy ra thực sự.

Ý của tôi là lần đầu tiên đến nhà tù hay khám đường, tôi luôn có sự sợ hãi và chú ý mọi người xung quanh. Tôi lo lỡ nói sai lời hoặc làm sai việc gì. Có những mã số nhất định về "nội qui" mà đa số các tù nhân tuân theo để sống và phải mất một thời gian mới hiểu được mã số này. Tôi đã không mất nhiều thì giờ, có lẽ chỉ vài năm là tôi đã thật sự nhận ra sự sợ hãi không còn nữa chỉ có sự nhận thức là quan trọng. Tôi nhận ra tự mình làm mình sợ, hơn là người khác làm mình sợ. Đây là một chân lý cho tù nhân. Nhiều người làm ra dáng vẻ mạnh bạo bề ngoài nhưng khi bị thử qua thì lộ ra bộ mặt thật nhút nhát của họ.

Để được tồn tại ở đây thì chỉ đơn giản là bỏ ra một ít thời gian để học thích nghi với môi trường mới. Nhiều bạn bè và thân nhân đã ngạc nhiên khi thấy tôi biết thích nghi theo hoàn cảnh nhà tù khá giỏi. Nhưng cũng có nhiều tù không được may mắn lắm. Họ không có sự giúp đỡ vật chất và tinh thần trong lúc chán nản. Cảm giác thất vọng này là nguyên nhân gây nên nhiều vấn đề ở đây.

Tojin

Ngày 9, tháng 9, năm 2008,

Sư cô kính, bên ngoài trời đang mưa. Sân tù như tràn đầy sức sống sắp nảy mầm. Cây đình hương đã trở hoa và cỏ mọc lên như một tấm thảm nhung xanh mượt. Khoảng đất cạnh cánh đồng chúng tôi thể thao có một hàng rào gần đó, bây giờ có rất nhiều trứng chim. Hy vọng những quả trứng này được an toàn nguyên vẹn cho tới khi nở con. Mỗi năm trứng chim đều được nở con cùng một chỗ, ít nhất là từ khi tôi đến đây.

Tôi vẫn tiếp tục đọc và thích những quyển sách của Sư cô gửi. Quyển luận án "Bồ tát và tánh không" của sư cô là một kho tàng mà tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu từ đây. Tôi nghĩ sẽ mất một khoảng thời gian để đạt được kiến thức uyên thâm để hiểu những ý trong sách này của sư cô. Tôi vừa nhận được một số câu hỏi của môn Báo chí Phật giáo hàm thụ. Phần chính là những chương về nghiệp. Tôi đã đạt được điểm cao trong hai bài tập đầu tiên.

Tôi vẫn bận rộn với công việc sơn tường và với sở

thích thêu thùa. Tôi sẽ gửi Sư cô một món quà pháp mà tôi đang đan. Tôi sẽ nhờ em gái hoặc em rể đem đến chùa Phước Hậu cho sư cô. Chắc ít nhất cũng mất khoảng vài tuần. Tôi sẽ đan một bức lộng đó có chữ “Phật, Pháp và Tăng” (*Buddha, Dharma, Sangha*) cùng với ba hình Đức Phật tọa thiền. Nền của bức họa được làm bởi nhiều màu sắc thiên nhiên khác nhau. Tôi nghĩ màu vàng của bức lộng này trông hợp với màu y vàng sậm của sư cô. Xin Sư cô vui lòng nhận món quà này như là sự đền đáp tình thương của Sư cô giành cho tôi.

Gần đây tôi thường pháp đàm với những bạn tù. Rõ ràng là tôi ít thích tư tưởng Phật pháp. Giáo pháp của Phật rất hiệu nghiệm đối với tôi đến nỗi tôi tiếc vì những người bạn tù không thấy được sự mầu nhiệm của pháp thoại. Điều này cũng đã chứng minh: tôi là một người dễ gần gũi. Nhiều người tìm đến nhờ tôi cho lời khuyên, góp ý và đôi khi họ không thích nghe tôi khuyên nhưng vẫn trở lại tìm tôi nữa. Tôi biết tôi đã giúp được một số người và họ trở lại đền ơn tôi nhiều hơn. Nói cho cùng là vì chúng tôi đều đồng cảnh ngộ. Có điều làm tôi buồn là tôi không thích suy nghĩ theo lối thông thường giống như câu an những người khác và thỉnh thoảng tôi có khó khăn để giải thích ý nghĩ của mình, mặc dù tôi dư biết tôi muốn nói gì. Nhưng cuối cùng, mục đích của tôi cũng đạt được.

Sư cô kính, thỉnh thoảng tôi nhận ra mình khôn hơn, nhận thức và trực giác cao hơn những người xung quanh. Tôi nhận ra điều này là tự cao và háo thắng khi cho những

cảm giác này là thật. Thịnh thoảng tôi cảm thấy xấu hổ về việc này nhưng không phải luôn luôn như vậy.

"Phương pháp phát bồ đề tâm" trong sách của sư cô rất là quan trọng đối với tôi. Tôi cố giữ tỉnh giác, phát nguyện và tránh không vi phạm lỗi nữa.

Tojin

Ngày 18, tháng 10, năm 2008,

Sư cô kính, tôi cảm ơn Sư cô đã gửi cho tôi nhiều sách Phật, tôi sẽ chia sẻ với những người bạn đồng tu ở nhà nguyện. Tôi biết chúng rất hữu ích cho chúng tôi.

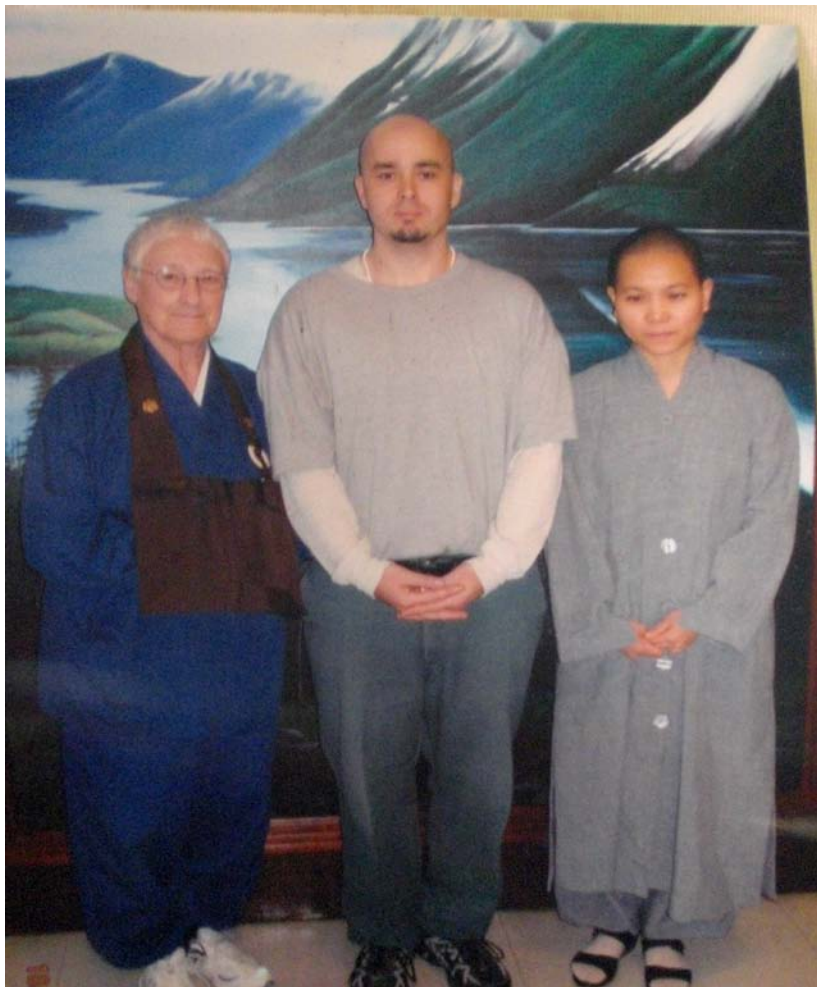
Sư cô, chúng ta không thể có hết tất cả các câu trả lời về những sự đau khổ của cuộc đời và hơn nữa mỗi người hình như có niềm đau riêng. Tôi muốn nói tôi không phải là một người hoàn hảo. Điều này thực sự không những khó nhận ra khuyết điểm của mình mà còn khó chấp nhận nữa. Giáo pháp của Phật hiệu nghiệm đối với tôi và thông qua đó tôi đã từng giúp được cuộc đời của nhiều người khác. Một chướng ngại của tôi là tôi dựa vào lối suy nghĩ riêng của mình trong lúc giúp người. Không phải ai ở đây cũng sẵn sàng để sửa đổi. Gần đây tôi đang thất vọng về một người bạn tù. Anh ta ở tù vì tội mua bán bạch phiến và cùng nhiều tội nhỏ khác. Những tội lỗi trong cuộc đời của anh ta hầu như là do tập tành theo băng đảng xấu. Tôi đã bỏ nhiều thời giờ khuyên anh ta và anh ấy hứa với tôi sẽ từ bỏ tất cả. Nhưng rồi chính mắt tôi nhìn thấy anh vẫn còn dính líu kết bè đảng nữa. Tôi thật là thất vọng vì anh ta

cũng giống như một số tù nhân khác ở đây, có rất nhiều năng lực để làm nhiều việc hữu ích giúp cho thế giới này nhưng lại chọn sai đường đi.

Sư cô, tôi từng gặp nhiều tù nhân ở đây. Bản chất họ thật tốt nhưng lại quyết định sai lầm, bao gồm cả tôi! Tôi cũng từng gặp vài người tuy bản chất tàn bạo xấu xa nhưng lại trở thành lương thiện. Tôi rút ra một kết luận là "thế giới tù" cũng là "thế giới tự do" không khác nhau. Khả năng hướng thiện hay ác là do tự tâm mỗi con người. Sự chọn lựa này sẽ quyết định hướng đi cuộc đời phía trước của chúng tôi.

Một đoá sen dâng tặng sư cô.

Tojin

Sư cô Tonen, Giới Hương và Tojin (Douglas Stream -
tù nhân chung thân) chụp tại trong phòng khách của
trại tù Green field

Chương 2

NẠN KỶ THỊ

Hoa kỳ là một đất nước đa dạng tập hợp nhiều sắc dân, chủng tộc, ngôn ngữ, tôn giáo và văn hóa nên dễ nảy sinh những hiện trạng phức tạp như nạn kỳ thị dân tộc.

Theo như bộ bách khoa Wikipedia⁴ định nghĩa nạn kỳ thị (*hate crimes*) là những tội phạm hướng về chấp thủ định kiến (*bias motivated crimes*) xảy ra khi thủ phạm tấn công nạn nhân bởi vì vị đó là thành viên của một nhóm xã hội (*social group*), một nhóm chủng tộc (*racial group*), tôn giáo (*religion*), mĩi dâm (*sexual orientation*), ật nguyên (*disability*), ấs tộc (*ethnicity*), dân tộc (*nationality*), thời đại (*age*), giới tính (*gender*), đồng giới (*gender identity*) và có khuynh hướng chính trị (*political affiliation*) vv... mà thủ phạm không thích hay ghét thù người đó.

⁴ http://en.wikipedia.org/wiki/Hate_Crimes.

Nạn kỳ thị này mang nhiều hình thức như có thể liên quan đến hành hung, phá hoại tài sản, bắt nạt, quấy rối, lăng mạ, sỉ nhục bằng lời, hoặc viết thư gây gổ tấn công làm cho nạn nhân sống trong lo sợ, chia rẽ dân tộc và bóp méo sinh hoạt xã hội của nạn nhân.

Hiện tượng tội phạm kỳ thị hiện thị những vấn đề phức tạp và xung khắc cho những cộng đồng trên toàn quốc. Đáng tiếc, bạo động kỳ thị là một vấn đề nghiêm trọng tại Hoa kỳ hơn sự ước lượng của mọi người, nhất là sau khi xảy ra sự việc ngày 11 tháng 09 năm 2001 làm sụp đổ hai toà nhà cao nhất thế giới tại New York (Trade World) thì nạn kỳ thị tăng nhanh ở Mỹ cũng như khắp nơi trên thế giới. Năm 2006 đã có đến bảy ngàn tội kỳ thị xảy ra ở Hoa Kỳ. Hơn một nửa là kỳ thị chủng tộc và trong khi 19% là kỳ thị tôn giáo.

Tại Mỹ, thành kiến chống da đen cũng khá phổ biến nhất. Người dân Mỹ Phi (người Mỹ gốc Phi, African-Americans) là nhóm thiểu số lớn thứ hai tại Hoa kỳ và nhóm Mễ (Hispanics) là nhóm thiểu số lớn thứ nhất. Có nhiều nạn kỳ thị chống dân da trắng (anti-white), chống Do thái (anti-Jewish), chống người đồng tính luyến ái (anti-gay) và chống nhóm Mễ (anti-Hispanics), vv...

Tojin nói rằng: “Gần một nửa số tù nhân tại Greenbay, Wisconsin là da đen. Da ửng thì ít hơn và có nhiều da vàng Châu Á nữa. Khi bạn mới nhập tù, thì dĩ nhiên bạn sẽ bị ma cũ ăn hiếp ma mới. Tính địa phương, chủng tộc, nhóm tôn giáo cũng hình thành ở đây. Nếu không khéo mà

gây sự thì sẽ bị cả nhóm kia đánh lại.

Có những anh hùng ở chốn giang hồ mới vào tù mà ra vẽ ta đây ‘không sợ ai hết’ nhưng sau khi ở và thấm đẫm mùi tù rồi thì sẽ “sợ hết cả tù nhân” ở đây, nhất là nếu đụng đến một thành phần của băng nhóm nào thì sẽ bị chúng nó hè nhau đánh toi bời hoa lá”.

Trong kinh Lăng Nghiêm⁵, Đức Phật dạy rằng vốn đồng là con người bỗng sanh phân biệt có hai, có ba chủng tộc rồi muôn trùng lao nhọc sai khác sanh ra. Từ đó, thấy mình đối lập với người khác. Vấn đề bề phái nổi cộm ở đây là vấn đề chủng tộc. Nào là thấy tên lính canh đánh tù nhân da đen. Nhóm da đen đánh tù da vàng. Nhóm da vàng biểu tình ngầm chống đối.... từ chủ nghĩa kỳ thị chủng tộc rơi vào phân biệt và vào sự sân giận thù oán. Nếu chúng ta nhìn lại máu ai cũng đỏ và giọt nước mắt đều mặn thì chúng ta nên đối đãi bình đẳng không có phân biệt.

Nếu hiểu được ý này của đạo Phật thì các màu da trong tù hay ngoài xã hội không còn là yếu tố ưu biệt nữa mà trở thành một nét đẹp của vườn hoa nhiều màu. Màu da vàng, da đen sẽ được xem là đẹp như màu da của những người anh em da trắng và ngược lại.

Thế nhưng trên thực tế nạn kỳ thị vẫn xảy ra tràn lan trong xã hội bởi lẽ do thành kiến và sự thiếu hiểu biết. Thiếu hiểu biết về sự khác biệt giữa văn hoá của các tộc

⁵ Luân Hồi trong Lăng Kinh Lăng Nghiêm, Thích Nữ Giới Hương, Nhà Xuất bản Văn Hoá Sài Gòn: Tủ Sách Bảo Anh Lạc, 2008, trang 54-89.

người và tập tục đã đưa đến sự sợ hãi và thiếu thông cảm. Nếu như không được giải tỏa, những tình cảm lệch lạc này thường đưa đến sự gây hấn và cuối cùng sẽ dẫn đến bạo động kỳ thị.

Thông thường, phần lớn những tội phạm này là do những thanh thiếu niên đã ôm trong lòng sự khinh bỉ hay thù ghét thành viên của một tộc người nào đó khác với cộng đồng của mình. Khi chúng trưởng thành, chúng sẽ dùng đó làm nền tảng xây dựng sự hiểu biết và từ đó tạo nên sự phức tạp của xã hội Mỹ đa văn hóa này.

Thế cho nên giáo dục từ lúc còn thơ, còn là ‘măng non’ hơn là để thành “tre già” mới uốn. Ngay khi còn ngồi ghế nhà trường cấp một, cấp hai, học sinh đã bắt đầu phân biệt là người Việt Nam khác với Hoa Kỳ, người Ả Rập khác với người Do Thái, người Mông khác với người Tàu. Và nếu hai quốc gia đó không thuận với nhau thì cũng có người ghét người thuộc dân tộc kia và không thích kết bạn với nhau.

Để tránh trường hợp này, chúng ta phải giải thích cho các em hiểu rằng những người ngoài đời có thể kết bạn với nhau dù rằng họ thuộc về những cộng đồng có nền văn hóa khác biệt. Khuyến khích học sinh nhận rõ những điều mà nếu học trò đó thích về người bạn đó và tiếp tục nhìn người bạn như là một cá nhân riêng biệt (chứ không phải đại diện cho một cộng đồng).

Nạn kỳ thị chủng tộc, thân sơ hoặc thô hoặc tế, cũng xảy ra trong chính chúng ta. Có các bậc cha mẹ Việt Nam

cũng không muốn con cái của họ kết hôn với người có hạt giống Phi Châu. Nhưng nếp sống tự do và quyết định tương lai là thuộc về con cái nên cha mẹ cũng phải chấp nhận có cháu rể là gốc Phi. Rồi ngay những đứa trẻ trong lớp mẫu giáo, cấp I, II... cũng thỉnh thoảng chọc ghẹo những đứa trẻ da vàng hay da đen trong lớp. Tôi nghe kể có khi chúng xô đẩy học da đen vì cho là bản thủ đen đúa..., không chịu chơi chung hoặc đi chung. Đây cũng là một dạng của ngôn ngữ hoặc sự hành hung kỳ thị và không khéo khi các em này lớn lên có thể sẽ dẫn đến bạo lực hành hung người khác.

Những trường hợp như vậy, gia đình và nhà trường cần nhấn mạnh sự cần thiết cho trẻ con có cơ hội sinh hoạt trong sự hợp tác và học hỏi nhiều bối cảnh văn hóa khác biệt nhau. Tuy chúng ta không thể quyết chắc rằng sự hiểu biết về sự đa dạng và sự giáo dục về chống kỳ thị sẽ ngăn ngừa trẻ con trong việc nuôi dưỡng những định kiến và thành kiến mà nó đã bị ô nhiễm bởi gia đình, bạn bè, cộng đồng hoặc truyền thông, nhưng ít ra cũng giúp cho trẻ con có những suy nghĩ hướng thiện hơn về những người khác màu da với chúng.

Tôi có cảm nhận rằng có sự mặc cảm nào đó cho một số người da đen, da vàng hay tộc thiểu số sống giữa xã hội Mỹ này nếu họ bị thua thiệt hay thấp kém về mặt trí thức, giao tiếp hay vị trí xã hội gì đó. Như cô bạn học Châu Phi của tôi tên Thomas kể rằng một hôm cô nghe đứa con gái nhỏ học cấp II của cô đi học về nói: “Má, ước gì con được

làm người da trắng như các bạn khác trong lớp của con. Gia đình ta sẽ là Mỹ trắng hoàn toàn”. Cô sống trong một khu hợp chủng và cô nghĩ rằng con cô phải có một quan niệm tự tin về nguồn gốc Phi châu của mình. Cô cảm thấy mình thất bại và rất buồn cho việc này.

Kỳ Thị Văn Hóa

Khi tôi còn du học ở Ấn Độ và sống trong ký túc xá Post Graduate of Women của đại học Delhi. Dĩ nhiên thực đơn mỗi ngày của chúng tôi là hương vị Ấn. Có cô bạn Trung Quốc mỗi khi đến phòng ăn, cô hay mang theo những món ăn của quê hương mình đem theo. Tình thoảng các bạn Ấn mời cô nếm những món Ấn. Cô liền nhún vai, lắc đầu, le lưỡi bỏ đi và có khi còn nói thêm rằng: “Tôi chỉ muốn đồ ăn Trung Quốc”. Tôi nghĩ đây cũng là một cách kỳ thị. Nếu mình từ chối không ăn, cảm thấy “không thoải mái” khi ăn món khác thì cũng nên tỏ thái độ lịch sự và tôn trọng món ăn của người khác, không nên có vẻ như ‘chê giễu’ và có những hành động “tôn thương” người khác như thế. Huống hồ chỉ cô đang du học ngành âm nhạc ở Ấn, phải tôn trọng văn hóa đất nước bạn đang giúp đỡ mình. Cách hành xử chúng ta phải khéo léo và tế nhị nếu không thì dễ rơi vào nạn kỳ thị văn hóa này dù mình nghĩ rằng chúng ta là người có văn hóa.

Sống trong đất nước đa văn hoá này, khi đi dự tiệc gặp những món ăn đa dạng, chúng ta không cần phải ăn tất cả các món nhưng cũng không nên chê bai. Cách khéo để tránh nạn kỳ thị là chúng ta hãy thử mỗi món một tí để biết hương

vị thực phẩm và tri ân thí chủ đã có lòng hậu hỉ đãi khách.

Kỳ Thị Giới Tính

Nói về kỳ thị giới tính thì theo quan điểm thực tế thường cho rằng nam giới có sở trường hơn nữ giới trong lãnh vực nào đó như toán học, vi tính, máy móc... nên dù nữ giới cũng không dám bộc lộ. Trong nhà chùa thì cho rằng đa phần chư tăng giới hơn chư ni về phương diện ngoại giao và hoằng pháp nên việc này cũng giới hạn một số khả năng của chư ni và chư ni chưa chịu phát huy tiềm năng của mình. Có cô bé gái học cấp I rất giỏi toán và có khiếu về máy móc. Nhưng khi cô giáo hỏi bài trong lớp thì em không dám phát biểu vì sợ bạn chọc là giống ‘con trai’ vì chỉ có con trai là giỏi toán và máy móc còn con gái phải giỏi văn và nội trợ.

Thật ra, chúng ta cần khuyến khích sự mạnh mẽ bộc lộ khả năng thật của nữ giới, cũng nên có những buổi thảo luận về sự khác biệt và tương đồng về khả năng giữa trai và gái, giữa tăng và ni. Đừng sợ bạn bè sẽ chế nhạo và mắc cỡ khi nữ giới làm khác lãnh vực mà nam nhi hay nắm phần ưu thế. Hãy nên sống thật với khả năng bản thân và hãnh diện với sự thành công của chính bản thân mình.

Nạn kỳ thị thường bắt đầu từ ý thức hay sự hiểu biết sau đó phát ra thành lời rồi biến thành hành động bạo lực. Nhiều khi các em nhỏ cho rằng xúc phạm người bằng lời là chưa quan trọng vì “gậy và đá mới làm gãy xương, còn lời nói thì không gây tổn thương thân thể”. Cần phải cho các

em biết rõ không nên xem thường và làm tổn hại người khác qua sự xúc phạm nhân phẩm của họ dù bằng lời.

Chúng ta sống trong một xã hội chưa hoàn toàn xóa sạch sự kỳ thị chủng tộc, giới tính, văn hóa, kỳ thị người khuyết tật... bởi vì “trăm người ngàn ý”. Nhưng chúng ta vẫn kiên trì cố gắng “giảm thiểu” những thành kiến mà chúng ta đã hấp thụ bao nhiêu năm qua hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp. Nhất là tránh những kỳ thị bộc lộ chống đối công khai giữa nơi công cộng như viết công bố trên tường, trên bảng... Chúng ta nên nỗ lực khuyến con cái, Phật tử niềm hãnh diện về truyền thống của mình. Sống trong đa chủng thì biệt chủng có giá trị của nó để tạo cái đẹp chung. Có một người Việt Nam tên Khôi Monologue đã tâm sự rằng:

“Tôi đến Hoa Kỳ khi còn rất nhỏ. Tôi luôn luôn muốn rằng mình phải sống giống “Mỹ” hoàn toàn. Nhưng khi tôi lớn lên, tôi nhận rằng đây không phải là cách để làm tôi hoàn toàn lãng quên đi quá khứ đau khổ của Việt Nam. Khi tôi nhận được điều này, tôi bắt đầu duy trì và cải thiện nếp sống Việt Nam. Tôi quyết định nâng niu nó và không đẩy nó đi. Bây giờ tôi đã mang dáng dấp của chính Việt Nam trên con người tôi cũng giống như những người Mỹ đã duy trì gốc Mỹ bản xứ của họ và tôi không còn sợ phơi bày sự thật chính nguồn gốc của mình nữa”.

When I came here as a young child, I always had a breathing living desire to become more "American," whatever that means. As I become older, I realized that there really wasn't a way to completely free my mind of a

sorrowful Vietnamese past. When I had fully realized this, I not only began acting like myself but I started to preserve and improve the Vietnamese personality that haunted me in the past. I decided to embrace it, not push it away or dissolve it with some kind of Febreeze for personalities. Now, I have set up a reserve for my Vietnamese self like those that are set up to preserve Native Americans, and no longer do I fear to convey my true personality.

Mù Quáng về Tôn Giáo

Có vài tù nhân viết thư tâm sự rằng tại sao họ không phải là Phật giáo, Thiên Chúa, Tin Lành hay Đạo Hồi... Tại sao họ phải theo đạo truyền thống của gia đình? Vì sao tôn giáo mà sư cô Giới Hương, Sư Tonen, Tojin đang thực tập là Phật giáo, còn họ là Tin Lành, đạo Hồi...? Thế giới này nhiều phân biệt quá! Tôi trả lời rằng: Thật ra, đừng để những nhãn hiệu này làm bạn nhức đầu hoa mắt. Tên đạo Phật có khác với Tin Lành. Tên đạo Tin Lành khác với đạo Phật. Đây chỉ là nhãn hiệu (labels). Hai bên có thể học hỏi tìm hiểu lẫn nhau nhưng căn bản của các đạo là dạy làm lành tránh dữ. Không có chủng tộc, tôn giáo hay dân tộc nào trội hơn cái khác. Hãy tìm hiểu và theo đạo nào thích hợp với mình. Bởi chúng ta có nhiều trình độ và tánh cách, nên tôn giáo cũng phải đa dạng để phù hợp với mọi khả năng. Tuy nhiên chúng ta nên kính trọng các tôn giáo khác. Chúng ta nên tìm hiểu, chấp nhận và đem cái hay của tôn giáo khác vào tôn giáo mình. Thật ra, tìm hiểu một tôn giáo khác không làm suy yếu lòng tin của mình mà trái

lại làm cho niềm tin tôn giáo ấy trở nên vững chắc và ý nghĩa hơn. Thế nên, chúng ta hãy mở lòng học hỏi.

Để giúp cho các tù nhân hiểu nền văn hóa đa dạng, trại cải huấn trong các giờ học tập đạo đức nên cố gắng đề cập đến những sắc dân hoặc văn hóa khác; ca ngợi những vị anh hùng và những biến cố lịch sử có những bối cảnh khác nhau; khuyến khích tù nhân trao đổi thư tín đến các bạn hay các vị sư hướng dẫn tinh thần mà khác văn hoá; đề cập tên, thức ăn và phong tục của nước khác và nói về những nhân vật thành công trong khoa học kỹ thuật ở nước khác để tù nhân có thể tăng thêm sự kính trọng; và trong những giờ tôn giáo, các tù nhân nên phát huy tính đối xử bình đẳng và yêu thương bạn tù của mình.

Lãng quên sự đóng góp dù lớn nhỏ hay nhiều ít của những nhóm người thuộc văn hóa khác sẽ đưa đến sự bất công xã hội và khinh thường sự đóng góp của họ. Hiểu về sự đa dạng giúp cho công dân chuẩn bị đời sống thành công trong xã hội đa văn hóa và uốn nắn từ lúc còn thơ là cách ngăn ngừa sau này xã hội không có thêm những tù nhân phạm tội kỳ thị tại trại giam nữa.

Tình Yêu, Từ Bi và An Lạc

Sự cô kính, người với sự ghen ghét trong tâm và người phạm trọng tội không muốn nuôi dưỡng lòng từ bi bởi vì họ muốn trở thành người giận dữ và đau khổ. Họ bị kẹt trong thế giới tâm hạn hẹp của họ và quên đi những cảm giác đau khổ của những người khác trên thế giới này.

Không có sự khác giữa người của đa tôn giáo, chúng

tộc và văn hoá. Nếu chúng ta thấy khác là chúng ta dựa vào tự ngã của mình. Cho đến khi nào chúng ta vượt qua cái vọng tưởng ảo hoá này chúng ta sẽ tìm thấy an lạc trong mình. Nhưng một khi chúng ta loại bỏ thuốc độc từ tâm của mình, chúng ta sẽ nhận ra chúng ta là một phần của tất cả và khi chúng ta tốt và thương những người khác là chúng ta cũng tốt và thương chính chúng ta. Có một câu chuyện minh họa như sau:

Có một lần những phần khác của cơ thể phiền anh bao tử. Họ bực bội vì đưa thức ăn đến bao tử trong khi bao tử không làm gì ả ngoài việc nghiền nát những thành quả của họ.

Vì vậy, họ quyết định không mang thực phẩm đến cho bao tử nữa. Hai tay không đưa thức ăn vào miệng. Răng không chịu nhai. Cuống họng không chịu nuốt. Điều này bắt buộc bao tử phải làm cái gì đó.

Khi việc này tiếp tục kéo dài đã khiến cho thân thể trở nên yếu đi và có khả năng chết. Bằng cách này họ học rằng phải cùng làm việc với nhau vì lợi ích chung.

Đây là **gải pháp** chung. Chúng ta là con người. Có ham muốn chung là hạnh phúc, thoát khổ, thờ chung bầu không khí và vờ chung bầu khí quyền. Giống như câu chuyện, chúng ta thường đợi trước khi gần chết, chúng ta mới thức tỉnh hạnh phúc ngắn ngủi của vật chất và tự ngã chỉ là ảo hóa.

Blake

Giây phút đen tối

Sư cô kính, sự giam cầm của tôi bắt đầu với một tiếng động mạnh đóng cửa xà lim trong một nhà tù. Tôi biết tôi đang bị nhốt ở đây để đợi ra tòa. Nếu bị kết án, tôi sẽ bị tù nhiều năm hoặc có thể bị tù chung thân. Trong tù này ngoại trừ nền bằng xi măng, cái xà lim chứa mười người này là một khối bằng những tấm sắt hàn lại, trần, tường, giường, bàn cầu – toàn bằng sắt. Không có cửa sổ, chỉ có một khung để đưa thức ăn vào. Có năm xà lim nhỏ, theo hàng dọc, mỗi xà lim chứa hai người, nhìn ra một hành lang nhỏ bị chặn bởi một bàn sắt dài, chỗ để chúng tôi ăn và chơi bài. Trong góc là một nhà tắm đơn rất bẩn thỉu. Không có khoảng trống để có thể đi bộ ngoài hơn ba bốn bước giữa bàn ăn, nhà tắm và dãy xà lim. Ban ngày thì xà lim được mở ra. Ban đêm chúng tôi bị nhốt trong xà lim, đèn tắt lúc 10 giờ đêm.

Trong xà lim lúc nào cũng đầy người và những bạn tù của tôi phần lớn là đàn ông Mỹ đen nghèo từ khu phố “ổ chuột”. Họ bị giam giữ vì đủ lý do – ma túy, trộm cướp, ăn trộm xe hơi và giết người. Một người đang chờ ra tòa vì giết cảnh sát tiểu bang. Anh ta là một tù nhân tiểu bang, nhưng họ không thể giam anh ta vào khu xà lim dành cho tù nhân tiểu bang, chung với những người da trắng “bảo thủ” từ khu vực “toàn da trắng”. Bọn “bảo thủ” này có thói quen hay đánh cho đến gần chết những người nào họ không thích. Cho nên anh ta bị giam chung với chúng tôi trong khu xà lim tù nhân liên bang để được an toàn hơn.

Nhà cầm quyền muốn giữ anh ta “sống sót” để ra hầu tòa và sau đó có thể là để “tử hình”. Có lẽ tôi cũng được c an toàn hơn trong đây xà lim “liên bang”, mặc dù những bạn tù đã cho tôi biết là những chuỗi ngày “ưu tiên cho da trắng” của tôi đã không còn nữa. Đó là lời của họ và tốt nhất là tôi nên “giả câm” nếu tôi muốn ở yên.

Kinh nghiệm mạnh mẽ nhất của tôi về nhà tù này là quá ồn ào -- trong và ngoài – 24 giờ một ngày. Ở đây có tiêu chuẩn khác thường so với những nhà tù khác là tù nhân được phép có tivi và radio xách tay, nếu có người thân ở ngoài gửi tặng cho. Trong xà lim chúng tôi có ba hoặc bốn máy tivi mở lớn tối đa, 24 giờ một ngày. Mấy người này hình như rất ghét sự im lặng. Có một nhóm dậy sớm xem “hoạt hình”, nhóm khác thì xem những chương trình chơi “game” và “phim 18” cả ngày, còn nhóm “cú đêm” thì thức cả đêm để xem phim và nói chuyện đi mua sắm – ôn lại những câu chuyện cuộc đời của bọn họ trên hè phố. Không những thế, bọn họ còn cãi vã và la hét liên tục, đặc biệt là những dãy xà lim đối diện với chúng tôi.

Mặc dù ồn ào như vậy, nhưng đó chỉ là bối cảnh cho một dòng thác động loạn bên trong – dòng thác của những tư tưởng hoang mang và lo sợ - đã làm cho tôi oằn oại khổ sở ngày đêm, nhất là vào ban đêm, sau khi ánh đèn tắt, cứ nằm ngay ra đó, không có gì để đọc, không có gì để làm. Sự chú ý của tôi trở nên phật phờ, lúc an trú tâm, lúc ở ngoài cảnh và suy tư về cuộc sống nhà tù. Một trong những tội trạng của tôi là “vai trò chủ chốt” (đầu não chính

của nhóm phạm tội), mang bản án ít nhất là mười năm không ân xá, hoặc tối đa là “chung thân”. Nhà cầm quyền cho luật sư của tôi biết là họ dự định bỏ tù tôi ít nhất là 30 năm. Trong đầu tôi cứ lẩn quẩn những hồi tưởng về những sự kiện đã đem đến sự kết án và giam cầm, tha thiết tìm cách thoát ra khỏi tình trạng khổ đau mà cái nghiệp lực quỷ ma này đã dẫn dắt. Hoặc trong tâm tràn đầy những kế hoạch vượt ngục, mơ tưởng viễn vông, đôi khi cực kỳ bạo động. Trong những giây phút đen tối nhất, tôi nhớ đến đứa con trai và mẹ của nó và những gì tôi đã đem đến cho họ -- tại sao tôi đã bỏ họ bơ vơ trong sự điếm nhục như vậy!

Jonathan

Tiếng Gọi Thân Thiết⁶

Có một câu chuyện xảy ra ở nhà tù liên bang tại Bắc Mỹ cách đây gần hai năm và phải sắp xếp để loại trừ sự bạo động tiềm tàng và hoàn cảnh gây tai họa. Một buổi tối, tôi đang ở phòng tivi. Có ba tù nhân bước vào. Tôi không nhớ tivi chiếu những gì và tôi cũng không thật sự xem tivi. Người chung phòng của tôi vừa đi làm về. Để anh ta có chút tự do riêng tư trong phòng, nên tôi và ba tù nhân đi ra ngoài nói chuyện. Trong cuộc đối thoại, họ đề cập tên một người bạn trong nhóm của chúng tôi. Chúng buộc tội bạn tôi ăn cắp sách. Tôi bắt đầu chú ý lắng nghe.

John nói rằng George (một ca sĩ trong ban nhạc) đã ăn cắp một quyển sách của anh ta. Robert nói: “Không có

⁶ http://www.thubtenchodron.org/PrisonDharma/a_close_call.html

thằng mọi đen nào dám ăn cắp đồ của người da trắng khi tao còn làm ếp ở đây.” Robert, một người Anh lai Mỹ, thường tới lui với nhóm chủ trương “da trắng tối thượng”. John cũng là một người kỳ thị gốc Anh.

Tôi biết George không ăn ếp sách của anh John. George là một ca sĩ tài giỏi và đạo đức tốt. George đang cố gắng ra khỏi loại đời sống băng đảng và George có đủ tiền để mua cái mà anh ta cần. Tôi cũng biết rằng John đang buộc tội George và George nghe điều này nên đến phủ nhận. George đòi đâm vào mồm John nếu John còn đi bêu rêu việc này. John xin lỗi.

Nhưng sau đó Robert lại đi bêu rêu người da đen là ăn cắp, cặn bã và nếu John quá sợ để làm cái gì đó thì Robert sẽ làm thế. John nói chúng sẽ đánh tao nếu tao bàn về việc sách này nữa.

Tôi nói với Robert: “Xin đừng liên lụy. Bạn sẽ tổn thương John, tổn thương bạn và những người khác. Điều này không đáng để phan phui nữa”. Nhưng Robert tiếp tục xỏ ra. Robert nói, Robert không thể nhường vì như thế mọi người sẽ nhìn Robert ở vị trí thấp hèn. John gọi Robert lại và xin đừng đi. Tôi cũng khuyên nhưng Robert đã lao ra ngoài rồi.

Tôi nói John phải giữ miệng mồm vì không có bằng chứng rằng George lấy sách. George biết sẽ đánh John. John trông rất khổ sở. Tôi đi tìm Robert đang ở tầng trên và giận dữ vì những gì John nói. Tôi đến và nói “Bỏ đi, bỏ qua tai những thị phi. Đừng làm lớn việc rồi bị biệt giam”.

Tôi đi uống trà và trở lại. Tôi thấy Robert và John đang đứng trong phòng tivi.

George bước vào và lấy chân đá vào ghế. Robert nói: Không được đụng đến John. George nói: Đây không phải là việc của mày. Robert: Tao xem đây là việc của tao.

Tại sao mày không đi ra ngoài? Đây là giữa tao và anh ta.

Robert nói: Đây là giữa chúng tôi.

-Mày muốn làm cái gì?

-Vậy cái gì mày muốn làm?

-Bất cứ cái gì mày muốn.

Tôi không ngờ việc leo thang trầm trọng đến trình độ này. Tôi đứng lên và nói lớn: “Các anh định làm gì? Nếu muốn đánh lộn thì đi ra chỗ khác”. Tôi cố gắng để bề ngoài tỏ ra bình tĩnh của họ. Có phải các anh định đánh ở đây? Tôi thấy họ đang suy nghĩ, nhưng không trả lời. Cuối cùng, tôi nói: Tốt nếu không có gì liên lụy đến tôi, nếu mọi người không phiền thì tôi sẽ đi đây. Tôi không muốn bị bắt vì dính líu những chuyện nhảm nhí này. Tôi len qua giữa họ và ra cửa.

Thật là quan trọng cho một người với lời nói của anh ta. Mọi người biết có thể tin cái gì bạn nói (đây là giới Không Nói Láo của đạo Phật). Điều này có thể giải quyết mọi điều trong cách tốt nhất, giúp tôi và mọi người khác trong nhiều hoàn cảnh trong môi trường trại giam có tiềm năng bạo động.

Ngày hôm sau trong nghỉ sau cơm trưa. Tôi ở trong phòng tôi. Bất thình lình cửa mở và một tên lính người A-ri-an bước vào. Anh ta đóng cửa và đứng trước mặt tôi với tay trái để trên túi quần, rõ ràng trong đó có con dao. Anh ta nhìn chăm chăm tôi như thể tôi giết đồng bạn của hắn. Anh ta hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra. Hắn ta nói Robert đã nói với hắn và hắn tới để xác minh. Tôi hỏi cái gì để xác minh “Một nhóm da đen chặn đường Robert trong phòng ti vi. Bạn đã chạy âm và húc Robert như một con bò”. Tôi nói hắn ta tin Robert. Hắn nói Robert là con chó của hắn, hắn phải tin.

Tôi nói anh ta thật sự những gì đã xảy ra và nếu tôi ngu ngốc để liên lụy thì tôi đã giúp George vì George là bạn tôi và Robert là sai. Vì vậy, Robert đã cười khi tôi rời. Tôi không phải là một người để cho anh ta tranh cãi.

Dĩ nhiên, tôi đang khôi hài. Tôi không muốn đụng chạm bất cứ người nào dù bất cứ hoàn cảnh nào. Hắn đưa dao lên và la lớn: “Mày là loại nhục nhã trong giòng giống của mày”.

Tôi bình tĩnh hỏi: Vậy anh nghĩ tôi thuộc dòng tộc nào? – Da trắng

“Anh lầm rồi. **Tôi thuộc dòng họ Thích, một dòng họ không có vết bẩn bất tịnh**. Chúng ta thuộc tất cả chủng tộc, không kỳ thị. Tôi là con của chư Phật. Tôi không ghét hay phân biệt mọi người vì dòng giống”.

Tôi thấy đằng sau sự giận dữ, đôi mắt mở trừng ngạc nhiên của anh ta về những gì tôi trả lời. Tôi nói tiếp: Anh

biết rằng tôi đang thực tập thiền. Mọi người ở đây đều biết. Tôi đang tập sự bắt bạo động và tôi có nhiều bạn đạo từ nhiều quốc gia. George là một người bạn trong nhóm tôi và anh ta không phải là tên trộm. Anh ta không ăn cắp sách của John. George đã nói với John rồi và nếu anh ta nghe điều thị phi nữa thì anh ta không ở yên. Robert không việc gì phải xen vào. Đây không phải là việc của Robert. Tất cả tôi làm là cố gắng để ngăn chặn đừng có sự đả thương người nào xảy ra.

Tên A-ri-yan nói anh ta nghe chuyện này khác đi.

“Tôi biết chắc bạn làm bởi vì Robert và John sợ đến chết. Họ cố gắng đổ tất cả tội lỗi lên tôi”. Hắn bây giờ bình tĩnh hơn. Tôi thấy điều này. Tôi tiếp tục: “Này nếu bạn muốn chém tôi, chém đi. Tôi sẽ không cản bạn đâu. Tôi đứng đây và để bạn chém nếu bạn nghĩ đó là điều đúng đắn phải làm. Tôi không vu oan âm vào Robert. Robert sai lầm do muốn liên lụy vào. Tôi không muốn liên lụy nên tôi bỏ đi. Tôi không làm cái gì về kỳ thị dòng giống cả. Bây giờ bạn lại muốn nhúng tay vào việc rối loạn này, tôi xin thề rằng tôi chưa bao giờ hại ai hay làm điều xấu nữa. Nếu bạn thật sự nghĩ rằng bạn sẽ hoàn thành những điều này bằng cách chém hay gât tôi, thì cứ việc thực hành cho xong nhiệm vụ này. Tôi không đả thương bạn đâu. Tôi nguyện bất cứ nghiệp xấu do hành động của bạn sẽ chuyển qua tôi, vì thế bạn sẽ không đau khổ về điều này.”

Nhìn hắn lúc này tiêu tan như một đứa trẻ nhỏ bị làm lỗi trong trường. Sự tự tin về hành động của hắn bị sụp đổ.

Hắn trở nên nghi ngờ người anh em của hắn đã đảo lộn sự thật câu chuyện. Tôi vốn nói ít và giờ trở thành biện thuyết. Tôi đã nói anh ta về tất cả những gì thật sự xảy ra. Rồi tôi tiếp tục nói với anh ta về Phật pháp. Anh ta bắt tay tôi trước khi giả từ.

Anh này vẫn là người lính ở hội Huynh đệ A -ri-yan (Aryan Brotherhood). Anh ta ã gặt ít nhất một tá (12 người) trong hội đó và trở nên nổi tiếng ở USP Leavenworth, Kansas. Anh ta cũng có biệt danh “Chỉ hành động - Không nói” và hành động không cần suy nghĩ hay bàn bạc. Nhưng không ngờ, tôi đã thay đổi anh ta. Từ 12 độ anh giảm xuống còn 1 độ nóng thôi. Anh cuối cùng tìm được nơi trú trong tâm, nơi mà có thể dừng lại trầm tư về điều gì anh sắp làm. Anh ta cũng hiểu Phật pháp là giải pháp bất bạo động. Trước khi tôi rời nhà tù này, tôi và anh ta đã tâm sự nhiều và anh ta đã bắt đầu khởi mỗi nghi ngờ thật sự về tổ chức bất chánh của anh. Anh ta nói có nhiều lần anh ta viết cho trung ương của A.B. và hỏi họ về điều tôi nói về triết lý của họ. Tối đó, tôi rời trại để đến đây. Anh ta bắt tay, ôm tôi, khuyến nhắc tôi vững bỏ đề tâm.

Để kết câu chuyện này, tôi muốn nói rằng khi đối đầu tôi chưa từng sợ chết, ngay cả có khả năng nguy hiểm đến tánh mạng. Anh ta là người muốn đến phòng ám sát tôi, nhưng tôi đã không sợ hãi. Trước kia có lúc tôi sợ hãi, run lẩy bẩy và biện minh những gì có thể để ngăn cái chết của mình. Nhưng bây giờ tôi đã hoàn toàn tin Tam ~~đ~~. Tôi không có thoái chuy ên trong tiềm năng Phật tánh để tiếp tục

trên quá trình giác tỉnh. Trước đó, tôi không có chuẩn bị tư tưởng. Tôi không hiểu cái chết hoặc thế nào có thể tạo những nguyên nhân và điều kiện để dẫn đến những loại hoàn cảnh này. Do không hiểu điều này tôi chắc đã phản ứng khác hơn. Bây giờ sau khi hiểu đạo rồi, tôi ngay cả xúi giục anh ta giết tôi. Bây giờ tôi hiểu rằng bất cứ cái gì xảy đến cho chúng ta đều là hậu quả trực tiếp của những gì chúng ta đã làm trong quá khứ. Nếu tôi bị đâm chết trong xà lim đó, cũng không phải là không có lý do (căn cứ).

Đây là kết quả của những hạt giống mà tôi đã gieo một lúc nào đó trong quá khứ có lẽ trong nhiều năm. Bằng cách hiểu nghiệp báo, tôi đã có thể vẫn ở chỗ đó, nơi tôi chấp nhận bất cứ giải quyết và động lực nào để ngăn chặn anh ta từ việc tạo những nguyên nhân và sẽ tạo điều kiện cho quả khổ tương lai. Tôi nghĩ chính động cơ và ý chí tốt này đã khiến anh ta cảm được. Duy trì việc bình tĩnh và thiện ý này sẽ ngăn chặn sự hại đến người khác ở mỗi sát na và nở ra nhiều hướng tích cực có thể giúp bản thân mình và người khác. Chúng ta sẽ xa dần sự ích kỷ. Đừng phản xạ nông nổi không suy nghĩ sẽ tổn thương tình bạn từ lẫn nhau và tạo thế giới đau khổ.

M.P.

Mù Quáng về Màu Da

Ngày 04, tháng 12, năm 2007,

Sư cô kính, tháng tới sẽ là đúng mười hai năm tôi bị tù. Thời gian trôi qua nhanh như bóng câu qua cửa sổ. Tôi đã trải qua một, hai năm đầu trong điều kiện bắt buộc và

không để ý gì về chuyện tôi đã làm hoặc là chuyện gì sẽ xảy tới trong cuộc đời còn lại. Tôi đã làm nhiều việc khác nhau và đã làm bạn với nhiều người trong nhiều hoàn cảnh. Tôi đã vào ra một, hai năm trong trại tù của tiểu bang Tennessee. Trại này kỳ thị chủng tộc không chỗ nào bằng. Trong tù thường xảy ra chuyện tranh giành về miếng ăn và nơi ở. Dù rằng ở đây không có đánh lộn như chỗ khác nhưng chuyện nổi loạn của mấy thằng ngốc thì lúc nào cũng có. Thật là một kinh nghiệm không bao giờ quên. Vì tinh thần của tôi có dấu hiệu bị khủng hoảng do môi trường này, nên tôi được chuyển qua phía khác của ngục giam cũng trong một trại nhưng thuộc thế giới khác, có vẻ yên ổn được chút đỉnh nên tôi mới được sống sót đến ngày nay. Thật ra, ở chỗ này tôi cũng sợ lắm. Mấy tù nhân ở đây thì được chọn lựa một trong hai hoặc là trở thành mấy thằng ngốc chuyên môn nổi loạn, căm thù người khác hoặc chọn cho mình một cuộc sống đàng hoàng. Hú vía, sau hai năm thì tôi được ra khỏi trại tù tiểu bang này. Ở trại khác thì chuyện kỳ thị chủng tộc và mấy thằng ngốc nổi loạn có lẽ ít hơn.

Tojin

Ngày 20, tháng 12, năm 2007,

Sư cô kính, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện tôi đã làm trước khi lĩnh hội được Phật Pháp. Khi đã hiểu được Phật Pháp rồi, tôi đã để ra nhiều thời gian để viết về tập khí sân hận và sự kỳ thị chủng tộc của mình. Nghĩ lại thì

tôi tự hỏi tại sao tôi phải như vậy? Tôi cũng nghĩ nhiều về chuyện giáo dục của gia đình tôi. Nhưng không có nghĩa là tôi muốn trách cứ cha mẹ hay gia đình đã ảnh hưởng tới những suy nghĩ và cảm xúc của tôi. Có một câu nói rằng: “Dưỡng dục một đứa trẻ là bổn phận của toàn thể xã hội”. Thế nên, tôi lại muốn đổ lỗi cho xã hội. Vâng, đúng vậy, trước khi tôi hiểu về bản chất duyên khởi của các pháp, trước khi tôi biết đặt chữ “bất” trước chữ “nhị” của lý thuyết Bất nhị (không hai) thì tôi nhận thức rằng xã hội đã “áp đặt” sự phân biệt vào tất cả sự vật.

Bây giờ, tôi đang cố gắng để trở thành một Phật tử tốt trong một thời gian ngắn nhất mà tôi có thể được. Nhưng tôi không nghĩ rằng những nỗ lực của tôi sẽ đem lại giá trị như tôi mong muốn hoặc mọi thứ khác. Tôi chỉ việc cố gắng trong khả năng mình để nhằm mục đích vinh danh tổ tiên, ông bà tiền nhân, thánh hiền. Có một điều tôi thấy được là tôi không nên dục tốc bất đạt. Tôi cũng đã học được bài học rằng tôi phải học làm sao “nỗ lực mà không nỗ lực” của kinh Kim Cang tức nhậm vận tự tánh làm.

Bản tin Sosaku, tháng 05, 2007, Douglas Stream – Tojin viết rằng có một tác phẩm khá nổi tiếng mới đây đưa ra câu hỏi: Cái gì có thể khiến người da trắng trở nên kết hợp (allies) với người da màu? Tự điển Webster định nghĩa ‘allies’ là: 1. Những người hợp lại thành một khối. 2. Người, quốc gia. Tôi đồng ý rằng người da trắng và da màu liên kết nhau gọi là chủng loại con người. Chủng loại này trao đổi giúp đỡ lẫn nhau vì lợi ích chung của sự cộng

sinh, cộng tồn. Như vậy, sẽ có câu hỏi nêu ra: “Nguyên nhân đầu tiên gì người da trắng và người da màu nghịch nhau?” Theo đạo Phật, tham sân si là ba độc và tôi tin đây là yếu tố chính gây ra sự thù nghịch nhau. Ba độc được này ngấm sâu trong màu da, rồi hiển hiện trong tư tưởng, lời nói và hành động thù hận chiến tranh. Chúng ta biết nhanh như tấ nào tư tưởng, lời nói và hành động trở thành một cái gì chia rẽ chúng ta. Chúng ta cũng biết những biểu hiện này (lời nói, tư tưởng và hành động) có thể chuyển hóa và mang các màu da ngồi lại với nhau để chống lại những thuốc độc, chống lại nạn phân biệt, kỳ thị và sự mâu thuẫn chủng tộc.

Lời tựa của cuốn sách liên kết này khuyên chúng ta phải nhìn lẫn nhau và **ối** xử bình đẳng lẫn nhau như những con người không phân biệt màu da. Rất nhiều trong kinh Phật nói “Hãy để quá khứ trôi đi” và quay về an trú trong hiện tại. Tôi nghĩ để hy vọng người khác quên quá khứ hay để quá khứ của người khác và sự bất bình đẳng trôi đi, chúng ta phải nhận ra rằng như một cá nhân, bất kể màu da, chúng ta là ông số của những kinh nghiệm trong đời mình. Chúng ta trách nhiệm cho quá khứ nhưng quan trọng hơn, chúng ta phải trách nhiệm cho cái gì chúng ta đang làm trong hiện tại. Hành động hiện tại sẽ quyết định tương lai là tránh tái phạm những lỗi lầm của quá khứ.

Mỗi dân tộc cần phải nhận thế giới mà mình đang sống trong đó. Câu trả lời dễ dàng cho câu hỏi này là điều mà khiến người da trắng có thể liên kết với người da màu là

Hãy Đối Xử Họ như Người Da Trắng. Nhìn bản thân họ trong người khác thì ai có thể làm cho bạn tổn thương? Điều tổn hại gì bạn có thể gây được?

Kỳ Thị Băng Đảng

Ngày 24 tháng 12 năm 2007

Sư Cô kính, hôm nay tôi muốn viết về nạn kỳ thị băng đảng tức “ngã sở” (băng đảng của tôi) hay “tha sở” (băng đảng khác). Như tôi đã đề cập phần lớn tội phạm ở đây là do sợ hãi, ngu xuẩn và sân giận.v.v... Có rất nhiều tên du đảng ở trên đường phố trong thành phố tôi ở cũng như những thành phố khác trên thế giới. Phần lớn những tù nhân ở đây đều liên quan tới tội phạm của những băng đảng. Trong tội này thì có chích xì ke ma túy, mua bán ma túy, cướp giựt, ẩu đả và bạo hành, vv... cái gì ghê gớm nhất cũng có và dĩ nhiên là có thêm tội giết người. Một số khác bị buộc tội là dùng vũ khí gây thương tổn người khác. Một trong những trở ngại lớn nhất là khi bị bắt vào tù là họ cũng vẫn tiếp tục kết bè kể đảng trong tù và nhóm này kỳ thị không chịu nhóm kia nên tìm cách tẩy chay hay hủy nhục lẫn nhau.

Sư cô biết không, cho dù trong tù nhưng cũng có nạn mua bán xì ke ma túy lén lút thường và tại làm sao có việc băng đảng tụ tập trong tù nữa? Tôi nghĩ có một vài lý do. Thứ nhất, không có lòng tự trọng cao mà họ chỉ biết làm sao để cho mình được “nổi tiếng” hoặc là cần để trở thành một phần tử của băng đảng xã hội nổi tiếng, còn các tù nhân khác thì thấp hơn. Một lý do khác để tham gia

băng đảng là tụi nó tìm một sự bảo hộ nào đó từ băng đảng đồng minh để tránh bị ăn hiếp từ nhóm băng khác cũng từ kỳ thị mà ra. Nếu vi phạm luật trung thành với băng đảng thì họ có thể bị xử vì lỗi phạm tội ‘vớ’ băng đảng.

Một điều đáng buồn ở đây là khi một tù nào đó bị kết tội và bị bỏ tù rồi, vào lúc này sự trung thành của nó cho băng đảng bên ngoài không còn cần thiết nữa nhưng tụi nó vẫn không bỏ tính côn đồ của mình. Cũng vì các tính nết này đã làm cho tụi nó bị ở tù, ra tù và vô tù mấy lần rồi mà cũng không sợ.

Một chuyện lớn khác trong tù là thể giới tự do phân biệt chủng tộc. Có một vài từ ngữ rất là kỳ thị hoặc trở nên quá khích với một số tù n hân. Thí dụ như chữ “Mọi da đen” (nigger) là kỳ thị dữ lắm, chữ này có nghĩa đụng chạm tới chuyện khinh khi, không tôn trọng Mỹ Đen rồi. Còn đối với mấy tù Mỹ đen chưởi Mỹ Trắng thì dùng chữ “Cu Trắng” (White Boy). Tôi biết chữ những chữ này không có nghĩa gì đặc biệt nhưng với mấy thằng gốc thù ghét đó thì hậu quả thiệt là kinh khủng. Nguyên tắc cá nhân của tôi là không bao giờ sử dụng những từ này. Thí dụ, tôi không thể nói chữ “Mọi da đen” (Nigger) trước mặt mấy đứa Mỹ trắng dĩ nhiên cũng không thể nào nói trước mặt mấy tù Mỹ đen. Sự Cô hiểu cách giải thích của tôi phải không? Vậy đó, mà mấy thằng bạn làm chung với tôi dù là nó là Mỹ Trắng nhưng nó vẫn dùng chữ “Cu Trắng” với mấy thằng Mỹ trắng khác. Tôi đã cố gắng giải thích với họ rằng tránh những từ đó đi vì rất dễ đụng chạm.

Cũng như chúng gọi “Mọi da đen” với mấy thằng Mỹ đen khác. Khi tôi giải thích như vậy thì tụi nó không còn bình thường nào khác là quay lại tìm cách cãi lộn với tôi. Họ nói miễn sao họ không thấy mấy chữ đó đụng chạm với họ thì họ nói thoải mái. Tranh luận với những tên này thì trông có vẻ nhỏ nhặt, tuy nhiên tôi muốn giải thích cho chúng hiểu “họa từ khẩu ra”. Thà là nói ra những cái sai dù có phải cãi vả một ít, còn hơn nói những lời không tôn trọng người khác.

Tôi bắt đầu thăm “cách sống nhà tù”, bằng sự đối diện với một thực tại mạnh mẽ hơn ý nguyện của tôi. Đây là bước đầu tiên đưa đến sự “buông bỏ” quan niệm của tôi về “sự việc phải thế nào”. Ở đây, tôi học cách sống trong một thế giới mà tôi không còn hưởng được sự ưu tiên hoặc quyền lực của chủng tộc và giai cấp Mỹ Trắng vẫn đang thịnh hành ở ngoài bức tường nhà tù. Dĩ nhiên, nỗi lo sợ lớn nhất của tôi là trở thành nạn nhân, mất thể diện, hoặc mất cả tánh mạng bởi một sự bạo hành do nạn kỳ thị. Tôi biết rõ trong tâm là có những cái tôi sẽ không để cho xảy ra, trừ phi phải đánh một trận dữ dội, nhưng nơi đâu là nơi để tôi vẽ đường ranh giới hạn né tránh?

Tojin

Ngày 20, tháng 1, năm 2008,

Sư Cô kính, hôm nay chúng tôi có nhà nguyện khác lớn hơn phòng mà Sư cô tới hướng dẫn lần trước. Cách sắp xếp chỗ ngồi cũng khác. Chúng tôi ngồi thành bốn

hàng thay vì ngồi đối diện với tường và chúng tôi ngồi đối diện xen kẽ với nhau. Tôi mong sự cô đến làm lễ sai tịnh cho nhà nguyện mới này.

Sự cô, hôm nay tôi **món** kể tiếp cho sự cô nghe về thỏ nhỏ của mình. Sự cô **bết** không, tôi bắt đầu uống rượu vào tuổi rất nhỏ 11-12 tuổi. Cả gia đình tôi ai cũng uống rượu. Tôi nghĩ đó cũng là lý do tôi đi theo gót họ không một chút do dự. Vào lúc tôi được 15-16 tuổi tôi uống rượu ba, bốn lần trong một tuần. Tôi đi học hoặc đi làm rồi về nhà uống rượu và cứ tiếp tục chuyện này như không có gì **xy** ra. Cho tới sau này tôi mới nhận ra sự cảm dỗ của nó. Tôi nghĩ cái tốt của môi trường nhà tù là làm cho tôi có **thi** gian, ngồi một mình để hồi ức lại những gì mình đã làm trong quá khứ. Lần lượt như những đoạn phim của cuộc đời đã hiện ra trước mắt.

Ngày 20, tháng 1, năm 2008 (tiếp tục)

Hồi tưởng để nhìn thấy sự chệch hướng sai lầm mà sửa. Đây là điều đã làm thay đổi cuộc đời của tôi. Phạt tánh đã là nhân tố chuyển hóa cuộc đời tôi, không chỉ có tọa thiền mà sự yên lặng tĩnh mịch của nhà tù đã giúp đời tù của tôi. Tôi không biết là đã kể cho Sự cô nghe chuyện này trước đây hay chưa? Trong lúc tôi ở tù tiểu bang Tennessee tôi đã vượt ngục một lần. Tôi cũng không thực tâm làm chuyện này và chỉ có lần này mà thôi bởi vì tôi muốn tỏ vẻ là ta đây nổi bật, anh hùng cừ khôi “sẽ vượt ngục sau khi bị bắt”. Do tội này, tôi bị nhốt trong phòng

cách ly (biệt giam) cả ba năm dài đằng đằng. Sự cố này đã làm cho tôi có thời gian suy nghĩ thấu đáo hơn về chuyện mình đã làm. Nhưng cũng nhờ đó mà tôi có được rất nhiều thời gian tĩnh tâm trước khi tôi nghiên cứu và theo đạo Phật. Do nghiên cứu đạo Phật đã giúp nhân quan tôi nhìn thấy được vấn đề từ trong ra ngoài, nhờ vậy mà tánh tình của tôi cũng được thay đổi theo. Có lần tôi nhận thức được chính tôi đã tạo cho tôi phiền toái và điều này không phải nhìn vào từ bên ngoài mới thấy được rõ ràng. Khi tôi hiểu được sự thực rằng tất cả những hành động của mình đều mang tới hậu quả, đều có ảnh hưởng tới những người khác, nhưng nó chưa tới sự cho tới khi nào tôi ngồi chiêm nghiệm lại thì mới thấy được chuyện đó như thế nào. Trong chừng mực nào đó, tôi chưa biết hẳn rõ ràng trong tôi cho lắm. Mỗi khi tôi làm một quyết định gì đó như là ăn cái gì, nói chuyện với ai, nói cái gì chẳng hạn đều có ảnh hưởng phần lớn hoặc một chừng mực nào đó trong nhóm bạn tù xung quanh tôi. Thật ra cũng rất khó để chia sẻ hoặc cho ý kiến tới những tù nhân khác ở đây. Vì ở trong khám này, một khi nói với người này thì cả xóm đều nghe. Chỗ tôi ở có bốn tầng cửa ra vào thì giống như cái cổng hơn là cái cửa, nên tôi có thể nghe và biết hết chuyện họ đang nói cái gì. Đó cũng là lý do của đủ chuyện rắc rối gây nên nếu mỗi khi có thẳng góc nào lỡ quăng ra mấy câu chướng tai. Phần lớn là chuyện kỳ thị chủng tộc. Cũng vì chuyện này mà làm cho tôi cũng mệt với nhóm nhiều khi tôi muốn giải thích rằng họ quá ngốc nghếch đưa ra mấy chuyện tầm phào để đưa đến cãi vã, nhưng nếu tôi

Tojin

Ngày 20, tháng 1, năm 2008 (viết tiếp)

nói vô thì tui nó ghét tôi, cho rằng tôi bênh vực nhóm này kia. Những tù nhân thích khuynh hướng bạo động thì trong đầu họ lúc nào cũng muốn bạo động nhất là trong tù. Cá nhân mà nói nếu tôi có sai chuyện gì thì tôi muốn họ nói cho tôi biết tôi sai chỗ nào, tôi sẽ cảm ơn họ thêm, nhưng sự thật thì không người nào muốn mình sai cả.

Có lần tôi nghe câu ngạn ngữ “Muốn sống thì phải đấu tranh”. Tôi có thể mở cuộc chiến trong vòng năm phút hoặc chêm mấy câu như là da màu này nọ là sẽ có chuyện ngay. Khó mà giữ được lễ độ và hoà khí với những tù nhân này lắm. Nếu tù nhân trong tù này mà có lễ độ hay hòa khí là chuyện lạ, có chăng là để lừa mấy người cả tin thôi chứ chúng thích làm phiền và gây hấn người khác lắm.

Tojin

Ngày 28, tháng 01, năm 2008,

Sư cô kính, nạn phân biệt chủng tộc là nguyên nhân căng thẳng thường xảy ra ở đây. Chúng tôi có một phòng ăn rộng cỡ khoảng 150 người. Ai muốn ngồi đâu thì ngồi. Tù nào da trắng thì vô nhóm da trắng còn tù nào da đen thì vô nhóm da đen mà ngồi, cũng có chỗ cho mấy tù Mỹ, Mỹ Latin và Châu Á khác. Đều này cũng xảy ra giống như khi chọn phòng. Có tất cả 296 phòng trong một dãy nơi tôi ở. Có 125 phòng, mỗi phòng giành cho hai người. Đây

cũng là lý do của bao chuyện lộn xộn. Người da đen thì muốn ở chung với da đen còn người da trắng thì muốn ở chung với da trắng, cứ vậy mà đánh lộn với nhau. Không người nào chịu nhường nhịn người nào hết. Riêng tôi ở với người nào cũng được cả. Nhân viên và cai tù trong trại này hầu như là da trắng trong khi hầu hết tù nhân ở đây là da đen. Theo tôi thấy thì mấy tù da đen cứ vì vậy mà đổ lỗi cho cai ngục là phân biệt chủng tộc. Những chuyện phiền phức này thì cũng tại mấy nhân viên cai tù mà ra vì họ ghét da đen. Ở nhà tù tiểu bang Tennessee thì hoàn toàn ngược lại. Hầu hết mấy thằng cai tù ở đó là da đen nên họ cứ đụng độ với những thằng tù Mỹ trắng hoài.

Ngày nào cũng vậy, cũng là chuyện đụng độ giữa Mỹ đen và Mỹ trắng mà ra. Tôi biết cái tính hơn thua thì ai cũng có, nhưng đặc biệt ở trong tù thì cái tính đó càng hung hăng hơn nhất để đưa đến chuyện ẩu đả và chửi bới lẫn nhau. Chuyện thường thấy hàng ngày là không phải trong nhóm với nhau mà họ không hòa hợp với nhau, chỉ vì kỳ thị chủng tộc mà ra. Tôi có thể viết về chuyện này dài dài không dứt nhưng có một điểm chung là vì họ ghét nhau mà lại ham hơn thua với nhau.

Sư Cô, để tôi kể cho Sư cô nghe về chuyện đối thoại giữa tôi và một người tù khác. Ngôn từ cũng như diễn tả nghe hơi ỉm mẫn một chút nhưng câu chuyện có giá trị. Tên tù này tính tình cọc cằn và đa nghi. Nếu chỉ có buông một vài từ ngữ nghịch ý thì có đánh lộn liền. Đó là những nguyên tắc không thay đổi.

Trước khi kể, tôi muốn giải thích Sur cô hiểu sơ trước. Ở trong tù có một chuyện mà đúng ra những tù nhân này nên thấy và lên tiếng, thí dụ như chuyện khám xét. Khi được lệnh, cai tù được quyền lột quần áo tù nhân trần truồng như nhộng để mò mẫm kiểm tra đủ chỗ để khám xét, làm như vậy đó mà họ vẫn tỉnh bơ. Xin lỗi Sur cô về cách diễn tả rất hình tượng này. Một chút nữa tôi sẽ dẫn chứng lại chuyện này để dàn xếp vụ cãi vả sắp kể. Bữa nọ tôi đang đứng giữa hai tên tù đang cãi nhau. Tù này chửi tù kia là “đồ chó” rồi ngược lại và vì vậy mà ra chuyện. Nhưng nếu chỉ có hai tù cãi qua cãi lại thì có thể dễ dàn xếp. Đàng này thêm một nhóm khác đứng xung quanh nói vô, châm dầu vào lửa để cho việc cãi vã sôi nổi thêm. Cái một hồi gần dẫn tới đánh nhau nên tôi mới nhảy vô can thì lúc này tôi mới dẫn chứng câu chuyện khám xét hỏi họ. Tôi hỏi là đàn ông nhưng tại sao tôi thấy các anh không có chút sượng sùng mắc cỡ khi bị lột trần truồng khám xét. Trong khi chỉ có vài câu nói qua lại mà muốn ăn thua đủ với nhau. Bởi vì câu hỏi ngược của tôi đã làm họ suy nghĩ mà không hơn thua với nhau nữa.

Ngày 7 tháng 8, năm 2008,

Sur cô kính, tôi từng chứng kiến mấy tội kỳ thị này và nhìn thấy sự đối xử phân biệt lẫn nhau của đủ hạng người với mọi lý do. Tôi nghĩ định nghĩa về "tội kỳ thị" (tội gây ra từ sự ghét - the hate crime) là dĩ tính tự nhiên vì cũng giống như "tội gây ra từ sự yêu" (the love crime).

Tôi chưa từng thấy qua tội gây ra từ sự yêu, nhưng cũng có. Có những tội do yêu (ái) không được thành ra ghét (ó). Thực tế mà nói, từ kinh nghiệm và quan sát của cá nhân tôi, nhiều người bị phạm tội là bắt đầu từ khuynh hướng hận thù mà gây nên tội. Tôi nghĩ nguồn gốc của luật thù hận, bất hòa làm cho người này phán xử ý định của người kia và gây nên tội.

Thí dụ như có nhiều hạng người, nhóm người, tôn giáo, khác giới tính v.v... ở trong tù này. Tôi chỉ tin rằng rất khó phán xét ý định của họ. Thỉnh thoảng cũng có thể nhìn ra rõ ràng ~~nhưng~~ phần lớn rất khó biết. Một trong những vấn đề hàng đầu ở đây là đồng tính của con người. Có nhiều người đồng tính luyện ái một cách công khai. Họ không những thích tính chất đồng tình luyện ái mà còn phát huy chúng đầy dẫy trong môi trường tàn bạo này nữa.

Ở đây có những trận đánh nhau và áp bức bắt đầu từ dữ kiện chia rẽ, phân biệt. Hậu quả khủng khiếp nhưng chỉ từ một đóm lửa nhỏ đơn giản như bắt kính, phân biệt, không nghe lời chúng hoặc không theo luật giang hồ do chúng đặt ra để đáp ứng tính dục của chúng. Như vậy, ai có thể nói những người đồng tính này bị áp bức là vì những lý do như vậy hay những người áp bức họ là vì họ đồng tính? Thật khó mà phán xét.

Tôi là một người đàn ông da trắng và điều này ở đây làm cho tôi trở thành người thiểu số. Tôi thường nghe họ nói những người thuộc phe này đổ lỗi cho phe kia thay vì chịu trách nhiệm cho hành động của mình. Tôi tin chắc có vài sự thù hận gây nên tội lỗi rất rõ ràng và tôi tán đồng

đặt ra cách hòa giải để tạo cơ hội cho tù nhân suy nghĩ lại mình. Theo kinh nghiệm của tôi chỉ trừng phạt mà không chỉ dạy hoặc giải thích sẽ gây thêm tội lỗi sâu nặng hơn.

Tojin

Ngày 15 tháng 8, năm 2008,

Tojin mến,

Chúng ta hãy nhìn nhận rằng Hoa Kỳ là một đất nước đặc biệt. Chúng ta đang sống trong một khung cảnh rất đặc trưng của lịch sử và xã hội Hoa Kỳ. Các tù nhân trong các trại như Tojin nói phần đông từ nhiều sắc tộc và văn hóa khác đến. Nhiều người từ những vùng đất xa xôi khác đến xứ sở này để tìm sự khác biệt, để chấp nhận, yêu thương và sống chung với nhau. Tuy nhiên, vì một phút vô minh nào đó, họ lỡ phạm tội và vào khám đường để có thời gian suy nghĩ lại tội lỗi quá khứ của mình. Sự cô nhĩ nước Mỹ có nhiều thật điều đáng quý. Nước Mỹ như là một vòng tay lớn, bao dung của bà mẹ yêu thương tất cả các đứa con "nuôi" của mình như con đẻ, "thương tất cả chúng sanh như con đẻ" dù da chúng màu vàng, đen, xám hay đỏ. Sự yêu thương này không phải nói mà làm được, mà chính là phải làm rồi mới nói được. Đó là lý do mà Hoa Kỳ trở thành một hiệp chủng quốc (the United States – đa sắc tộc).

Sự cô hy vọng tất cả chúng ta nhất là những người từ phương khác đến đây, xin hãy biết ân lớn này và xin tránh nạn kỳ thị phân biệt lẫn nhau để cùng chấp nhận sự khác biệt, yêu thương và sống chung với nhau như con một nhà. Xin cùng nhau tưới tẩm cho vườn hoa luôn tươi sáng với nhiều sắc hoa.

Trước cổng trại tù Green field

Chương 3

SỰ TÁC HẠI CỦA TỘI PHẠM

Thành Phần Vi Phạm

Thật tế cho thấy đàn ông và thanh niên trẻ có khả năng trở thành tội phạm hơn phụ nữ và người già nên trại cải huấn cho nam giới bao giờ cũng nhiều hơn. Riêng 12 nhà tù tại tiểu bang Wisconsin, nơi chúng tôi thường đi hướng dẫn thiên thì 11 trại là tù nam và chỉ có một là dành cho phụ nữ (Taycheedah Correctional Institution (women), Maximum/medium security Fond du Lac, Wisconsin. Bởi lẽ phụ nữ và người già sợ vi phạm tội hơn đàn ông và thanh thiếu niên. Thanh thiếu niên thì ít phạm tội hơn người lớn nên tỷ lệ phạm tội cũng ít hơn. Vì thân thể yếu đuối nên giới nữ thường là nạn nhân của các bạo động, hành hung hay cưỡng hiếp hơn.

Hậu Quả

Tội phạm là một vấn đề nhức đầu trong mỗi xã hội. Hậu quả của tội phạm gây ảnh hưởng lớn đến mỗi người trong mỗi tầng lớp xã hội. Cái giá phải trả là phạm nhân bị bắt giam có khi ngắn hạn, có khi suốt đời (chung thân) và có khi phải trả bằng cả mạng sống của mình (tử hình) nếu vi phạm tội cực trọng. Cái giá phải trả cho nạn nhân là tiền thuốc men điều trị, hư hại tài sản và tổn thất lợi nhuận.

Sự tổn thất cả hai phía nạn nhân và không phải nạn nhân có thể kể đến như phải trang bị an toàn như ổ khóa chắc hơn, thêm đèn sáng, bãi đậu xe thiết kế an toàn hơn, có chuông báo động trong nhà, trong xe và nuôi chó canh giữ. Đó là chi phí đáng kể phải trang trải để tránh khỏi bị trở thành những nạn nhân đáng thương. Một số chi phí khác bao gồm như nạn nhân hay người sợ tội phạm phải chuyển đến ở khu mới an ninh khác, chi phí đám ma cho nạn nhân, tiền thuê cần thiết và mất những ngày nghỉ học hay đi làm.

Tác hại của nó thật khó mà hình dung hết được và nặng hơn cả là nỗi đau về tinh thần và thể xác khiến phẩm lượng của cuộc sống bị xuống thấp, gây đau buồn, chán thương cho bạn bè và gia đình nạn nhân. Hơn nữa, tội ác đem đến những ảnh hưởng khổ đau cho bạn bè và sự đổ vỡ của gia đình. Tội ác vĩnh viễn thay đổi và biến dạng nhân cách của nạn nhân khiến nhiều khi đắn đo khi đi đến một nơi nào, hoặc sợ hãi ngay cả việc làm quen với một người nào mới khác.

Nhiều người ngạc nhiên khi thấy cảm giác lo âu, sợ hãi vẫn kéo dài sau khi đã là nạn nhân một thời gian lâu. Những tâm lý bất ổn này có thể khiến cho họ cảm thấy rối rắm và không ổn định. Những người chung quanh như bạn bè, người thân và trẻ con cũng bị ảnh hưởng bởi tâm lý này.

Phản ứng nhẹ hay nặng của bạn thế nào cũng tùy thuộc về từng loại tội phạm. Bạn biết mặt thủ phạm, sự ủng hộ của gia đình, bạn bè, cảnh sát, người xung quanh đối với bạn và tai nạn hay thủ đoạn gì thủ phạm đã gây cho bạn trong quá khứ.

Hậu quả này sẽ kéo dài một thời gian ngay cả dù bạn không xem việc xảy ra là nghiêm trọng, bạn vẫn cảm thấy bạn có một sự ám ảnh rất mãnh liệt. Ví dụ có tên trộm lên vào nhà bạn đã ảnh hưởng đời bạn giống như tên hành hung, dù ngay cả tên ăn trộm đó không xúc phạm hay gây đả thương gì cho thân thể bạn.

Một trong những điều đáng sợ là sự cố tâm vi phạm của thủ phạm. Không giống như ngẫu nhiên bị bệnh, đây là khuynh hướng không có chủ đích. Tên tội phạm vi phạm với chủ đích gây hại rõ ràng. Nếu bạn là nạn nhân, bạn sẽ cảm thấy yếu đuối và bất lực. Nếu tội phạm cứ tái diễn, gây bạo lực hành hung nội bộ gia đình bạn, hay quấy rối bạn về kỳ thị chủng tộc. Việc này sẽ gây khủng hoảng cho đời bạn.

Tội phạm là một vấn đề lớn mà xã hội và quần chúng quan tâm hàng đầu. Có một số nạn nhân không bị ảnh hưởng sự tai hại lâu dài nhưng còn một số thì bị ám ảnh

dai dẳng như bị bệnh hồi hộp lo lắng hoài khiến thần kinh rối loạn. Vì thế, nếu bạn gặp trường hợp như vậy thì phải thông báo với bác sĩ, các nhà tâm lý hay các vị lãnh đạo tôn giáo của bạn để có cách điều trị sớm.

Tội phạm gia tăng

Dù chính sách Hoa Kỳ cố gắng giúp đỡ công ăn, việc làm cho dân chúng, hỗ trợ người nghèo neo đơn, trợ cấp tiền già, tiền bệnh và tiền góa phụ nuôi con và ngay cả tiền thất nghiệp... nhưng tệ nạn xấu vẫn xảy ra. Những tham si sân vẫn sai xử khiến nhiều người đưa đến phạm pháp. Nước Hoa Kỳ phải giam giữ phạm nhân của họ nhiều hơn bất cứ quốc gia nào trên quả đất này, nhiều gấp năm lần các quốc gia tân tiến khác. Năm 1970, có hơn 300.000 tù nhân trong nước Hoa Kỳ. Hiện nay, sau 38 năm, số tù nhân ở riêng tiểu bang California đã gần bằng con số như vậy. Theo một nghiên cứu *The International Center for Prison Studies* ở King's College London, cho biết hiện có hơn 2.3 triệu tù nhân ở các trại tù Hoa Kỳ.⁷ Mỗi năm tiểu bang chi rất nhiều Mỹ kim vào việc xây cất các trại tù mới vì số lượng tù càng tăng nhanh. Nước Mỹ sẽ không thịnh vượng và thế hệ tương lai cũng sẽ không được hạnh phúc, nếu Hoa Kỳ trở thành một lãnh thổ tràn ngập những nhà tù.

Riêng tiểu bang Wisconsin, Sư cô Tonen và ông Meg Smith nói có 20 trại tù (không kể các nhà tù liên bang và địa phương nằm trong khu vực này) và khoảng hơn 23.000

⁷ <http://www.prisonactivist.org/articles/beyond-attica-untold-story-womens-resistance-behind-bars>.

tù nhân trong năm 2007.

Bo Lozoff là tác giả của quyển “We Are All Doing Time” và là người khai sáng Hội Kế Hoạch Nhà Tù Ashram, và đã mô tả mô tả những sự thay đổi từ lúc ông ta bắt đầu làm những công tác trong nhà tù trong thập niên 1970: “Trong 25 năm tôi làm việc cho nhà tù, ngân sách quốc gia trong việc xây cất và điều hành nhà tù đã tăng từ 500 triệu đô la lên đến 31 tỷ đô la mỗi năm. Số lượng nhà tù tăng lên gấp bốn lần... Một trong 50 trẻ em ở Mỹ có cha hoặc mẹ ở tù. Số thanh niên da đen bị tù nhiều hơn số lên đại học. Bảng danh sách những tù nhân cầu Pháp học Phật của Hội Ashram đã tăng lên từ vài chục đến ba chục ngàn người”.

Có bức tranh biếm họa về số lượng tăng vọt của tù nhân là trước cửa trại tù, các tù nhân tay mang, tay đẩy sắp hàng chật ngoài đường lộ làm tắt nghẽn giao thông. Tài xế lái xe hỏi chuyện gì đã xảy ra? Một tù nhân đang sắp hàng trả lời: Sắp hàng để chờ lệnh án vào nhà giam!!!

Hậu quả này có phải do một phần kinh tế xuống thấp mà nhiều người phạm pháp? Có phải cứ tổng họ vào nhà giam rồi để quên đó, quăng chìa khóa xà lim đi. Có phải quan toà và ủy viên công tố bảo thủ? Có phải nhiều người trong tù nhân sắp hàng đây là tái phạm và vào tù lại? Câu trả lời đồng thanh vang lên là vâng!

Số tội phạm tăng nhanh trên toàn quốc. Không chỉ là người phạm tội mà người tái phạm sau khi được thả ra cũng đông. Theo như Bộ Chống Tội Phạm của Hoa Kỳ (the U.S. Department of Criminal Justice) cho biết tỷ lệ tái

phạm tăng 5% so với thập niên vừa rồi. Nhìn chung, 7/10 tù nhân được thả sẽ trở lại trại.

Biệt giam

Sư cô kính, có một tù nhân trong nhóm học thiền mà tôi có đến hướng dẫn đã bị PC rồi. PC (*protective custody*) nghĩa là biệt giam rồi. Nguyên nhân đưa đến PC là dù đã ở tù rồi nhưng anh ta cứ tiếp tục gây hấn và tác hại đã xảy ra. Gây hấn ở đây có nghĩa là có thể do lỗi gì đó trong quá khứ đã tạo, hoặc mách lẻo chỉ điểm ai đó, hoặc giết một người nào đó để bịt miệng, hoặc nhân chứng một tội phạm hoặc hãm hiếp ai đó, nghĩa là gây một tội ác có ‘máu lạnh’ (nhẫn tâm). Hoặc nếu anh ta phạm điều gì đó trong luật băng đảng, cũng đủ cho nhóm băng đảng thù hận hãm dọa thủ tiêu anh ta. Vì thế anh ta phải đưa vào PC, nhốt riêng, kiểm soát kỹ càng hơn để tránh sự trả thù xô xát bạo lực có thể xảy ra. Thường các nhà tù Maximum Secure (như Greenbay) là nơi giam những tội phạm cực trọng, sát thủ tàn bạo vv... thì những nơi này cũng thường có những việc giết nhau, tự tử, đánh nhau, chém nhau, chửi nhau, hãm hiếp và đủ thứ nặng nề có thể xảy ra.

Tojin

Hiếp Dâm

Mỗi năm, có khoảng hơn hai trăm ngàn vụ hiếp dâm tàn nhẫn xảy ra trong các trại tù và vẫn còn đang trên đà gia tăng. Đa số những nạn nhân là tù trẻ tuổi, hiền lành, không bạo động, hoặc những thiếu niên mới phạm tội lần đầu. Họ bị đau khổ ngoài mức tưởng tượng. Đây là một

điều đáng buồn và đáng tiếc, nhưng đó là đời sống thực trong các trại giam trên khắp nước Mỹ. Chỉ cần đi tìm một cách hỏi hốt trên internet từ “prison rape” sẽ thấy số lượng thông tin tràn ngập, không thể nào hấp thu hết. Chỉ một mình webside Google đã có đến vô số sự kiện rồi.

Cưỡng dâm có thể đưa đến trường hợp bệnh viêm gan, si-đa (AIDS) và lây sang người khác. Năm 2000, được biết mức độ bệnh si-đa trong hệ thống nhà tù cao hơn mức độ trung bình toàn quốc gấp bốn lần. Năm 2000, trên 50,000 tù nhân được thả ra ngoài mỗi năm.

Michael ở trại giam Langlade County Jail (Wisconsin - 54409) cho biết lý do Michael có địa chỉ của tôi vì có một tù nhân tên John được tự do và để cuốn sách có ghi địa chỉ của Sư cô. Thế là Michael viết thư tín học đạo với tôi. Michael kể rằng John là một người đồng tình luyến ái (gay). Do ‘gay’ (pê-đê), công thêm mặt mày khá bảnh trai và hiền lành như ‘Bụt’ (Phật), John trở thành nạn nhân của nhiều vụ hãm hiếp ở đây. John bị đánh, bắt nạt, tống tiền, bị cưỡng dâm và ức hiếp.

Sau khi bắt tình cảnh của John, Michael và nhiều người bạn thân đã bảo vệ John. Michael không lấy tiền hoặc kêu John đi quan hệ tình dục với ai dù nhiều tù nhân yêu cầu Michael mai mối việc này.

Michael hỏi tôi rằng không biết John đã đến thăm tôi chưa vì John nói sẽ đến sư cô xin quy y Tam Bảo. Sau khi đọc xong những sách Phật mà John để lại, tự nhiên trong lòng Michael cũng phát tâm học Phật, muốn hít thở một

luồng gió mới, trở thành một người tốt hơn, không muốn sống trong lớp sóng như chớp nữa. Michael nhờ tôi chuyển tải ý hướng thiện này của Michael đến John.

Câu chuyện này cho chúng ta thấy “Họa vô đơn chí”. Một người phạm tội vào tù và khi vào tù lại bị liên tiếp những tác hại của những tệ nạn trong tù mà hệ thống trại tù chưa quản lý nổi. Đó là tệ nạn các tù nhân bị đánh, bắt nạt, tống tiền, cưỡng dâm và ức hiếp có thể công khai hay âm thầm xảy ra. Thế giới thật là đau khổ. Xin hãy tránh xa những Tập Đệ (nguyên nhân) dẫn đến các sự đau khổ này. Xin mỗi người hãy tự giác tỉnh và làm chủ những dục vọng, tham muốn, sân giận, ích kỷ xuống để xây dựng những tình thương thánh thiện, bao la và thanh khiết hơn.

Ảnh Hưởng Từ Nhỏ

Totsesu nói với tôi khi còn là một thanh thiếu, Totsesu hay say sưa và dùng ~~đ~~ lực hành hung mọi người xem như mình uy thế hơn. Nhưng bây giờ Totsesu đã thức tỉnh và là một Phật tử thuần thành.

Cá nhân Totsesu, không tin mình ~~l~~ ảnh hưởng của rượu và ma túy để bị kẹt vào vòng tù tội, chỉ vì không có tiền để hút á phiện, để uống rượu mà Totsesu đã gây tác hại những người xung quanh và ngay cả chính Totsesu. Khi còn là một thiếu niên, Totsesu cho rằng mình là người vô dụng và không tốt. Một khi đưa trẻ tin mình là vô dụng hoặc không tốt thì sẽ hành động như vậy trong đời sống hàng ngày. Khi lớn lên, thuốc phiện và rượu được dùng như một dụng cụ đi cùng với cái xấu để giải quyết (xóa quên đi)

những tội lỗi mà Totsesu đã chồng chất khi còn nhỏ.

Khi ở trong tù những tội lỗi bị đè xuống không có cơ hội bộc phát thì hầu hết tù nhân không dấn mình vào rượu chè và thuốc phiện nữa. Họ tỉnh táo nhìn thực tế của những tác hại và tàn phá mà họ đã tạo cho người khác. Nếu để những tư tưởng tội lỗi hối hận tiếp tục xâm lấn trong đời sống hàng ngày mà không thể giải toả thì những tư tưởng này sẽ phá hủy bản thân họ. Thế nên, Totsesu phải ra khỏi cảm giác tội lỗi mà hướng đến một đời sống tích cực và sinh động hơn. Tội lỗi là một điều đáng trách, một sai lầm do vọng tưởng gây ra, chứ tánh Phật chúng ta bản lai là thiện. Nếu Totsesu chỉ chú tâm vào cảm giác tội lỗi thì Totsesu sẽ không giải quyết được vấn đề gì cả. Totsesu nên tập phát huy năng lượng từ bi để nhỏ gốc sợ hãi, sân giận và bắt đầu từ từ thân thiện nhìn những mặt tốt của mình. Totsesu nên bày tỏ khả năng tình thương chân thật cho mình và người. Nguyên làm tốt hơn cho mình và người trong khả năng hiện có. Khi làm được điều này, Totsesu sẽ thấy mình trưởng thành hơn, lớn hơn và có trách nhiệm với những người xung quanh hơn.

Trong kinh Pháp Cú, Đức Phật dạy rằng “Bất cứ ai làm những hành động ác hại nhưng sau đó biết làm điều tốt thì cũng giống như mặt trăng, rời khỏi đám mây, chiếu sáng thế giới”. (The Buddha said, “Whoever has done harmful actions but later covers them up with good is like the moon which, freed from clouds, lights up the world.”)

Hối hận có hai mặt là tích cực và tiêu cực. Biết có lỗi mà cứ cắn rứt lương tâm để tội lỗi quá khứ của mình dày vò

giết mình, không làm được việc khác thì đó là mặt tiêu cực. Biết có lỗi, nhận rõ điều này để không tái phạm và chuyển tư tưởng chuyên làm điều tốt thì đây là mặt tích cực.

Bạo Động hay không Bạo Động

Sư cô kính, gần 70% tù nhân ở nước Mỹ bị tù tội về những vụ án không bạo động. Chúng ta đôi khi bị đầu độc đến nỗi cứ nghĩ rằng những tù nhân như là những con quỷ khát máu đang tìm cách vượt ngục để làm hại chúng ta. Sự thật là phần lớn những tù nhân đều là những người mờ mịt, bán loạn và đáng thương hại, rất mong muốn được cải thiện cuộc đời nếu có cơ hội. Điều đáng tiếc là những tù nhân không bạo động, nhưng đến lúc mãn tù lại là những người bạo động. Trại tù không làm cho người tù sợ hãi việc phạm tội, mà có thể đôi khi làm cho họ không còn khả năng để thích ứng với xã hội bên ngoài nữa.

Trại tù nên chia riêng những tội phạm bạo động và không bạo động ngay từ đầu. Không thể tưởng tượng được rằng quản trại thường ném những tội phạm không bạo động vào chung một xà lim với những kẻ bạo động, ngay trong khám đường địa phương hay những xà lim biệt giam kín mít như thùng chừa. Tôi biết có một người đã bị bắt giam hai ngày thay vì tiền phạt 100 đô la. Anh ta tiếc \$100 nên vào nhà giam ngủ hai ngày để thay thế. Bạn có biết chuyện gì xảy ra? Trong vòng bốn mươi tám tiếng đồng hồ, anh ta bị hăm hiếp bề hội đồng một cách tàn nhẫn của một nhóm mấy chục thằng tù bạo động. Bây giờ anh ta đã được điều trị nhiều mà tinh thần vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

Không người nào trong chúng ta, nhất là nhân viên nhà tù, muốn có sự bạo động xảy ra trong sinh hoạt nhà tù nhưng nó vẫn có thể dễ dàng xảy ra. Tôi nghĩ, quản trại có thể hoạch định một số khu vực nếu tù nhân không gây bạo động hoặc không có đe dọa bạo động thì giam ở đó. Có thể bảo đảm với sự cô rằng phần lớn các trại tù, chỉ có số ít tù nhân là lộ vẻ bạo động, chứ đa phần là bất bạo động. Phân chia như thế cũng là cách giảm sự tác hại tội phạm bạo động và cứu rỗi những linh hồn bất bạo động.

Thomas Joachim

Nguyên nhân phạm pháp

Sư cô kính, suy nghĩ về tác hại của tội phạm gây ra, đôi khi chúng ta ọs hãi và không muốn nghĩ về những nguyên nhân gì khiến người ta vi phạm tội nhiều như thế?

Một số công dân Mỹ sẵn sàng ủng hộ cho xây nhà tù mới nhưng họ không muốn tiền đóng thuế của họ phải trả cho trường học, giáo dục hay là những dự án sau tốt nghiệp cho người trẻ tuổi. Họ thiếu sự suy nghĩ sâu xa rằng nếu tuổi trẻ lớn lên trong sự nghèo thiếu đó, không có giáo dục, không có khả năng, nếu chúng lớn lên trong một gia đình không ăn bản như vậy thì dĩ nhiên chúng sẽ phạm tội. Đó là lý do đưa đẩy chúng vào vòng phạm pháp.

Nói về nguyên nhân, biện pháp cứu chữa cũng như hành động phạt tù, có nhiều vấn đề tôi cũng muốn chia sẻ đến sư cô.

Sư cô biết không, đôi khi thực tế cho thấy rằng hình

phạt không làm cho tù nhân tốt hơn mà trái lại khiến cho họ trở nên cay đắng và giận dữ. Họ ở trong tù và không có học nghề nghiệp hay khả năng chuyên môn. Sau này được tự do và không có chuẩn bị gì cho cuộc sống thì lại bắt đầu tái phạm. Đây là một trong những lý do mà nhà tù ngày càng đông tội tái phạm. Họ ra tù, rồi lại vào tù, bởi vì họ không biết làm gì để nuôi nổi thân họ, nuôi vợ, nuôi con và chỉ có một cách kiếm tiền dễ dàng là phải dấn thân phạm pháp nữa. Thế nên, hệ thống nhà tù nên dạy nghề nghiệp cho tù nhân thay vì chỉ hướng vào hình phạt.

Nếu chúng ta thật sự tin rằng tù nhân đã được cải tạo, chúng ta nên gọi họ đến chương trình học nghề và để cho họ có việc làm. Có thể giảm án cho tù treo để phạm nhân đi làm với điều kiện tù nhân không được gây bất cứ điều phiền toái và phạm luật nào. Đó cũng chứng minh họ đã chuyển đổi thành người tốt. Xã hội có thể tạo cơ hội như không đánh thuế những tội nhân mới nhập vào xã hội giống như người chủ có thể thuê người tàn tật vào làm việc vậy. Nhưng những tù nhân phạm tội giết người thì đừng để làm việc văn phòng mà nên làm việc tay chân là thích hợp hơn. Đây là một việc thiện chúng ta cần làm như Thomas Alva Edison đã từng tán dương quan điểm sống: “Tổ Quốc của tôi là Thế Giới và Tôn Giáo của tôi là làm Việc Thiện”.

Andrew Berns

Bất Hạnh

Sư cô kính, ✪ thật có nhiều tù thiếu niên nằm trong

trường hợp bất hạnh khiến chúng ta đau lòng và mất ngủ. Chỉ vì vài giây phút bùng bột, nông cạn, chúng phải bị tù và ân hận cả đời.

Cũng giống như cậu thanh niên da đen Bigger Thomas, nhân vật chính trong cuốn phim ‘Native Son’ mà chúng tôi vừa xem trên Tivi tối chủ nhật. Bigger Thomas chỉ vì khờ dại bịt miệng cô gái chủ đang say xin cho đừng kêu la để tránh bà chủ mù lòa nghe tiếng đã khiến cô gái bị chết vì ngạt thở. Rồi để che giấu tội lỗi của mình, Bigger Thomas phải phi tang xác cô ấy vào lò sưởi của biệt thự. Thế đó, vì một chút bất cẩn, không sáng suốt và dại khờ, Bigger Thomas - người con trai 19 tuổi ngây thơ, chân thật, đã giết cuộc đời của mình trong bóng tối nhà tù lãnh án chung thân. Chúng ta hy vọng rằng có một tòa án công bằng để quyết định số phận của những can phạm. Xin cân nhắc, suy lường trước khi phán quyết chúng có tội. Trong xã hội cũng có nhiều sự bất cẩn như vậy. Thật đáng tiếc thay!

David

Tưới tẩm hạt giống

Sư cô kính, có ột ẩn dụ ‘tưới tẩm hạt giống’ (Watering Seeds) dùng để mô tả những điều trong đời mình, mình đặt năng lực vun bồi vào khiến cho chúng mạnh mẽ hơn trong thân, khẩu và ý. Chúng trở thành thâm căn cố đế trong thân tâm và biểu hiện nơi mình. Hạt giống này cũng có thể là tích cực hay tiêu cực.

Khi tám tuổi, tôi bắt đầu biết ăn trộm vặt đồ đạc của

gia đình và bạn học của tôi. Bây giờ nhìn ngược lại, tôi thấy tôi đã trồng hạt giống trộm cắp và tưới tẩm khiến nó càng phát triển. Tôi cũng đã biết thế nào chúng ta cho phép những người khác trồng hạt giống xấu trong vườn mình (nhiễm xấu). Rồi chúng ta tưới chúng trong đời mình và không thực sự giác tỉnh cho đến khi có một cái gì xảy ra đến thì mới thực tỉnh ra.

Cha mẹ tôi đã chết sớm. Cậu tôi đã nuôi dưỡng tôi từ thời gian tôi năm tháng tuổi cho đến lúc 15 tuổi. Đó là người mà tôi ngưỡng mộ và thân thương. Cậu chưa bao giờ đối xử tệ với tôi, ngoại trừ là tôi là đồ ngu. Nhiều năm trôi qua, tôi tin rằng tôi ngu dốt và vì vậy tôi chưa bao giờ thật sự muốn đi học. Điều này củng cố những hạt giống tự tưởng tiêu cực và tưới thêm lòng tin rằng tôi không thể học. Một khi tôi cho phép những hạt giống tiêu cực thấm nước và phát triển trong đời, thì những hạt giống tích cực của lòng tin, hy vọng và tình thương bị nhỏ giọt. Phải tiếp tục củng cố những hạt giống tích cực này trong đời mình, nếu không chúng sẽ yếu mòn, chết đi và cướp mất niềm vui của mình. Đó là sự thật.

Lúc 18 tuổi, tôi là một người ích kỷ, ngu ngốc và kiêu ngạo. Tôi hành hung mọi người, ăn cắp đồ đạc và chế giễu khi họ đau khổ. Người thân cố thuyết phục tôi. Tôi mỉm cười và không thèm nghe. Trong tôi, không có chút nào tình thương hay sự thông cảm. Khi hạt giống xấu trở thành tốt và sum xuê, tôi cảm thấy rằng tôi không thể sống được. Tôi chỉ nuôi hạt giống rừng rậm, bò lan man và bốc mùi hôi ai cũng xa lánh tôi. Tệ hơn cả, khi nhận ra điều này

đang xảy ra thì tôi cảm thấy khó làm chủ được cái gì đang lan tràn trong rừng, gốc nó quá sâu rồi, không dùng chúng được. Khi chúng ta trải qua nhiều năm nuôi dưỡng thành thuốc độc tham, sân, si thì quả tham, sân, si nổi lên. Đó là hậu quả tất nhiên. Biết điều này và thức tỉnh các cơn đau và bị thương gây ra bởi nó tàn phá. Tôi cảm nhận ra nỗi đau của những người đã bị tôi làm tổn thương. Tôi dừng lại khi tôi nhận ra điều tôi đang làm và cố gắng hết sức để nhỏ những hạt giống cũ, trồng giống mới để mang niềm hy vọng, từ bi và tình thương. Sau đó, tôi cố gắng khuyến khích những người khác cùng với tôi nhỏ những cây leo hoang dại và trồng những giống hoa mới khác.

Tâm mình giống như khu vườn. Hãy tưới phân, phủ sa, rưới nước để giống tốt đủ sức vươn lên và nhỏ cỏ tiêu cực. Nếu chúng ta cố gắng vượt qua những tiêu cực, cố gắng tưới nước lên những hạt giống tốt, điều này mang niềm vui nơi mắt và hơi ấm trong tim cho chúng ta. Chúng ta sẽ vui khi thấy bản thân mình lành mạnh, phát triển và từ bi. Điều này cho chúng ta niềm hy vọng và hy vọng mọi điều tốt có thể đem đến. Đây là tôi đang học tưới tẩm để thay hạt giống.

Tôi cũng đang học là để dành thời gian và kiên nhẫn nhỏ cỏ dại trong rừng tâm và khiến nó trở thành một cái vườn đẹp tạo hương thơm và có quả ngọt. Một đời hay nhiều đời nhưng kết quả sẽ vô cùng kinh ngạc. Tình thương và chánh **âm** tạo nhiều lợi lạc không thể đo lường. Chúng ta sẽ trở thành những bông hoa đẹp khi chúng ta trồng những hạt giống tích cực và tưới nước

chúng với tình thương, từ bi, thông cảm và hoan hỉ. Tôi thấy sự sáng lạng của vườn cây màu mỡ từ hạt giống tích cực (tâm lành mạnh và đầy triển vọng). Không hề gì, thời gian bao lâu nước tưới tâm giúp chúng ta phát triển. Cuối cùng chúng ta sẽ tìm thấy bản thân mình rớt nước trên hạt mà chúng ta đã giúp trồng cho mình và người khác, giúp họ phát triển và trở thành những hạt giống tích cực.

Tình thương, từ bi và niềm hoan hỉ là khu vườn đẹp để chiêm ngưỡng và để lại khi chúng ta đi qua trong đời vậy.

Alfredo O'Kray

Tù Nhân là Con Người

Jacob mến, có nhiều tù nhân lớn lên trong gia đình nghèo nàn và cha mẹ hút sách, rượu chè. Khi còn niên thiếu họ luôn đau khổ vì thất vọng. Đó là sự thật. Nếu chúng ta hiểu và giúp những hoàn cảnh như vậy trước khi họ phạm tội thì sẽ ngăn chặn nhiều tác hại cho họ và người khác.

Đức Phật dạy rằng dù họ là phạm nhân, chúng ta vẫn kính trọng vì tánh Phật bình đẳng cho tất cả mọi người và mọi vật. Xã hội là sự tập trung các cá nhân trong vũ trụ này. Không có chỗ nào chúng ta có thể đi, không có chỗ nào chúng ta có thể sống mà không có mối liên quan với mọi người và mọi vật trong đó. Chúng ta hiện hữu tùy thuộc duyên khởi với nhau bởi lẽ chúng ta cùng tồn tại cộng sinh trong các mối quan hệ, trong đó có tù nhân.

Thật là lợi ích để giúp một tù nhân sắp được tự do về lại xã hội. Đời sống của họ kết hợp với cuộc sống xã hội bên ngoài. Khi một người bị tù hay được thả thì toàn thể

gia đình cũng như bạn bè bị ảnh hưởng. Rồi từ đó lại có sự ảnh hưởng khác rộng ra.

Xã hội tồn tại trong nhà tù. Có nhiều người đến trại tù không chỉ là tù nhân mà còn là người lính canh, vị tuyên úy, bác sĩ y tế, nhân viên, thầy cô giáo dạy học, quý sư hướng dẫn tinh thần... Cách đối xử của những vị này sẽ ảnh hưởng đến các tù nhân và sẽ cứu đời sống của tù nhân. Đọc hiểu được một lời kinh Pháp cú hay danh ngôn có thể giúp tù nhân giảm cơn tham, sân, si và tuệ quán lại mình khi họ đang sắp rơi bên bờ bạo động. Nắm được một câu tâm đắc của thiền sư sẽ khiến thay đổi nếp sống hiện tại của họ. Lợi ích lớn ảnh hưởng rộng ra chẳng những sẽ cứu đời sống một tù nhân, gia đình tù nhân mà còn ngăn chặn nỗi đau khổ của gia đình có nạn nhân bị hại nữa. Tâm thom vang khắp.

Quý sư quan tâm việc hỗ trợ đời sống hiện tại và tương lai của tù nhân bằng cách hướng dẫn tù nhân quán chiếu và làm chủ tâm của họ. Quý sư quan tâm sự thăng tiến của họ trên con đường thức tỉnh, giác ngộ trong đời này và đi xa hơn chính trong những đời sống kế tiếp. Một số tù nhân rất là thật tâm tu mặc dù có một số chướng nạn trong đời này nhưng nếu đặt họ trong những hoàn cảnh khác trong tương lai, họ có thể thoát khỏi những chướng nghiệp đó và trở thành những ông Phật thật hiền.

Sư cô nghe nói có một số tù nhân có mảnh khóe âm mưu, nhưng ở trong tù không làm gì được. Thật ra nhiều người bên ngoài cũng làm điều này, nhưng chưa bị bắt.

Nhiều tù nhân Phật tử cũng dính líu vào mà chúng ta bên ngoài không biết. Họ quen với tập khí của bánh xe luân hồi đau khổ. Tù nhân có thể thấy sự vô minh của chính họ, thù ghét và chấp thủ gây nên đau thương. Họ sẵn sàng chấp nhận nhược điểm và lỗi lầm của mình hơn những người khác bên ngoài (không tu tập) và họ cũng đang cố vươn lên.

Môi trường nhà tù thì thô bạo và lạnh lùng. Khó có cuộc đi chơi nhàn nhã thanh bình trong đó. Sự cô ngĩ trong môi trường ấy, tình thương và lòng từ bi sẽ mang giá trị hạnh phúc vô cùng. Tù nhân biết họ có thể tạo con đau và họ cũng muốn thay đổi. Khả năng phát triển bỏ đề tâm và được lợi ích từ tâm tưới tẩm là cái gì đó cộng hưởng và truyền cảm hứng cho họ vì họ cũng là con người có đầy đủ khả năng như chúng ta.

Sư cô

Hãy xoá bỏ phần nộ

Ethan mến, có những quy luật đạo đức về nhân sinh mà khi vi phạm sẽ phải trả một giá rất đắt. Mỗi truyền thống tâm linh, triết học và tôn giáo đều nhấn mạnh đến tình thương yêu, hòa hợp, tha thứ và trách nhiệm. Đây không phải là sự đề nghị, mà là một cương lĩnh giáo huấn để sống. Nếu thuận theo thì chúng ta sẽ vươn lên, nếu không thì chúng ta sẽ đau khổ. Một số người biểu lộ sự thù ghét và phần nộ đối với những tội phạm. Thật ra điều này không nên. Chúng ta phải mở rộng tâm của mình để bao dung và giải quyết. Thái độ thương yêu của mình sẽ góp

phần làm giảm sự gia tăng tội phạm, bạo động, nghèo khó, tuyệt vọng và dĩ nhiên sẽ giảm cả thù ghét và phần nộ.

Thế hệ sau này của chúng ta đang bị ảnh hưởng những thái độ tai hại này. Tỷ lệ tự tử của thanh thiếu niên và sự sát hại lẫn nhau cũng tăng nhiều trong mấy năm gần nay. Trẻ con không khéo sẽ bị hiểu lầm rằng rằng khinh bỉ và tàn hại những kẻ thù đáng ghét là việc bình thường. Đây không phải là triết lý sống. Chúng ta phải vượt qua ảnh hưởng của sự bạo động và ác tâm trong phim ảnh, tivi hay báo chí nhằm níu giữ để trẻ em bị ảnh hưởng. Trẻ em sẽ không dễ quên bỏ những quan điểm hoặc những thái độ tiêu cực một cách nhanh chóng được.

Chúng ta nên có thái độ dung hòa, tha thứ ngay cả đối với những người gây lỗi lầm cho chúng ta. Điều này không có nghĩa là chúng ta để họ mặc tình gây tổn thương, cướp giật hoặc làm tổn hại đến cộng đồng của chúng ta. Dĩ nhiên, chúng ta không cho phép con cháu mình khi trưởng thành, làm những việc tàn nhẫn hoặc phi đạo đức, thế nhưng, nếu như chúng có làm đi chăng nữa, chúng ta cũng không ghét bỏ chúng. Chúng ta không xử phạt tàn bạo đến độ chúng không còn khả năng để làm bất cứ việc gì trong suốt cuộc đời còn lại. Chúng ta không đuổi chúng ra khỏi nhà và bỏ mặc cho chúng phải tự nuôi thân. Nếu đối với con cháu như thế thì tinh thần nhà Phật cũng muốn chúng ta đối đãi bình đẳng với mọi tù nhân cũng thế, không phân biệt thân sơ. Thế nhưng, trong thực tế có rất nhiều trường hợp xảy ra không như vậy. Nhiều phạm nhân bị ruồng bỏ khiến tù nhân trở nên tệ hại và hung dữ như những con thú

hoang. Đây là cách bơm **p**ung sự phẫn nộ và thù ghét, chúng ta đã làm cho sự việc trở nên tệ hại hơn. Chúng ta khiến cho tội phạm trở nên tệ hại, mờ mịt hướng đi, trở thành những người ích kỷ, những tội phạm bạo động chuyên nghiệp.

Sách cổ ghi rằng nhiều bậc thánh nhân đã từng là những tội phạm, bợm rượu, cưỡng dâm hoặc là kẻ sát nhân. St. Paul đã từng là Saul of Tarsus, một kẻ hành hình độc ác và đã giết nhiều con chiên của chúa. Vua A-dục là một vị vua khát máu đã giết hàng vạn người trên đường chinh phục chiếm lĩnh lãnh thổ nước khác. Nhưng một ngày nọ nhìn máu chảy cuộn cuộn thành dòng của những người dân vô tội, vua bỗng giác tỉnh lòng từ bi vô bờ của đạo Phật. Từ đó, vua trở thành một Phật tử thuần thành và hóa độ rất nhiều người. Vua đã có một công hiến lớn cho Phật giáo trong công cuộc khắc ghi các sự kiện Phật giáo trên các bảng điều khắc và mang thông điệp giải thoát của Đức Phật đến các nước lân cận, nhờ đó mà hôm nay chúng ta biết đến đạo Phật. Trong lịch sử tôn giáo đã chứng minh có nhiều nhân vật hôm nay là thánh nhân nhưng ngày mai là phạm nhân và cũng có nhiều vị sát na này là phạm nhân nhưng sát na kế tiếp lại là thánh nhân.

Một khi chúng ta đánh mất lòng tin vào tiềm năng và khả năng thiện (tánh Phật) của mình, chúng ta sẽ bước vào phạm vi của những sự hẹp hòi, ích kỷ và điều này sẽ đưa chúng ta đến sự khốn quẫn, ngược lại với an lạc và vị tha. Ngay trong giờ phút này, có thể có những nhà hiền triết đang bị bỏ quên trong những xà lim tù ngục hay ngoài đường, hẻm chợ. Chúng ta nên tìm cơ hội tạo mối giao lưu

và hướng thiện thay vì hủy hoại những mầm mống đó chết dần mòn.

Sư cô

Tác hại

Sư cô kính, Sư cô có thể tưởng tượng một người cảm thấy đau khổ thế nào khi anh ta nhận ra toàn cuộc đời mình là một sự ích kỷ bất chấp mà anh ta đã gây tổn thương người khác bằng tội ác và hành động bạo lực của mình?

Sư cô có thể tưởng tượng một người cảm thấy hân hoan thế nào khi anh ta nhận ra những sai lầm, chế ngự những sai lầm và đang học tôn trọng cùng thương yêu người khác?

Người ấy chính là tôi. Xin sư cô chứng minh cho sự sám hối muộn màng của tôi (trẻ vẫn còn hơn không). Tôi xin sám hối với tất cả những người mà chúng tôi (những tù nhân) đã đối xử tệ hại với họ. Tôi mong họ thấu hiểu lòng ăn năn và sám hối của chúng tôi.

Joshua

Xa Rời Ngọn Lửa Sân Hận

Sư cô kính, hầu hết các tù nhân không để ý sự nguy hiểm của lửa sân và cứ đổ lỗi cho tại người này hay tại việc kia gây nên. Sống trong môi trường khô khan của tù đầy, phạm nhân dễ phơi bày những sự thô lỗ, thù ghét, đấu tranh, bất đồng quan điểm và sân giận. Sân giận như ngọn lửa thiêu cả rừng công đức. Nó có thể tàn phá chúng ta và đốt các mối quan hệ từ trong, đến ngoài và rút lại không

còn gì cả. Sân hận có thể cướp tánh nhân đạo và cướp đi năng lực tánh Phật của mình. Sân giận liên quan đến quá đấm chết người vào bạn tù nếu mình không khéo chế ngự. Sân hận cắt và thái nhỏ chúng ta thành từng mảnh nhỏ. Thế nhưng nếu chúng ta biết dù bên ngoài có hung dữ thế nào mà tâm từ nhân từ mát thì thế giới cũng thanh bình « Tâm bình, thế giới bình ». Thế nên, xin đừng châm lửa và đổ lỗi ai. Hãy dịu mát tâm mình.

Jayden

Săn thú

Sư cô kính, khi tôi là một đứa trẻ 8 tuổi, dưỡng tôi hay dẫn tôi đi săn thỏ và nai. Dưỡng dạy rằng khi bị rượt đuôi và đạn bắn, các con thú này thường chạy vòng tròn. Vì vậy, thợ săn chỉ cần đợi một chỗ nào gần đó. Chỉ trong vòng 5 hay 10 phút con thỏ hay nai thường sẽ nhảy ra từ bụi này đến bụi kia và sẽ chạy ngược về lại chỗ cũ. Thế là tóm được chúng mà không mất sức nhiều.

Bây giờ nghĩ lại, tôi rất tội cho các con thú bị chúng tôi bắn. Chúng chạy thực mạng để mong thoát chết. Thân của chúng run rẩy bầy, ướt đẫm mồ hôi và tinh thần khủng hoảng. Nhiều khi chúng dừng vài giây để thở và không biết sự đau khổ chết chóc đang nằm phía trước vì chúng đang chạy về đường cũ. Cũng tựa giống như thế, chúng ta quá quen, quá thoải mái với những vòng tròn tập khí xấu và không dừng lại được ngay cả ở chỗ nguy hiểm của đời mình. Thói quen hút thuốc lá, á phiện, chơi gái, cờ bạc, buông lung và tịm cắp. Nhưng không giống như con thú chúng ta biết hoàn cảnh của mình. Chúng ta biết cái gì là

độc hại và chúng ta có quý thầy, quý sư hướng dẫn cho chúng ta con đường để thoát khỏi bánh xe luân hồi đau khổ (tức chó đánh hơi và người thợ săn cầm súng), nhưng chúng ta xem thường và không tu tập. Không phải vì chúng ta thiếu hiểu biết và trí tuệ, vấn đề là chúng ta làm biếng, nhu nhược và không có kỹ cương. Con thỏ, con nai, chúng đã đặt hết sức mạnh của nó để chạy thoát khỏi đau khổ (súng bắn, chó và thợ săn), còn chúng ta có chạy ngược dòng không? Tù nhân có bao giờ thật sự nỗ lực chuyển hóa để thoát khổ không? Cái chúng ta đang bám víu vào là gì? Hạnh phúc hay đau khổ? Chúng ta gọi mình là người văn minh, văn hoá trong khi thú vật là thấp kém bình thường? Đây là một công án hay vấn đề đáng cho chúng ta trầm tư thiền quán trong buổi tọa thiền tối nay.

Daniel

Tử Hình

Sư cô kính, hậu quả về phía tội phạm có lẽ nặng nhất là sự trả giá bằng chính mạng sống của mình tức tội tử hình (xử tử). May mắn được ân xá, tội này mới giảm nhẹ thành chung thân (ở tù suốt đời đến chết).

Án định tử hình một người không chỉ dựa trên dữ kiện một việc cố ý giết người (*culpable homicide*) đã xảy ra, mà còn tùy thuộc vào sự gia hành của tội ác. Như vậy, chỉ đơn thuần giết người thì không bị tử hình. Thế nhưng, sự giết người lại còn kèm theo các hành động như cưỡng dâm, đốt phá tài sản, buôn bán ma túy, ăn cướp, bắt cóc, vượt ngục, hành hạ trẻ con, hành hạ người già hoặc người

tàn phế, bắt cóc trên phi cơ, nổ bom v.v... thì tùy đó để đủ kết tội tử hình. Kết án tử hình không chỉ đơn thuần trên tội phạm giết người mà còn trên sự những tội kèm theo nữa. Có người bị tội chung thân ba lớp, nghĩa là số năm ở tù là khoảng bằng thời gian của ba đời người (ba đời người bị tội chung thân).

Tùy theo luật của từng tiểu bang, nhìn chung có nhiều tiểu bang tại Hoa Kỳ đã bỏ luật tử hình này thay vào đó là tội chung thân không có án treo (*parole*). Riêng tại tiểu bang Wisconsin, tháng 11 năm 2007, công dân tiểu bang bỏ phiếu và kết quả là 60% ủng hộ việc không có hình phạt tử hình được thực hiện tại tiểu bang này.

Sự tác hại tử hình có lẽ để lại cũng nhiều trong tâm tư hối lỗi của những tên tội phạm. Hầu như những bức thư của tù nhân cho thấy sự ăn năn và cắn rứt vì niềm vô minh ngu dại của họ. Chỉ vì một giây phút nông nổi mà tác hại gây ra suốt đời. Bao nhiêu người trong họ đã phơi bày tội lỗi, niềm xấu hổ, phơi bày sự tổn thương và tai hại mà họ đã gây cho người khác.

Có những người trải qua suốt đời mang gánh nặng nề như thể ngàn cân, đè nặng trái tim họ do những tội ác họ đã gây cho người khác. Ký ức tội ác và tư tưởng ‘mặc cảm không tốt’ xoay quanh tư tưởng họ hàng ngày. Và như thế vòng đau khổ trong tâm họ cứ tiếp tục xoay vần mãi mãi. Đây là tác hại lớn nhất cho phạm nhân.

Dưới đây là minh họa hai bức thư Amos King viết gửi cho tên tội phạm Henri và viết cho chính mình khi còn là cậu thiếu niên 10 tuổi. Amos King viết như một sự trần tình sự hối lỗi và tác hại của tội do mình gây ra và **lạt**

giống uơm mầm từ khi còn bé thơ. Thư được viết trước khi Amos King bị tử hình vào ngày 26 tháng 2, năm 2003 tại tiểu bang Florida, Hoa Kỳ.

Alexander

Dear Henri,

KC cho tôi bắt một ít về bạn và tình trạng của bạn hiện giờ. Lý do là vì bạn “đặc biệt”, mặc dù có thể bạn không tự nhận biết. Nhiều bạn tù thương mến và quan tâm đến bạn nhiều hơn là chính bạn. Tôi được họ yêu cầu viết bức thư này cho bạn.

Thoạt tiên, có thể bạn nghĩ rằng tôi cũng chỉ là một tù nhân bất hạnh đáng sợ, đang tìm cách “hù” để cho bạn ngoan ngoãn tuân lời. Hoàn toàn không phải như vậy. Hai mươi bảy năm qua, tôi quả thật là một tù nhân bất hạnh. Tôi cũng đã mất trí và không còn khả năng viết một bức thư như thế này. Khi bạn nhận được thư này, tôi có thể đã bị hành hình bởi tiểu bang Florida, bị cột vào băng ca và bị tiêm thuốc độc vào người để chết. Một tháng rưỡi trước, tôi đã được đo kích thước cho bộ quần áo tử hình và tầm liệm – đây là lần thứ ba và có lẽ là lần cuối, bởi vì tôi sẽ bị tử hình vào ngày 24 tháng 02 năm 2003 và có thể tôi đã chết đi về bên kia thế giới rồi khi bạn nhận được bức thư này. Vì lý do an ninh, cây viết mà tôi đang cầm có thể uốn cong dễ dàng, vì thế viết lách rất khó khăn. Bởi thế, phần lớn tù nhân tử hình không còn được viết thư nữa.

Henri, trong khoảng 25 năm mang án tử hình, tôi đã

chứng kiến 50 người bị hành hình, 12 người tự tử, 2 người bị tử tù khác giết. Khoảng 15 đến 20 người bị chết vì đứng tim, ung thư và các bệnh khác. Có thể khoảng 400 đến 500 tù nhân, phần lớn là tù chung thân, đã từng ở nơi đây với tôi và đã dời đi nơi khác. Một vài người may mắn được tha bổng, nhưng khó mà hồi phục để trở lại với đời sống bình thường.

Cũng giống như bạn vậy, Henri, phần lớn chúng ta khi còn trẻ và có cảm tưởng vô địch, thông minh và có thể trốn tránh khỏi bị bắt. Henri, điều đó có vẻ như ý tưởng hay, một kế hoạch tốt, nhưng thực sự chỉ là một sự ngu xuẩn. Nay Henri, điều để chứng minh cho bạn là vô số phạm nhân đang cùng bị tù với bạn và hàng triệu người nữa trong xứ này và khắp nơi trên thế giới.

Tôi đã thấy và biết hàng trăm người đã bỏ phí tuổi trẻ và cả cuộc đời trong chốn ngục tù. Henri, có lẽ bạn cũng biết, trên đường đời của một tội phạm, phần lớn những phiền hà đến với chúng ta là do những người mà mình giao tiếp và người cùng trong băng nhóm. Một đồng bạn của bạn có thể bắn chết một người hoặc bóp cò với một ý định xấu xa mà bạn không đồng ý và bạn có thể lãnh án vì đồng lõa.

Henri, không có kỷ luật và tự chế, chúng ta không thể là một con người thực sự, mà chỉ là một con vật chống lại chính mình và xã hội. Cần phải có kỷ cương luật pháp để duy trì, chỉnh đốn xã hội và đối trị những tội ác. Với sự tự trọng, kỷ luật, kính trọng người khác và sống trong sáng,

bạn có thể hưởng thọ cuộc đời hạnh phúc, an lạc và thoải mái. Sống bên lề xã hội, tội phạm và ngu xuẩn không phải là con đường tốt. Nên an phận với những gì bạn và gia đình bạn có được, kiên nhẫn, cần mẫn và đừng đua đòi với những người chung quanh. Vật chất và sự đeo đuổi vật chất với mọi giá không phải là lối sống và mục đích sống đích thực.

Đừng để sự xấu xa và đê hèn làm chủ bạn. Vượt qua được những sự cám dỗ, bạn có thể thành tựu tất cả những gì bạn mong muốn.

Xưa kia, tôi cũng đã từng là một người tốt. Tôi hy vọng bạn sẽ hiểu được những gì tôi muốn kể. Xin hãy tin tôi, bạn sẽ biết được những điều này qua kinh nghiệm, nếu bạn được sống lâu như vậy. Phần lớn những người tôi biết khi chúng tôi cùng tuổi bạn đều đã chết và tôi cũng sắp sửa ra đi theo họ.

Vừa rời trên điện thoại, tôi đã khóc lóc, chào vĩnh biệt với một người bạn lâu năm mà cũng là người hỗ trợ tôi rất nhiều. Đau lòng biết bao! Khi nghe lời vĩnh biệt (chứ không phải tạm biệt) của một người đang sống và đang đối mặt với cái chết không bao lâu. Cách đây vài ngày, tôi cũng đã viết thư chào vĩnh biệt những người bạn thư tín lâu năm. Henri, bạn có đầy đủ sự thiện mỹ và tài năng? Cái này tùy thuộc vào bạn. Bạn có năng lực. Hãy phân thân. Nếu sự đau khổ, kinh nghiệm và cái chết của tôi cùng những gì tôi đang chia sẻ với bạn, sẽ chặn đứng, không cho bạn lãng phí cuộc đời của chính mình và tổn hại đến người khác thì việc dùng thì giờ để viết thư cho

bạn quả là xứng đáng. Tôi mãi nguyện những gì tôi đã làm cho bạn.

Nơi đây có một sự thiêng liêng trong việc nhận biết về ý nghĩa và tôn trọng cuộc đời. Bạn cố sống một cách ý nghĩa và hạnh phúc. Đây là lời cầu nguyện của tôi đến bạn và tất cả bạn trẻ ngoài kia. Xin đừng đi lầm đường lạc hướng như tôi.

Thương yêu tất cả như tình huynh đệ (tứ hải giai huynh đệ).

Kính thư,

Amos Lee King

TB: Amos King đã bị tử hình ngày 26 tháng 02 năm 2003 tại tiểu bang Florida, Hoa Kỳ.

Thư Gửi cho Bé Trai 10 Tuổi

Tôi dự định viết bức thư này cho em như một hành động “sống” cuối cùng của tôi vào ngày 23 tháng 02 năm 2003. Một ngày trước khi tôi bị tử hình.

Mấy ngày trước khi bị tử hình, tôi đã ngồi trên một cái giường [tử hình] trong khi một người y tá đeo “khẩu trang” đã dò xét trên hai cánh tay tôi mạch máu nào thích hợp để chích thuốc độc như thuốc mê cho tôi được chết nhẹ nhàng.

Em biết không, lúc 10 tuổi, tôi là một đứa trẻ ích kỷ, cứng đầu, tìm mọi cách để được những gì mình muốn, nếu không sẽ trở nên giận dữ và bất mãn. Tôi hay đi tìm tòi và chơi đùa trong rừng. Lúc nào tôi muốn nghe lời cha mẹ thì tôi nghe, còn không thì tôi tìm cách lẩn tránh vì tôi biết lúc

nào họ cũng ra mệnh lệnh. Tôi là trung tâm vũ trụ của chính mình. Gần như tôi đạt được tất cả những gì mà tôi muốn.

Trong một xã hội văn minh cần phải có kỷ luật, luật pháp và sự trừng phạt cho những người không tuân luật pháp. Bạn hy vọng một sự giáo dục, theo đuổi mục tiêu và mơ ước. Sự tự do và giải phóng của bạn đặt nền tảng trên những cái này [tuân lời, kỷ luật, luật pháp, trừng phạt], cũng như cha mẹ bạn đã sanh bạn, thương bạn, nuôi dưỡng bạn, đi làm để lo thức ăn, quần áo, giáo dục và bảo vệ cho bạn được bình an. Cha mẹ của bạn làm tất cả cho bạn dù phải hy sinh tất cả những gì riêng tư của họ. Bạn không nhận thức được điều này - vì bạn - họ đã sẵn sàng hy sinh ngay cả tánh mạng của họ.

Hồi tưởng việc quá khứ, tôi thấy rõ tại sao sự cứng đầu và khó dạy đã tổn hại chính tôi, cho cha mẹ, cho gia đình và đưa tôi đến trường cải tạo, nhà tù và cuối cùng bị kết án tử hình. Không nghe lời dạy dỗ của cha mẹ là do tôi ngộ nghịch, làm cho tôi có khuynh hướng chạy theo sự dụ dỗ của bạn bè, gây nhiều sự phiền nhiễu, bắt đầu một cuộc đời tội phạm, rượu chè, hút sách, xì ke, dần dần đi đến những thứ thuốc nặng hơn, càng lúc càng lún sâu vào con đường tội lỗi.

Điều này không xảy ra tức khắc mà là từng bước từng bước. Không tuân lời cha mẹ, phạm điều quy rồi phạm pháp luật. Tất cả đều là một và đưa đến như dây chuyền móc xích nhau. Nếu như bạn không tuân lời cha mẹ là những người thương yêu bạn, đem cho bạn cuộc sống và

muốn cho bạn được những gì tốt đẹp nhất thì bạn rất dễ dàng vi phạm luật pháp và làm điều tội ác.

Trên đoạn đường ngang ngược và tội lỗi, bạn sẽ trở nên gan ỳ và mạnh mẽ trong hành động và cảm tưởng rằng mình là bất khả xâm phạm. Sự đe dọa bằng sự giam vào trường cải tạo và ngay cả nhà tù cũng không làm cho bạn cảm thấy nao núng. Nhưng nên biết rằng, những thiếu niên trong các trường cải tạo đôi khi làm những việc đưa đến sự giam cầm trong nhà tù, nơi đó, họ lọt vào tay của những tội phạm thứ dữ, những kẻ không còn gì để mất mát, sẽ lợi dụng các thiếu niên. Nhiều người vào tù với bản án rất ngắn vi phạm vài tội nhẹ, rồi cuộc đua đẩy bị rơi vào trường hợp đưa đến bị kết án chung thân, án tử hình hoặc bị giết trong tù, hoặc phải giết bạn tù để mình được sống sót. Nhiều người bị hãm hiếp, cưỡng hiếp bởi tù nhân bị bệnh AIDS. Cảnh đau thương nhất là một người đàn ông bị tước đi “nam tính” bởi sự hãm hiếp của chính một người đàn ông khác và kết quả là nạn nhân đó bắt đầu hành động như đàn bà.

Em có thể tránh được những việc quái ác này bằng cách tuân đi những người thương yêu, cư xử đúng đắn, chăm sóc cho bạn bè và chỉ muốn mọi người được những gì tốt đẹp nhất. Đây là con đường chân chánh hướng thiện. Con đường tự trọng. Nếu được như vậy, em sẽ có một niềm thỏa mãn trong sự tuân lời, học hỏi và làm cho cha mẹ hạnh diện và vui sướng. Một ngày nào đó, em cũng muốn con của em đối với em cũng giống như vậy.

Bồi đắp phẩm cách và kỷ luật sẽ giúp cho em khi em

trưởng thành và trở thành một người đàn ông. Em sẽ thấy được những lợi ích đó khi em khôn lớn.

Làm quấy có nghĩa là em luôn luôn cảm thấy lo sợ bất an, sợ có người sẽ khám phá ra và em sẽ bị trừng phạt. Điều này cho em biết rằng em không sống một cuộc sống chính đáng, mà cuộc sống chánh đáng là cuộc sống mà em phải sống cho chính em.

Như một đứa trẻ 10 tuổi, đôi khi em cảm thấy lẽ loi, hoặc em không được sự chăm sóc đầy đủ. Nên nhớ, cha mẹ có những trách nhiệm khác. Thiếu sự chú ý, không có nghĩa là họ không thương và không nghĩ đến em. Hầu hết tất cả cha mẹ muốn gần gũi với con cái nhiều hơn nhưng vì mắc bận sinh kế và những việc khác.

Trước khi dứt lời, tôi chúc em được nhiều may mắn nhất. Hiện tại và tương tất cả đều tùy thuộc vào em.

Trong thánh kinh, John II đĩ thứ III nói rằng: “Này con, điều Ta mong hơn hết là con được thịnh vượng, lành mạnh và tâm của con luôn được an lạc.” Tôi cũng mong cho em như vậy.

Vĩnh biệt em

Amos King

Ngày 8 tháng 2 năm 2003

TB: Amos King bị tử hình ngày 26 tháng 2 năm 2003 tại tiểu bang Florida, Hoa Kỳ.

Hậu quả của tội ác đối với nạn nhân

Ronald Clements có viết một bài“*Lớp học trong tù: Về*

Hậu quả của tội ác đối với nạn nhân” (Scars and Catharsis: A Prison Class on the Impact of Crime on Victims)⁸ khá hay như sau: Khoảng 12 giờ rưỡi trưa, sau buổi sáng cuối cùng đầy những bồn chồn, một nhân viên an ninh loan báo trên intercome, gọi tám tù nhân chúng tôi đến phòng tiếp tân. Khi đến đó, chúng tôi đổi quần áo đang mặc, thường là áo thun và quần đùi, thay vào đó là quần áo mặc ra ngoài: quần kaki xám với lưng quần bằng dây thun và áo sơ mi trắng cứng đờ bởi vì xịt quá nhiều keo. Sau đó chúng tôi ngồi đợi. Vài người đứng hút thuốc ngoài cửa, còn mấy người khác thì nói chuyện thì thầm với nhau.

Tại tòa án Missouri, những bàn tay của chúng tôi - những phạm nhân đã bị kết tội giết người dã man - đang run rẩy. Rốt cuộc, sau gần một giờ ngồi suy nghĩ vẫn vơ trong lo sợ, chúng tôi được lệnh đi vào phòng chuẩn bị. Đây là lúc đối diện với gia đình nạn nhân.

Lớp học “Hậu quả của tội ác đối với nạn nhân” bắt nguồn từ hợp tác giữa Hội Thanh Niên California (*California Youth Authority*) và Hội Các Bà Mẹ Chống Việc Lái Xe Say Rượu (*Mothers Against Drunk Driving*). Tiểu bang Missouri cho phép chương trình này được thực hiện tại các hệ thống trại tù ở Missouri. Vào tháng 08, năm 2000, một nhóm tù nhân tại trại tù Potosi đã tham dự chương trình này đầu tiên với hai tuần lễ thực nghiệm, tổng cộng bốn mươi giờ, chương trình kết thúc với thăm viếng rất cảm động gia đình của các nạn nhân với tù nhân. Nhờ sự hỗ trợ nhiệt tình của nhóm đầu tiên, sự

⁸http://www.thubtenchodron.org/PrisonDharma/scars_and_catharsis.htm

hưởng ứng đã được tăng gia. Hiện nay, hơn một trăm tù nhân ở đây đã hoàn tất lớp học. Tôi là một trong bọn họ. Bản tường trình này dựa trên kinh nghiệm của chính tôi trong lớp học. Do sự tôn trọng vấn đề cá nhân, tôi đã sửa đổi tên họ của những thành viên trong Ủy Ban Nghiên Cứu Hậu Quả (của Tội Ác).

Tháng 10 năm 2000, chín người chúng tôi bước vào lớp học vào buổi tối thứ năm. Không có người nào trong bọn phạm tội nhẹ hơn là tội phạm giết người bậc hai. Đa số, kể cả tôi, đều bị tù chung thân không được ân xá về tội phạm giết người bậc nhất nghĩa là cố ý giết người. Chúng tôi đến đó với giấy bút và với mục đích muốn học hỏi. Lớp học kéo dài hai tuần, mỗi tuần ba hoặc bốn đêm, mỗi đêm từ bốn tiếng đến sáu tiếng, thành thử chương trình cũng gắt gao. Những buổi học sau đó đều kéo dài lâu hơn sự dự định bốn tiếng ban đầu. Mỗi chúng tôi nhận được một xấp bài học và xem video về những đề tài như sau: cướp tài sản, xì ke, lái xe say rượu gây thương tích đến mất mạng, bạo động gia đình, bạc đãi trẻ con, xô xát, hãm hiếp, nạn nhân của băng đảng bạo động, tội ác bạo động, trộm cướp và án mạng gia đình. Các hướng dẫn viên, ba hoặc bốn nhân viên nhà tù, khuyến khích sự thảo luận công khai và mọi người đều tham gia một cách hăng hái. Sau những lớp học này, chúng tôi đến gặp những gia đình của các nạn nhân – không phải là nạn nhân của chúng tôi, mà là những người đã bị gặp sự xâm phạm tương tự bởi những tù nhân khác.

Những tù nhân được khuyến khích phát biểu trong những buổi thảo luận đặc biệt này - giữa những người tù

chúng tôi và gia đình của các nạn nhân – điều này tương phản với những quan niệm thông thường về sinh hoạt của các tù nhân trong các trại tù “an ninh tối đa”. Nhiều tù nhân không bao giờ thấy được thế giới bên ngoài nữa. Thành thử tù nhân phát biểu rất trung thực, dưới hình thức ý kiến mà mọi người chúng ta trong xã hội thường muốn phát biểu: những biện pháp khẩn cấp để giảm thiểu tội phạm, đặc biệt là tội phạm thanh thiếu niên đang trên đà gia tăng và chấp thuận sự can thiệp của cơ quan an ninh. Tâm lý của những phạm nhân chúng tôi mang trong lòng sự hối hận những việc đã làm trong quá khứ, nên chúng tôi có những đòi hỏi tha thiết muốn được phát biểu ý kiến của mình.

Phần lớn những buổi thảo luận đều thiếu chiều sâu. Đây đều là do sự thiếu kiến thức của những hướng dẫn viên. Những cuộn video chiếu lên đều đem đến cho mọi người sự xúc động. Hiểu rõ ảnh hưởng của tội ác giống như vòng tròn (của nước) lan tỏa ra (từ sự tổn thương thể xác và tinh thần của nạn nhân, cho đến sự tăng gia khó khăn trong sinh kế hàng ngày, nhấn đến sự ảnh hưởng đến cộng đồng chung quanh). Tự nó là một sự giáo dục và có giá trị luân lý, thế nhưng, chúng kiến được mặt thật khổ đau của gia đình nạn nhân đem cho chúng tôi một ấn tượng càng sâu sắc. Tội ác không có sự khác biệt giữa phe phái, giai cấp xã hội, văn hóa hoặc chủng tộc. Mỗi băng video trình bày một sự thật không thể chối cãi về những nạn nhân đang chịu thống khổ và những hiệu quả của nó (tội ác).

Những cảnh trong video như khi bọn cướp xông vào

nhà, một bà mẹ phải chọn đứa con nào mà mình có thể bảo vệ được. Một đứa bé gái sáu tuổi van nài nhân viên ông đài 911 cứu giúp, trong lúc cha nó đang giết từng người trong nhà mà tiếng kêu la vẫn đang nghe văng vẳng. Một người mẹ đang rên khóc khi thấy đứa con gái đã chết do sự trả thù của bè nhóm. Một bà mẹ khác đang phải chịu đựng sự đau lòng về đám tang của con trai bà đang chịu sự chỉ huy của những phần tử xấu trong băng đảng của nó. Một người con trai truy tìm lời giải cho cái chết của bà mẹ, nhận thấy sự thù hận của mình càng trở nên ác liệt sau khi gặp mặt kẻ thù; trong khi đó, trong một phòng tiếp tân của trại giam, một người đàn ông bắt tay với phạm nhân trong sự hòa ái như tha thứ kẻ đã hại gia đình mình. Những câu chuyện trên video này, mặc dù rõ ràng, nhưng chỉ có thể gọi lên một ấn tượng về việc gặp mặt gia đình các nạn nhân của tội ác.

Đến đêm thứ tư, số học viên đến tham dự chỉ còn có tám người. Một người nghỉ học cho biết: “Điều này ngoài sự mong mỏi của tôi.” Sự thẳng thắn đến trắng trợn của tù nhân học viên, làm cho nhiều người cảm thấy bị đe dọa. Sự thực, vài người có cảm tưởng họ đang ở trong một phiên tòa. Có lẽ những người đó thấy trước được “áp lực” của buổi gặp mặt với nạn nhân. Đúng vậy, tuy chúng tôi xem những hướng dẫn viên đang giúp chúng tôi chuẩn bị, như những người bạn đồng cảnh ngộ, thế nhưng điều này cũng không giúp cho buổi gặp mặt bớt đi phần nào căng thẳng.

Sau bốn mươi tiếng tham dự khóa học và một buổi sáng nghĩ tưởng mông lung trong lo lắng, buổi chiều thứ

bảy cũng đã đến, chúng tôi gặp mặt gia đình của các nạn nhân. Những hướng dẫn viên cùng với ông phụ tá giám đốc và nhà tâm lý học của trại tù đã đến trước chúng tôi. Những bàn học trong lớp, thường được xếp theo hình móng ngựa, hiện nay đã được xếp thành hai dãy đối diện nhau. Chúng tôi, một nhóm người tương đối trẻ, văn hóa có phần đa dạng, ngồi một dãy. Nhóm gia đình nạn nhân thuộc đa dạng, tuy tuổi tác của họ khác nhau khá lớn, phần lớn là phụ nữ, im lặng vào cửa và ngồi đối diện với chúng tôi. Mỗi người trong nhóm gia đình của nạn nhân đều cho chúng tôi biết rằng tội ác đã làm tan nát cuộc đời họ thế nào.

Ba mẹ của một nạn nhân tên Kevin bắt đầu trước. Hai người trạc tuổi trung niên, đáng dấp tao nhã. Ba của Kevin kể lại sự chịu đựng của ông khi tưởng rằng Kevin chết vì tai nạn xe hơi trên xa lộ, rút cuộc nhà quản chuẩn bị cho việc táng liệm, phát giác là Kevin đã chết vì bị bắn vào đầu. Cảnh sát cũng không tìm ra nguyên do của án mạng.

Kế đó, hai người đàn bà kể lễ. Bonnie hai lần bị hãm hiếp bởi những người quen. Sheri là nạn nhân của sự loạn luân khi còn nhỏ và sau khi trưởng thành, bị hãm hiếp « hội đồng ». Chồng của Bonnie bày tỏ sự « thông cảm » một cách nhẹ nhàng trong yên lặng, còn Sheri chịu đựng bằng sự giận dữ cứng rắn như « kim cương » và một ý chí đáng phục « Tôi không tự xem mình là một nạn nhân mà xem mình như một người sống sót ».

Kế đến, Trish và Carol chia sẻ câu chuyện về cô em gái bị người chồng nhận nước đến chết. Thủ tục luật pháp về vụ

án rất là rắc rối và khó khăn. Kế đó, hai người trình bày việc người chồng đã thách thức họ về quyền khắc bia của em gái họ. Hắn tiếp tục ngăn cản công việc của hai người, mặc dù hắn đang ở tù với bản án có thể được giảm xuống.

Tuy đưa con gái đã chết mười tám năm, nhưng bà Ellen vẫn còn cảm thấy như bị mất mát một cái gì. Bà đã làm việc sát cánh với những quyền thuộc của nạn nhân và lãnh đạo Ủy Ban “Impact Panel” (Ảnh hưởng của Tội Ác). Bà kể lại về việc một người lạ đã bắt cóc con gái bà từ sở làm, hãm hiếp rồi sau đó giết cô ấy bằng thanh sắt mở lớp xe. Ellen và chồng đã tìm ra thi thể của con gái mình. Nỗi đau khổ vẫn còn sôi sục trong lòng bà, nhưng bà đã đem hết tâm mình vào những nỗ lực tranh đấu cho quyền lợi thường bị lãng quên của nạn nhân. Bà cổ võ những luật lệ cứng rắn với những bản án nặng hơn và những biện pháp theo dõi những tội phạm, đôi khi do những sơ hở, len lỏi qua được hệ thống pháp luật, giống như trường hợp hung thủ đã giết con bà.

Gia đình nạn nhân này thuật lại những biến cố tang thương mà họ đã trải qua, một cách đơn giản và thẳng thắn, đã gây cho chúng tôi một ấn tượng mạnh mẽ. Mặc dù có sự tương đồng trong những câu chuyện - những nỗi khổ đau, bất mãn và sự chịu đựng gây nên bởi sự đột nhiên trống vắng của người thân yêu đã từng hiện diện - sự mất mát của mỗi người được trình hiện một cách rõ ràng. Có thể chúng tôi không thể suy đoán được chiều sâu của sự trống vắng đó, nhưng chúng tôi ít nhất đã cảm thông sự khổ đau của họ, những người đã chia sẻ sự khổ đau cá

nhân với một nhóm tội phạm như chúng tôi. Ellen nói: “Bây giờ các ông nên cho biết tại sao các ông hiện diện ở đây!”

Bà ta không phải hỏi tại sao chúng tôi bị ở tù mà muốn hỏi tại sao chúng tôi đến tham dự chương trình Ảnh Hưởng của Tội Ác đối với Nạn Nhân? Đây là câu hỏi thật sự duy nhất đặt ra cho chúng tôi và phần lớn những câu trả lời đều không đi sâu vào nguyên nhân đã dẫn đến sự tù tội – dù những tù nhân tham dự đôi khi trình bày chi tiết – về việc tìm hiểu quan điểm của gia đình nạn nhân hoặc bày tỏ sự hối tiếc về những tội ác mà chúng tôi đã phạm.

Mỗi tù nhân đều lộ vẻ khó khăn trong lúc trả lời. Nhìn thoáng vào trong đạ ngục mà mỗi gia đình của nạn nhân phải chịu đựng từng phút, từng giờ, từng ngày, gây cho chúng tôi những phản ứng thông cảm sâu sắc. Tự nhiên lòng thương xót nảy sinh khi đối diện với sự khổ đau của gia đình nạn nhân, thế nhưng chúng tôi lại ngần ngại trong việc quay nhìn lại chính mình. Chúng tôi đã xâm phạm, cướp đoạt và tàn hại tánh mạng của người khác và chúng tôi phải sống trong sự cắn rứt của những hành động ích kỷ trong quá khứ. Nhìn thẳng vào sự thật một cách quá rõ ràng thường đưa đến sự mù quáng. Tôi hiểu tại sao có nhiều tù nhân từ chối không đăng ký cho chương trình này. Dù sao, mức độ của sự thẳng thắn không thể tưởng tượng và vài tù nhân đã kể rằng họ đang là nạn nhân của chính mình.

Tình trạng trong nhà tù khiến cho con người trở nên

chai đá không còn quan tâm đến người khác, nhưng ngược lại sự quan tâm đến người khác là điều kiện chính để làm người. Trong lớp học, tôi cảm nhận rằng tôi có sự quan tâm. Và điều này làm tôi đau xót. Tôi không những cảm nhận nỗi đau của những kẻ bị đoạt mất những người họ yêu thương mà đôi khi tôi lị xúc động mãnh liệt vì sự hối hận của chính mình. Tôi cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Tuy những người đó không phải là thân nhân của nạn nhân bị tôi giết, nhưng tất cả họ cũng có cùng một sự thống khổ. Tôi không thể bày tỏ với gia đình nạn nhân của tôi rằng tôi vô cùng hối tiếc, nhưng tôi phải cho họ biết rằng họ đáng được bù đắp nhiều hơn là chỉ được nghe một lời xin lỗi. Mỗi tù nhân đều bày tỏ nỗi niềm tâm sự của mình, không phải chỉ để cầu xin sự tha thứ mà còn là bày tỏ sự hối hận chân thật trong nước mắt.

Phật giáo có đề cập đến tăng đoàn hay còn gọi là cộng đồng tâm linh. Tăng già được thành lập khi mà nhiều người đến với nhau với một mục đích vĩ đại, một sự thức tỉnh tâm linh. Ở đây cũng thế, như là một nhóm những người tham dự chương trình này – tù nhân, nạn nhân và gia đình nạn nhân - sự hàn gắn và nhân ái là mục tiêu vĩ đại của chúng tôi. Tuy không có ai ôm chầm nhau, nhưng bầu không khí trong lớp học đã hoàn toàn đổi khác. Chương trình này giúp gia đình nạn nhân nhanh chóng hàn gắn vết thương hay không? Những thành viên mà tôi nói chuyện đều công nhận có điều này. Hôm đó, khi chúng tôi sắp sửa rời lớp học, chồng của bà Bonnie nói với chúng tôi: “Nếu những lời các ông nói là thành thật thì các ông có bổn phận phải làm một

đổi thay. Dem những cảm nghĩ của các ông về trại giam, giúp đỡ vào việc ngăn ngừa bạo động.”

Theo lệ thường, sau buổi họp mặt đầu tiên, sẽ có một buổi họp mặt kế tiếp với gia đình nạn nhân, với một bầu không khí khác biệt. Buổi gặp mặt đầu tiên, bầu không khí có vẻ căng thẳng, không phản ánh được sự đối thoại giữa hai bên, phần lớn là một bên phát biểu, sau đó đến bên kia, còn các buổi họp kế tiếp thì lại có nhiều sự trao đổi giữa hai bên. Theo cá nhân tôi, tôi đã từng cố gắng duy trì sự tiếp xúc với vài gia đình nạn nhân, và đã gặp mặt nhiều người trong nhóm hơn cả chục lần. Đây là một cơ hội để tôi bù đắp lại cho xã hội.

Mặc dù chương trình này không thể thực hiện nếu không có sự hợp tác giữa những nạn nhân trong cộng đồng và những tội phạm trong nhà tù. Những dòng chữ này xin ghi lại cảm nghĩ về ý nghĩa của chương trình này đối với riêng bản thân tôi. Nó cho tôi một lý do để tiếp tục sinh tồn. Tôi không thể tìm lại được mạng sống của nạn nhân, nhưng chương trình này đem cho tôi một cơ hội đóng góp vào những gì mà tôi đã cướp đi. Chương trình này có thể phổ biến rộng hơn ra chứ không phải trong phạm vi nhà tù. Ai bị đánh mất cuộc sống. Ai bị tội ác cướp đi người thân yêu. Mục đích của lớp học này là làm sao cảm nhận được sự bất hạnh đó. Cảm nhận về những người chung quanh. Dem tình thương đến đồng loại. Cảm nhận một cách đơn giản!

Vài Năm Sau

Nhân viên của chương trình “Ảnh Hưởng của Tội Ác đến Nạn Nhân” huấn luyện vài tù nhân trở thành hướng dẫn

viên cho những khóa học mới. Chúng tôi có thể soạn lại đề mục. Nhiều năm sau, chúng tôi có cơ hội dùng toàn bộ những đề mục mà chúng tôi soạn và hướng dẫn toàn khóa học. Chúng tôi đã cải cách chương trình của khóa học trên nhiều phương diện. Một sự kiện khác là chúng tôi - những tù nhân đang bị giam giữ, trên nguyên tắc, những người tù như chúng tôi không được tiếp xúc nhau, thế mà nhân viên nhà giam lại tin tưởng giao cho chúng tôi phụ trách công việc này. Đây là một điều làm tôi vô cùng kinh ngạc.

Đây có lẽ là lớp học hay nhất mà tôi tham dự và trên nhiều phương diện là lớp khó nhất. Đây quả thật là một sự thử thách lớn. Sự thẳng thắn gần như đã được bày tỏ hết mực ngay trong buổi tối đầu tiên của chương trình. Phải nói rằng, gia đình của nạn nhân đã bày tỏ một cách chân thành như thế đối với chúng tôi, một nhóm người xa lạ, đây quả thật là một vinh hạnh. Tôi chưa hề nghĩ rằng một người tù nguy hiểm, ngồi trong xà lim bị canh giữ tối đa mà có thể dựa đầu trên vai một người đàn ông, khóc ròng khi nghe kể về sự khổ đau của ông ấy. Đây là một kinh nghiệm bùng nổ trong tôi và tất cả những hướng dẫn viên.

Mặc dù tôi không phải là hướng dẫn viên chính của lớp học nhưng tôi cũng có cơ hội để phát biểu. Trong nhiều năm, tôi nghĩ rằng sự hạnh phúc là tránh né, không bàn luận về tánh mạng của kẻ đã bị tôi sát hại. Tôi đã tìm cách dựng khoảng cách giữa hiện tại, con người của tôi hiện nay, thời gian lúc tôi đang gây nên án mạng và lúc mà tôi còn là một thiếu niên. Gần đây tôi có viết một bức thư xin lỗi đến gia đình nạn nhân. Tôi luôn luôn nghĩ rằng tôi

có trách nhiệm đối với tội ác mà tôi đã phạm.

Trong lúc ở học bà n đến đề tài “Giết Người”, tôi đứng dậy trước mặt mọi người nói về những gì tôi đã làm và bao nhiêu người đã bị thương tổn vì hành động của tôi. Đây quả thật là một điều khó khăn, nhưng dù sao nó cũng đem đến cho tôi một sự “giải thoát” (nhẹ nhàng khi được nói ra). Hiểu rõ về những gì tôi đã làm và thấy rõ được những người mà tôi đã gây thương tổn là một hành động cần thiết cho tôi trong tiến trình tăng trưởng lòng từ bi. Tôi tin điều quan trọng cho các hướng dẫn viên là nên hăng hái bày tỏ tâm trạng và chấp nhận trách nhiệm về hành động của mình, để cho những tù nhân tham dự sẽ noi theo đó mà hành động tương tự và nỗ lực trong việc quán xét những ảnh hưởng trầm trọng do hành động ngu xuẩn của mình tạo nên.

Ronald Clements

Đây là tấm lộng do Tù nhân Phật Tử Tojin thêu bằng len, có 3 hình Phật với Tam Bảo: Phật (Buddha), Pháp (Dharma), Tăng (Sangha)

Chương 4

NGHI THỨC TRÌ TỤNG

Sư cô Tonen năm nay 75 tuổi, sức khỏe tương đối yếu. Sư đang rèn luyện một nhóm nam nữ Phật tử tham gia hướng dẫn chương tình ho ằng pháp thiện nguyện tại các trại cải huấn và có thể thay thế sư Tonen sau này.

Đây là một số những điều luật mà vị hướng dẫn tinh thần ở các trại tù nên biết như:

- 1) Chân thành tôn trọng mỗi cá nhân tù nhân
- 2) Tin tưởng và hoan hỷ với giáo pháp
- 3) Trên căn bản giữ lời hứa mỗi tháng đến thăm tù nhân một lần

4) Cũng sẵn sàng đến thăm tù nhân từ thứ hai đến thứ sáu. Thật ra chương trình này bị giới hạn vào ngày thường do nhu cầu về địa điểm nhà nguyện, thời gian của các tuyên úy và thời giờ an thăm vắng, chỉ thuận tiện vào các ngày cuối tuần.

5) Sự thăm viếng đòi hỏi phải mất suốt ngày, do thời gian lái xe rất từ một tiếng rưỡi đến ba tiếng mỗi lần. Ngoại trừ ở Racine, nơi thường gặp từ 10:00g-11:30g sáng và chúng tôi thường trở về thiền viện khoảng 12:30g trưa.

6) Sẵn lòng học hỏi và thực hành nghiêm túc các nguyên tắc của trại cải huấn

7) Tham gia các bồi huấn luyện do sư cô Tonen tổ chức (có thể là vào cuối tuần), cùng theo đến nhà tù cho cuộc thăm viếng đầu tiên và thông qua chương trình tình nguyện hướng dẫn của nhà tù.

Hưởng ứng lời kêu gọi hoằng pháp tại trại tù này, nhiều vị trong đó có tôi cũng tham dự làm người hướng dẫn. Để tù nhân có thể hiểu rõ việc học đạo của mình, chúng tôi cũng có những bài Phật pháp tóm gọn để tù nhân có thể hiểu cơ bản về Phật, pháp và tăng và các nghi lễ tri tụng như sau:

1) Đức Phật (Buddha) nghĩa là gì? Đức Phật nghĩa là "Bậc Giác Ngộ" và lần đầu tiên danh hiệu này được trao cho một vị bồ tát tên là Siddartha (Sĩ Đạt Đa) hoặc còn gọi là Sakyamuni (Thích Ca Mâu Ni **Phật**). Đức Phật sống khoảng giữa thế kỷ thứ V và thứ IV trước công nguyên ở phía Bắc Ấn Độ. Sự cống hiến vĩ đại của Đức Phật là chỉ

ra con đường để chấm dứt sự đau khổ của con người và ngài đã giác ngộ điều này vào lúc canh ba khi sao mai vừa mọc. Sau đó, Đức Phật đã trải qua 49 năm phổ biến thông điệp giải thoát này. Ngài đã hóa độ được một cộng đồng rộng lớn và hiện nay đạo Phật được truyền ra nhiều nước trên thế giới.

2) Những lời dạy của Đức Phật được gọi là Pháp (Dharma). Đức Phật đã dạy rằng tất cả chúng sanh đều bị chi phối bởi đau khổ. Chúng ta đau khổ là vì không nhận được từ những gì mà chúng ta muốn, không thể sắp đặt thế giới này phù hợp với chính chúng ta hoặc để thỏa mãn những tham muốn vô đáy của mình. Đức Phật đã dạy nhiều phương pháp để chúng ta vượt ra sự đau khổ và để ngăn chặn lại sự tham lam bám níu vào những tham muốn của "Tôi" (ngã). Sự bám níu này đưa vào ý tưởng "tôi và của tôi" (ngã và ngã sở) là một sự sai lầm. Sự sai lầm cay đắng hơn vì nó dẫn chúng ta đến muôn vàn đau khổ. Pháp là phương pháp để chấm dứt sự đau khổ đó.

3) Tại sao là sự sai lầm? Bởi không có cái "tôi" vĩnh cửu để những ham muốn của nó có thể được nuôi dưỡng. Đây là một vọng tưởng đáng sợ mà hầu hết chúng ta đều lạc vào, tạo ra thế giới này để đáp ứng mọi ham muốn của chúng ta. Đức Phật đã nhận ra mọi thứ đều không vĩnh cửu, mọi thứ luôn thay đổi. Vô thường là một yếu tố cơ bản của sự tồn tại. Đức Phật cũng thấy rằng tất cả mọi thứ đều liên quan với nhau và chỉ tồn tại khi nương tựa lẫn nhau. Chúng không thể tách rời nhau. Đức Phật dạy rằng

kết quả của mọi việc là do nhân và duyên tạo thành và nó không phát sinh một cách độc lập. Nếu "Tôi" chỉ tồn tại trong quan hệ với tất cả mọi thứ khác và nếu "Tôi" thay đổi cùng với tất cả mọi thứ khác, như vậy sẽ không có cái "tôi" ĩnh cửu ở trung tâm thế giới này.

4) Đức Phật dạy rằng mọi thứ đều quan hệ lẫn nhau theo lý Duyên Khởi và vì thế sẽ là sai lầm khi chấp 'Tôi' là trung tâm trong vũ trụ này.

Điều Lệ Tu Tập

1) Để giày dép của bạn ở bên lối vào phòng của nhà nguyện.

2) Nếu quý vị sử dụng bồ đoàn, hãy mở tủ lấy bồ đoàn cho chính mình.

3) Đi vào nhẹ nhàng và ngồi đối mặt với bức tường, ngồi trên bồ đoàn hoặc trên ghế tùy ý.

4) Sau khoảng 20 -25 phút thiền định, chúng ta cùng đứng lên và tụng lớn tiếng kinh Từ Bi (*Metta Sutta*), Bát Nhã (*Prajna Paramita*). Tụng năm giới và những lời phát nguyện để nhắc nhở chúng ta về căn bản lời dạy của Đức Phật mà chúng ta phát nguyện trì giữ. Như một phần nghi thức của buổi lễ, chúng ta sẽ hướng về tượng Phật quỳ lạy, năm vóc gieo xuống đất. Đây không có nghĩa là chúng ta cúi xuống đánh lễ một hình tượng. Đây là một hình thức truyền thống để tôn trọng giáo pháp của Phật, nhìn hình tượng ngài nhắc cho bản thân chúng ta nhớ noi theo gương sáng đức hạnh và tinh tấn của ngài.

5) Sau buổi lễ, mọi người an tọa trên bồ đoàn và quý sư sẽ ban pháp thoại. Tiếp theo là thời gian dành cho thảo luận và giải đáp thắc mắc.

6) Khi kết thúc, chư ni cùng các tù nhân giúp dẹp cất bàn thờ, bồ đoàn, v.v...

7) Những người nào muốn gặp vấn đạo riêng với quý sư trong giờ thăm viếng buổi chiều, khi chúng tôi trở lại tháng sau, hãy ghi tên vào đơn có sẵn (thăm viếng). (Điều này phải đăng ký trước một tháng để có đủ thời gian xin phép với ban quản trại).

8) Vài phút cuối cùng là thời gian để cung cấp các tài liệu Phật pháp để học hay cách trao đổi viết thư học đạo với quý sư.

9) Cuối cùng, mỗi thành viên sẽ tự mình tiếp tục thực hành thiền tọa càng nhiều càng tốt và tự nghiên cứu thêm kinh sách sẵn có của mình hay thư viện trong tù trong khoảng thời gian chờ quý sư tháng tới đến hướng dẫn.

Thực hành thiền không phải là có kết quả nhanh chóng liền. Giáo pháp của Đức Phật không đưa ra cách giải thoát ngay lập tức. Pháp của Phật cho chúng ta cơ hội để hiểu biết tốt hơn về chính chúng ta và để nhìn thấu mối quan hệ giữa người và người trong thế giới chúng ta đang sống.

10) Thường trong cái trại tù có nhà nguyện chung cho các tôn giáo. Có khi nếu nhà tù đông tù nhân thì có nhiều nhà nguyện riêng biệt. Những nhà nguyện thường là khu riêng biệt, tương đối yên tĩnh, tránh xa những phòng tù nhân ồn ào khác. Nơi đây chỉ dành cho nhân viên và tù nhân phát tâm tu

tập và thực hành nghi thức tôn giáo của họ.

Giới Luật

Giống như hầu hết các tôn giáo, Phật Giáo hướng dẫn cho chúng ta nuôi dưỡng, phát huy và bày tỏ tình thương yêu muôn loài. Mỗi tù nhân tự phát nguyện giữ năm giới để lợi ích cho mình và người như sau:

Với lòng thuần khiết, con nguyện từ bỏ điều xấu ác
 Với lòng thuần khiết, con nguyện thực hành những điều lành.
 Với lòng thuần khiết, con nguyện đem lại lợi ích cho tất cả chúng sanh

- 1) Phật tử xin nguyện không sát sanh
- 2) Phật tử xin nguyện không trộm cắp
- 3) Phật tử xin nguyện không tà dâm
- 4) Phật tử xin nguyện không sử dụng các chất làm say người
- 5) Phật tử xin nguyện không thảo luận lỗi của người khác
- 6) Phật tử xin nguyện không khen ngợi mình và hạ thấp người khác
- 7) Phật tử xin nguyện không phỉ báng chánh pháp
- 8) Phật tử xin nguyện không ác ý, căm thù hoặc gây hại cho ai
- 9) Phật tử xin nguyện không hủy báng Tam Bảo (Phật, Pháp, Tăng)
- 10) Phật tử xin nguyện hỗ trợ lẫn nhau, làm theo lời giáo huấn của Phật là tôn trọng tất cả chúng sanh, tu học

và thức tỉnh. Vì vậy, sự tu tập là để cho chúng ta tự khảo sát tâm của chính chúng ta.

Sau khi ngồi thiền 30 phút đến phần tụng kinh như sau:

Nghi Thức Tụng Kinh ở Các Nhà tù Wisconsin

Tán Tam Bảo

(Phật, Pháp và Tăng) (Khi chúng ta đề cập đến Đức Phật, Bạc Giác Ngộ là chính chúng ta đề cập tới bản chất chân thật của chính mình, vô thường, tạm bợ và lệ thuộc lẫn nhau. Vì vậy, để bày tỏ lòng tôn kính Đức Phật, chúng ta cùng đứng đối mặt nhau và xướng tán như sau:)

Buddham Saranam Gacchami : Đệ tử quy y Phật - bậc Đạo sư hoàn hảo (một lạy)

Dhammam Saranam Gacchami : Đệ tử quy y Pháp
– pháp môn tinh thức (một lạy)

Sangham Saranam Gacchami : Đệ tử quy y Tăng -
cộng đồng tăng chúng thanh tịnh (một lạy)

Nguyện:

Tất cả chư Phật trong khắp thời gian và không gian

Tất cả bậc Tôn sư, Bồ tát, Đại Bồ tát

Trí tuệ vượt qua trí tuệ, Trí tuệ Bát Nhã

(All Buddhas throughout space and time

All honored Ones, Bodhisattvas, Mahasattvas

Wisdom beyond wisdom, maha prajna paramita).

(ba lạy)

KINH TỬ BI

(Metta Sutta)

Đây là một bài kinh ngắn trích trong Kinh tập (Sutta Nipàta), thuộc Tiểu bộ kinh (Khuddaka Nikàya), kinh tạng Pàli.

Những ai muốn đạt tới an lạc thường nên học hạnh thẳng thắn, khiêm cung, bớt sử dụng ngôn ngữ từ ái. Những kẻ ấy biết sống đơn giản mà hạnh phúc, nếp sống từ hòa, điềm đạm, ít ham muốn, không đua đòi theo đám đông. Những kẻ ấy sẽ không làm bất cứ một điều gì mà các bậc thức giả có thể chê cười. Và đây là điều họ luôn luôn tâm niệm:

Nguyện cho mọi người và mọi loài được sống trong an toàn và hạnh phúc, tâm tư hiền hậu và thanh thoi.

Nguyện cho tất cả các loài sinh vật trên trái đất đều được sống an lành, những loài yếu, những loài mạnh, những loài cao, những loài thấp, những loài lớn, những loài nhỏ, những loài ta có thể nhìn thấy, những loài ta không thể nhìn thấy, những loài ở gần, những loài ở xa, những loài đã sinh và những loài sắp sinh.

Nguyện cho đừng loài nào sát hại loài nào, đừng ai coi nhẹ tính mạng của ai, đừng ai vì giận hờn hoặc ác tâm mà mong cho ai bị đau khổ và khốn đốn.

Như một bà mẹ đang đem thân mạng mình che chở cho đứa con duy nhất, chúng ta hãy đem lòng từ bi mà đối xử với tất cả mọi loài.

Ta hãy đem lòng từ bi không giới hạn của ta mà bao trùm cả thế gian và muôn loài, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, lòng từ bi không bị bất cứ gì làm ngăn cách, tâm ta không còn vướng vẩn một chút hờn oán hoặc căm thù. Bất cứ lúc nào, khi đi, khi đứng, khi ngồi, khi nằm, miễn là còn thức, ta nguyện duy trì trong ta chánh niệm từ bi. nếp sống từ bi là nếp sống cao đẹp nhất.

Không lạc vào tà kiến, loại dần ham muốn, sống nếp sống lành mạnh và đạt thành trí giác, hành giả sẽ chắc chắn vượt thoát khỏi tử sinh.

(Bài kinh này do HT. Thích Nhất Hạnh dịch lấy tựa l à “Kinh Thương Yêu”)

Nguyên văn Kinh Từ Bi bằng tiếng Anh như sau:

KARANIYA METTA SUTTA

(The Discourse on Lovingkindness)

He who is skilled in good and who wishes to attain the state of calm should act (thus):

He should be able, upright, perfectly upright, compliant, gentle, and humble.

Contented, easily supported, with few duties, of simple livelihood, controlled in senses, discreet, not imprudent, he should not be greedily attached to families.

He should not commit any slight wrong such that other wise people might censure him. (Then he should cultivate his thought thus:)

May all beings be happy and secure; may their minds

be contented.

Whatever living beings there may be - feeble or strong, long, stout, or medium, short, small, or large, seen or unseen, those dwelling far or near, those who are born and those who are yet to be born - may all beings, without exception, be happy-minded!

Let not one deceive another nor despise any person whatever in any place. In anger or ill will let not one wish any harm to another.

Just as a mother would protect her only child even at the risk of her own life, even so let one cultivate a boundless heart towards all beings.

Let one's thoughts of boundless love pervade the whole world - above, below and across - without any obstruction, without any hatred, without any enmity.

Whether one stands, walks, sits or lies down, as long as one is awake, one should maintain this mindfulness. This they say is the Sublime State in this life.

Not falling into wrong views, virtuous and endowed with insight, one gives up attachment to sense-desires. Verily such a person does not return to enter a womb again.

TÂM KINH BÁT NHÃ

Ngài Bồ Tát Quán Tự Tại khi thực hành thâm sâu về trí tuệ Bát Nhã Ba la mật, thì soi thấy năm uẩn đều là không, do đó vượt qua mọi khổ đau ách nạn.

Này Xá Lợi Tử, sắc chẳng khác gì không, không chẳng khác gì sắc, sắc chính là không, không chính là sắc, thọ, tưởng, hành, thức cũng đều như thế. Này Xá Lợi Tử, tướng không của các pháp ấy chẳng sinh chẳng diệt, chẳng như ăch g ạch, chẳng thêm chẳng bớt. Cho nên trong cái không đó, không ấc, không thọ, tưởng, hành, thức. Không có mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Không có sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp. Không có nhãn giới cho đến không có ý thức giới. Không có vô minh, cũng không có ấc vô minh. Không có già, chết, cũng không có ấc già, chết. Không có khổ, tập, diệt, đạo. Không có trí cũng không có đắc, vì không có sở đắc. Nên khi Bồ Tát nương tựa vào trí tuệ Bát Nhã, tâm không chướng ngại, vì không chướng ngại nên không sợ hãi, xa lìa điên đảo mộng tưởng, đạt cứu cánh Niết Bàn. Các vị Phật ba đời vì nương theo trí tuệ Bát Nhã này mà đắc quả vô thượng, chánh đẳng chánh giác. Cho nên phải biết rằng Bát nhã Ba la mật đa là đại thân chú, là đại minh chú, là vô thượng chú, là vô đẳng chú, luôn trừ các khổ não, chân thật không hư. Cho nên nói đến Bát nhã Ba la mật đa, tức nói đến câu chú:

Yết đế yết đế, ba la yết đế, ba la tăng yết đế, bồ đề tát bà ha (Qua rồi qua rồi, qua bên kia rồi, tất cả qua bên kia rồi, giác ngộ rồi đó!)

Nguyên văn Kinh Bát Nhã bằng tiếng Anh như sau:

HEART OF GREAT PERFECT WISDOM SUTRA

(Maha Prajna Paramita Hridaya Sutra, Maka Hannya

Haramita Shingyo)

Avalokiteshvara bodhisattva, when deeply practicing prajna paramita, clearly saw that all five aggregates are empty and thus relieved all suffering.

Shariputra, form does not differ from emptiness, emptiness does not differ from form.

Form itself is emptiness, emptiness itself form.

Sensations, perceptions, formations, and consciousness are also like this.

Shariputra, all dharmas are marked by emptiness, they neither arise nor cease, are neither defiled nor pure, neither increase nor decrease.

Therefore, given emptiness, there is no form, no sensation, no perception, no formation, no consciousness;

No eyes, no ears, no nose, no tongue, no body, no mind;

No sight, no sound, no smell, no taste, no touch, no object of mind;

No realm of sight...no realm of mind consciousness.

There is neither ignorance nor extinction of ignorance... neither old age and death, nor extinction of old age and death;

No suffering, no cause, no cessation, no path; no knowledge and no attainment.

With nothing to attain, a bodhisattva relies on prajna

paramita and thus the mind is without hindrance.

Without hindrance, there is no fear.

Far beyond all inverted views, one realizes nirvana.

All buddhas of past, present, and future rely on prajna paramita and thereby attain unsurpassed, complete, perfect enlightenment.

Therefore, know the prajna paramita as the great miraculous mantra, the great bright mantra, the supreme mantra, the incomparable mantra, which removes all suffering and is true, not false.

Therefore we proclaim the prajna paramita mantra, the mantra that says: “gate gate paragate parasamgate bodhi svaha.”

Sám Hối

Tất cả chúng sanh sợ bạo động

Tất cả đều sợ chết

Tất cả đều thích sống.

Nhìn người khác như bản thân bạn

Bạn đã làm thương tổn ai?

Bạn đã hại cái gì?

Anh đang tìm hạnh phúc

Bằng cách tổn thương

Những người cũng đang tìm hạnh phúc

Sẽ không bao giờ gặp được hạnh phúc

Anh ấy cũng giống như bạn.

Anh ta muốn vui vẻ

Không bao giờ hại bạn

Khi bạn rời cuộc đời này

Bạn cũng sẽ đi tìm hạnh phúc.

Con xin sám hối về

Lòng ghen ghét và xấu xa của mình

(*một lạ*)

Con xin sám hối về những lòng

Sân giận và ác ý của mình

(*một lạ*)

Con xin sám hối về lòng tham lam của mình

(*một lạ*)

Con nguyện nuôi dưỡng lòng từ bi

(*một lạ*)

Con nguyện nuôi dưỡng lòng hi xả

(*một lạ*)

Con nguyện nuôi dưỡng lòng khoan dung

(*một lạ*)

Nguyên văn bài Sám Hối bằng tiếng Anh:

All beings tremble before violence

All fear death.

All love life.

See yourself in others.

Then whom can you hurt?

What harm can you do?

He who seeks happiness

By hurting those who seek happiness

Will never find happiness.

For your brother is like you.

He wants to be happy.

Never harm him.

And when you leave this life

You too will find happiness.

I repent of my hatred and illwill

(prostration)

I Repent of My Anger and Malice

(prostration)

I Repent of My Greedy Desires

(prostration)

I Vow to Embrace Compassion

(prostration)

I Vow to Embrace Joy

(prostration)

I Vow to Embrace Generosity

(prostration)

Tứ Hoằng Thệ Nguyện

Chúng sanh vô biên thệ nguyện độ
 Phiền não vô tận thệ nguyện đoạn
 Pháp môn vô lượng thệ nguyện học
 Phật đạo vô lượng thệ nguyện thành.
 Kệ Phát nguyện bằng tiếng Anh:

The Four Great Vows

Sentient beings are numberless, I vow to free them.

Desires are inexhaustible, I vow to put end them.

Dharma gates are boundless, I vow to enter enter them.

The Buddha way is unsurpassable, I vow to realize it.

Kệ Hồi Hương

Cùng với Tăng chúng thực hành hạnh thức tỉnh
 Vì người bố thí không giới hạn. Chúng con nguyện hồi
 hương công đức đến muôn loài. Chúng con nguyện phụng
 sự cho cha mẹ, sư trưởng và muôn loài chúng sanh
 những người đã dẫn dắt và hỗ trợ chúng con suốt thời gian
 qua.

(Lạy Phật ba lần và quay vào xá đại chúng)

Kệ Hồi Hương bằng Anh ngữ:

Sangha Closing Verse

Practicing with Sangha the way of awareness

Gives rise to benefits without limit.

We vow to share the fruits with all beings.

We vow to offer tribute to parents, teachers,

Frideds and numerous beings

Who give guidance and support along the path.

(Prostration and upon rising, bow in gassho to one another)

Vị chủ lễ xưng:

Nguyện đem công đức này, hướng về khắp tất cả, đệ tử và chúng sanh đều trọn thành Phật đạo.

(May this merit extend universally to all, so that we together with all beings realize the Buddha way).

Sau phần tụng kinh này là phần pháp thoại và pháp đàm rồi kết thúc buổi tu tập.

LỄ QUY Y

Chúng tôi cũng thỉnh thoảng tổ chức lễ Quy Y cho tập thể hay cá nhân. Các tù nhân tập trung tại nhà nguyện và học ý nghĩa về quy y, giữ năm giới, cố gắng chuyển hoá tư tưởng trong những hoàn cảnh khác nhau mà tù nhân súc sự mỗi ngày.

Vào ngày lễ quy y, các tù nhân quỳ nghiêm chính trước Phật, thay vì áo tràng lam thì họ mặc đồng phục tù nhân: các áo màu cam có mã số tù của mình. Thật là thiêng liêng biết bao khi họ phát nguyện giữ từ đáy lòng mình:

1) Con về nương tựa Phật, người đưa đường chỉ lối cho con trong cuộc đời.

2) Con về nương tựa Pháp, con đường của tình thương và sự hiểu biết.

3) Con về nương tựa Tăng, đoàn thể của những người, nguyện sống cuộc đời tỉnh thức.

Rồi đến giây phút long trọng của sự truyền thọ năm giới. Các tù nhân lắng lòng nghe nhận từng giới:

1- Giới thứ nhất: Từ nay đến suốt đời không được giết hại chúng sanh, là giới của người Phật - tử tại - gia, vậy các vị có thể giữ được không?

Đáp "Dạ giữ được"

2 - Giới thứ hai: Từ nay đến suốt cuộc đời không được gian tham tộm cắp, là giới của người Phật - tử tại - gia, vậy các vị có thể giữ được không?

Đáp "Dạ giữ được"

3 - Giới thứ ba: Từ nay đến suốt cuộc đời không được tà - dâm, là giới của người Phật - tử tại - gia, vậy các vị có thể giữ được không?

Đáp "Dạ giữ được"

4 - Giới thứ tư: Từ nay đến suốt cuộc đời không được nói dối, là giới của người Phật - tử tại - gia, vậy các vị có thể giữ được không?

Đáp "Dạ giữ được"

5 - Giới thứ năm: Từ nay đến suốt cuộc đời

không được uống rượu, là giới của người Phật - tử tại - gia, vậy các vị có thể giữ được không?

Đáp "Dạ giữ được"

Năm giới là nền tảng cho một cuộc sống có hạnh phúc và có chí hướng vị tha, có năng lực bảo vệ sự sống và làm đẹp cho cuộc đời.

Năm giới là những nguyên tắc hướng dẫn chúng ta về hướng an lạc, giải thoát và giác ngộ. Năm giới là nền tảng của hạnh phúc cá nhân, hạnh phúc gia đình và xã hội. Học hỏi và thực hành theo năm giới, ta sẽ đi đúng con đường chánh pháp, ta sẽ tránh được lỗi lầm, khổ đau, sợ hãi và thất vọng, ta sẽ xây dựng được an lạc cho ta, cho gia đình ta và đóng góp vào phẩm chất an lạc và hòa bình của xã hội.

Kết thúc buổi thọ giới, các tù nhân hướng về Tam Bảo phát nguyện:

Nguyện cho tất cả chúng sanh được tự tại.

Chúng con xin quy y trong tất cả thời.

Quy y Phật, Pháp và Tăng cho đến khi đạt quả niết bàn.

Hôm nay trong sự hiện diện của các bậc giác ngộ, ngưỡng mộ lòng từ bi, trí tuệ và sự nỗ lực của các ngài, chúng con nguyện phát tâm bồ đề vì lợi ích cho mỗi chúng sanh. Hư không vô tận, chúng sanh vô cùng, con sẽ trụ thế, hoá độ chúng sanh.

Thật cao cả thay! Những búp sen hồng đang từ từ sáng trong đêm tối của ngục tù.

Năm Giới

Sư cô kính, từ năm giới do Đức Phật đưa ra, đã mang cho tôi một trạng thái mới của chánh niệm. Tôi giữ gìn phạm hạnh của mình như giữ con mắt tránh bão cát. Tôi không muốn phạm giới, những giới mà tôi nguyện giữ trước Tam bảo.

Giới thứ nhất là liên quan đến không sát hại. Như một điểm chánh niệm thêm cho tôi từ khi tôi đã bị phạm tội trong nhiều trường hợp do dính líu với các vũ khí. Tôi đã phát một lời nguyện đặc biệt nữa là tôi cũng sẽ không đụng vào các loại súng, vũ khí, không dùng bất cứ một dụng cụ sát khí nào. Tôi thức tỉnh rằng do ‘giỡn với vũ khí’ hoặc những dụng cụ dùng như vũ khí trong suốt trò chơi của mình, nên cuối cùng tai nạn đã xảy ra. Khi còn nhỏ tôi hay bắn giàn ná. Tôi không nghĩ nó là bạo lực như vũ khí. Tôi đã nhầm lẫn giữa sự chơi giỡn, thể thao và bạo lực trong xã hội và văn hoá của chúng ta.

Tôi nhặt một giàn ná và kéo căng nó ra, kéo giây ná bằng ngón trỏ và bắn vào bạn mình, khi tôi nheo mắt lại để ngắm, bất ngờ cách nào đó dây ná bị căng hụt nên bắn ngược lại mí mắt của tôi. Tôi thật sự đau đớn. Tôi đã làm tôi bị thương. Tôi thật sự choáng sốc cho sự thức tỉnh này.

Tôi đã từng dùng những dụng cụ như vậy để làm vũ khí. Tôi chưa thức tỉnh về việc này. Nếu tôi bắn bạn tôi, thật sự là tổn thương anh ta. Hoá ra tôi đã thương chính mình. Tôi đã dùng vũ khí và đã thương người khác thì ngược lại hại mình. Như vậy, chúng ta chấp nhận bạo lực và dùng vũ khí trong văn hoá của mình mà chúng ta không

nhận thức được việc này thường xảy ra và bằng cách nào nó xảy ra. Từ cái nhỏ đưa đến lớn, tôi sẽ chấp nhận bạo lực và các trò chơi có tiềm năng gây tai hại lớn hơn. Nguồn gốc của tập khí này, dường như tôi quá quen bản thân mình với cách sử dụng vũ khí này trong vô lượng kiếp, lâu xa trước khi đến thế giới này.

Một thí dụ khác, vào một buổi sáng khác, tôi ngủ dậy và đi bộ đến phòng ăn dùng điểm tâm thì một tù nhân chạy tung vào tôi. Nếu không tức tỉnh thì tôi đã đưa súng ra (dù tay không có súng) bắn hấn một phát cho tội bất cẩn làm tôi đau đốn.

Đây thật sự tôi hại mình khi tôi đánh giá sự vô ý của người khác. Chúng ta hại mình khi chúng ta có những tư tưởng tiêu cực. Những tư tưởng này trong tâm mình. Chúng ta phát khởi uy thế cho thêm nhiều ý tưởng xấu và có thể cả hành động xấu, nếu chúng ta tin tưởng rằng trong sự ưu thế, chúng ta có quyền trừng phạt những người hơi xúc phạm đến chúng ta. Rất cuộc, chúng ta vừa là quan tòa, bồi thẩm và cũng là “người xử hình”.

Chúng ta không nhận thấy được tâm vọng tưởng của mình. Không thấy được vọng tâm đang làm chủ nhân sai sử mình. Có thể chúng đang đói khát tham ái, ái kiến, chấp ngã và chấp thủ. Có thể chúng ta không bao đảm liệu chúng ta có thực phẩm để nuôi dưỡng. Chúng ta đã từng để cho cái sân giận, ích kỷ cùng với vô minh và tham ái của mình làm chủ. Chúng ta bị sai xử. Tôi thường xem xét bản thân mình để quán chiếu. Tôi biết tôi là cội gốc của vấn đề và năm giới của Phật là thực phẩm để chữa lành

con khát bình hoạn này.

Nathaniel

Lợi ích của Thiền

Có nhiều tù nhân đã phạm những tội mà thực sự tôi không ngờ. Bên ngoài nhiều vị tù nhân rất trí thức, hiền lành và lịch sự. Nhưng trong quá khứ vì một niệm vô minh nên đã gây án và trở thành một tội phạm nguy hiểm. Tôi phải vượt qua nỗi sợ của mình về những điều họ làm và cố gắng nhìn họ như những con người bình thường. Khi họ viết thư, những câu chuyện họ kể và những tâm tư họ san sẻ khiến cho tôi quan tâm. Ví dụ có một tù nhân biệt giam viết thư nói về sự cô độc vì bị gia đình cắt đứt liên lạc. Đây là nỗi đau của hầu hết tù nhân không may mắn. Nỗi đau hằn trên mặt họ ngày và đêm. Nên khi họ tìm đến quy y Tam bảo, điều này giúp họ hưởng được sự nhiệm màu của Phật, Pháp và Tăng bảo. Sau đó họ được học thiền, tụng kinh và lễ bái sám hối, thân tâm càng thêm an lạc.

Với sự nỗ lực tinh cần thực tập thiền mỗi ngày đã cho thấy những tù nhân có sự chuyển đổi và biết cách làm chủ tâm mình. Điều này rất đáng hoan nghênh. Họ kể với tôi trước đó họ như thế nào và bây giờ họ ở đây với một tâm hồn rộng mở và sẵn sàng nhìn sâu bên trong tâm của mình. Họ nhận ra phương pháp thiền Phật giáo giúp họ có nơi quay về.

Có nhiều môn thiền và mỗi môn đều có lợi ích. Phương pháp chúng tôi thường hướng dẫn là thiền sở tức khoảng 30 phút nghĩa là chú tâm theo dõi hơi thở. Sau đó

là quán sát các chuyển động của thân và tâm theo thiền Tứ Niệm Xứ, không phản ứng lại với những cảm giác này, chỉ chánh niệm tỉnh giác nhìn chúng khởi hay biến mất. Do định tâm vào những đối tượng sinh diệt đó từ từ những vọng tưởng tán loạn sẽ biến mất. Sau khi tâm định lắng sâu rồi, ai muốn trì danh niệm Phật thì niệm Phật hay để tâm thanh lặng, nhìn các vọng tưởng tan đi như khách đến đi nhưng chủ nhân ông – tánh Phật thì vẫn ở lại (theo pháp môn Tổ Sư Thiền) thì thực hành theo cách đó khoảng 30 phút nữa. Sự thực nghiệm mỗi lần một tiếng đồng hồ này rất sâu sắc và thanh tịnh hóa tâm. Phải nỗ lực và tinh tấn thực hành ngày càng nhiều thì mới đạt được kết quả tỉnh thức, tự điều ngự và thăng bằng tâm.

Nhìn chung, thiền là một phương pháp tập trung tâm ý để loại trừ thói quen tật xấu của mình. Một phương pháp thực tiễn để tăng trưởng sự thức tỉnh, sáng suốt và từ bi cho tù nhân. Đây là một phương pháp sống của mọi người để luyện thân tâm và trưởng dưỡng đạo đức.

Thiền Phật giáo khác thế nào với nghệ thuật thư giãn và giảm căng thẳng? Giảm căng thẳng cũng rõ ràng là từ kết quả của sự tập thiền, niệm Phật hay tụng kinh, nhưng nghệ thuật giảm căng thẳng (less stress) bình thường của các cách tập thể dục thì không tập trung truy nguyên loại trừ nguồn gốc căng thẳng sâu xa. Thiền sinh thực tập thiền mục đích chuyển hoá những tâm tham, sân, si, phiền não làm độc bản thân họ và xã hội mà họ đang sống. Đứng về mặt ý nghĩa này, thiền như một loại giải độc, một phương thuốc điều trị tâm. Đây là một tiến trình khó nhưng giúp

thiền sinh nhất là thiền sinh tù nhân đạt đến một trạng thái tâm cân bằng và lành mạnh hơn.

John, một tù nhân ở trại Kettle Moraine Correctional Institution, Plymouth, WI, bộc lộ rằng một hôm, tôi đang ngồi trên tấm mềm làm tọa cụ trong xà lim để tập trung tâm theo dõi ~~đi~~ thở ra vào. Thân tâm tôi nhẹ nhàng. Những tù nhân chung quanh vẫn la hét, động loạn như thường lệ, bỗng dưng, tôi nhận thức rằng tâm tôi không còn bị kích động và bức tức nữa. Tôi ý thức rất rõ ràng sự hỗn loạn, tiếng động chung quanh, nhưng tâm tôi không còn dao động như mọi ngày - nghĩa là chạy theo những ý tưởng về sự phản ứng của tôi đối với hoàn cảnh chung quanh hoặc tìm cách ngăn chặn những ý tưởng đó - thay vào đó tôi cảm thấy tĩnh lặng và an bình, đang nghỉ yên trong trạng thái tĩnh thức bất động về tình trạng hiện tiền. Tôi kinh nghiệm trạng thái tĩnh thức trong hiện thực, thế nhưng chưa bao giờ trong tình cảnh động loạn như thế này. Đây là một kinh nghiệm khiến tôi biết rằng tôi có thể chịu đựng tất cả những gì xảy đến trong cuộc hành trình tù tội này, nếu tôi chịu khó luyện tập sự tĩnh lặng và tĩnh thức trong tất cả mọi trường hợp.

Từ sự cố gắng thiền tập này, hình như tôi có thể giải quyết vấn đề bình tĩnh hơn trước nhiều, không nóng nảy vội vàng bộp chộp, vì bây giờ tôi thấy mọi pháp trong một viễn cảnh tốt hơn. Thiền có thể làm thay đổi tầm nhìn của tôi tại đây.

Xin cảm ơn sự cống hiến của các hội, đoàn, cá nhân trong việc làm thiện nguyện hướng dẫn Phật pháp và thiền

tập tại các trại tù này. Cũng cảm ơn những vị tuyên úy đã tạo điều kiện cho những buổi tu tập thiền hữu ích.

Kết Quả Nhập Thất

Sau nhiều năm huấn luyện tâm thức qua những thời khóa tọa thiền mỗi ngày và “nhập thất tu tập tinh tấn” trong tù, kinh nghiệm của tôi về sự đau khổ và đen tối đã có sự biến chuyển rất lớn. Khi tôi lâm vào tình cảnh đau khổ và tuyệt vọng, bùng cháy với một sự thống khổ gần như đui mù và lúc đó, những kinh nghiệm về sự thực tập thiền quán của tôi giúp cho tôi quán sát trực tiếp những sự kiện đó mà không khởi lên những ý tưởng khác về chúng. Khi điều này xảy ra, tôi cảm nhận sự tỉnh thức một khoảng không rộng lớn tỏa rộng, bao trùm lấy sự đau khổ. Rồi thì niềm đau khổ từ từ tan loãng vào khoảng không gian, để lại cho tôi một trạng thái hỷ lạc. Đây là một kinh nghiệm khác thường và chưa thành thực khi nó xuất hiện lần đầu; nhưng lần này thì tôi đã chấp nhận và nhận biết những thành quả thiền quán đã chuyển đổi được sự đau khổ và tuyệt vọng.

Kinh nghiệm về sự buông xả, nhìn thẳng và cảm nhận sự đau khổ một cách trung thực, rồi kể đó, cảm nhận sự đau khổ tan loãng vào không gian bao la và một niềm hỷ lạc dâng trào, đây là một món quà vô giá. Nó đem đến cho tôi một sự tự tin về cuộc đời, con đường tâm linh và sự thực tập thiền quán và sự khả dĩ chuyển đổi cục diện, bất luận là đáng sợ hoặc đau khổ thế nào.

Kinh nghiệm của sự chuyển đổi khởi lên từ sự thực tập thiền quán của tôi trong lúc đang bị chìm ngập trong sự

khô đau và tuyệt vọng do sự giam cầm lâu dài, đem đến một kinh nghiệm tổng quát về hỷ lạc tự nhiên không dựa vào bất cứ sự kiện nào. Thật sự, trong tù chẳng có gì đáng vui cả. Không có bất cứ sự việc đặc biệt gì trong hoàn cảnh tù tội hoặc trong cuộc sống hàng ngày là hỷ lạc, trái lại nữa là khác. Cuộc đời tôi là một sự thất bại hoàn toàn, nhìn từ bất cứ khía cạnh nào. Thế nhưng, ở bờ vực của sự phiền muộn đó, tôi tìm được một niềm an lạc kỳ diệu không tùy thuộc vào ngoại cảnh, đưa tôi đến một niềm tin vững chắc vào sự thánh thiện và tự tin sâu thẳm trong tâm thức. Kinh nghiệm trực tiếp về sự chuyển đổi đau khổ và tuyệt vọng trở thành sự an lạc là một lý do chính đã làm tôi tin sâu vào năng lực của thiên định có thể chuyển đổi nhà tù của chúng ta từ trong ra ngoài.

Diego

Chuyện Tôi Thượng Thừa Thiên

Anthony Baez kể rằng tận trong rừng sâu, thiên sư Uriah đang nhập vào định sâu. Bỗng nhiên ngài bị người hầu Lugon đến quấy rầy: “Sur phụ, sur phụ!” Thiên sư Uriah mở mắt nhìn thấy Lugon chạy từ đằng xa đến. Khi Lugon chạy đến gần chỗ Uriah đang ngồi thiền. “Cái gì vậy, Lugon?” “Sur phụ, mau đi theo con!” “Đi đâu?” “Sur phụ phải theo con đến thác nước. Yin lại gây sự nữa rồi.” “Tại sao ta phải đến đó? Yin đang làm gì?” “Yin đã bắt giữ ba đệ tử mới của sur phụ. Hắn đang tại thác nước và dọa sẽ giết bọn họ. Hắn bảo con về gọi sur phụ ra. Xin ngài đi nhanh ra đó!” “Được, chúng ta đi ngay. Đi!” Thiên sư

Uriah và Lugon đi vội qua khu rừng đến bên thác nước. Đến đó, Uriah thấy ba người đệ tử, cô đang bị trói, đứng phía trên, bên cạnh dòng thác, độ cao khoảng ba mươi mét. Uriah đang nhìn mấy người đệ tử với cặp mắt xót thương, thì Yin từ phía sau họ bước ra.

Yin nói: “Uriah! Cuối cùng ông cũng lộ mặt.” “Tại sao mi lại dùng mấy người đệ tử để làm khổ ta?” “Uriah, tôi biết ông thương các đệ tử của ông. Nhớ không, tôi cũng đã từng là đệ tử của ông.” “Yin, mi muốn cái gì?” “Tôi muốn hành hạ ông, đó là điều tôi muốn. Bây giờ câm mồm lại và nghe tôi nói. Tôi sẽ cho đệ tử ông sống nếu họ đáp đúng câu hỏi của tôi. Nếu không tôi sẽ kéo họ xuống vực. Bây giờ tôi hy vọng ông đã dạy thiên tối thượng cho họ, bởi vì mạng sống họ tùy thuộc vào nó. Bây giờ tôi cho ông một chút hy vọng. Ông có thể giúp đệ tử trả lời những câu hỏi của tôi, nhưng ông không được lên tiếng. Ông chỉ có thể làm một dấu hiệu mà thôi. Nếu ông dám làm thêm động tác thứ hai, tôi sẽ cho họ chết.” Uriah nhìn mấy người đệ tử đang ở cạnh dòng thác cao ba mươi mét chờ đợi sự chết. Yin la lên: “Hãy bắt đầu!” “Đệ tử số một.” Hắn quát lên, trong khi kéo sợi dây cột cổ của người đệ tử. Người đó lên tiếng: “Dạ”. Yin nói tiếp: “Sợi dây cột cổ giống như mây hay khác? Nói đúng thì sống, nói sai thì chết!”

Người đệ tử nhìn xuống thiên sư Uriah. Uriah để bàn tay phải lên ngang quả tim để ám thị. Người đệ tử nhìn thấy, bèn cố gắng tìm hiểu ý nghĩa. Nghĩa gì đây, trời đất, nghĩa gì đây? Anh ta lẩm nhẩm trong đầu. Bàn tay đặt lên ngang quả tim có nghĩa là gì? Tâm, tâm, tâm. Yin hét lên: “Ồ, tao quên nói, thời gian có giới hạn. Mây có một phút.

Bắt đầu từ bây giờ. Uriah, ông mà di động thì học trò ông sẽ biết luật hấp thu của trái đất.” Người học trò nhìn vị thầy. Uriah vẫn để bàn tay ngang quả tim. “Ồ, cái đó nghĩa là gì, nghĩa là gì? Tâm, tâm, tâm”, người đệ tử tiếp tục nói trong đầu “Tâm, tâm, Tâm kinh.” Yin lại quát lên: “Mây còn ba mươi giây nữa.” “Ok, Tâm kinh, Tâm kinh nói gì về câu hỏi như thế này. À ra rồi, sắc tức là không, không tức là sắc. Sắc tức là không, không là sắc từ ta đến, đến với ta nếu sắc tức là không và không tức là sắc, có nghĩa là sắc của ta và sắc của tất cả mọi vật đều giống nhau. Tức là ta và sợi dây buộc cổ là một.” Yin hét lớn: “Còn mười lăm giây!” Người đệ tử nói với Yin: “Đúng rồi, sợi dây buộc cổ và ta là một.”

“Mây nói đúng. Mây được sống.” Uriah tỏ ra một cách chậm rãi khi nghe Yin nói câu: “Mây được sống.” Yin quát lên: “Đệ tử thứ hai. Tao hỏi mây câu hỏi giống như vậy. Mây và sợi dây giống hay khác. Nếu mây nói giống, tao sẽ kéo mây xuống vực, nếu mây nói không giống, tao cũng sẽ đẩy mình xuống vực. Bây giờ trả lời. Một phút của mây bắt đầu.” Người đệ tử thứ hai nhìn sư phụ ám thị. Uriah bèn ngồi xuống kiết già giống như đang ngồi thiền. Người đệ tử bắt đầu nói thầm trong đầu: “Ok, sư phụ ngồi xuống như đang tọa thiền. Thiền là gì? Nhanh lên, suy nghĩ, suy nghĩ, đúng rồi, không thể suy nghĩ phải đi trước suy nghĩ, phải đi trước sự suy nghĩ. Chân Không trước tư duy, hê, làm sao trả lời câu hỏi này trong chân không mà không suy nghĩ?” Yin lại quát lên: “Hai mươi giây!” “Chân Không, Chân Không, mình là ai, không bắt tâm. À ra rồi, Chân Không là Chân Không, mà không có

Chân Không.” Người đệ tử dang hai tay ra và vỗ vào nhau.” Yin nói: “Mày trả lời đúng. Mày được sống.” Uriah nhìn lên và thở nhẹ ra lần nữa. Yin lại quát lớn: “Đệ tử thứ ba, Thiên là gì?”

Người đệ tử nhìn xuống thầy mình đợi ám thị. Uriah vội vàng đánh vào đầu người hầu Lugon. Anh ta la lên: “Ui da! Sư phụ làm gì vậy?” Người đệ tử thấy sư phụ làm như vậy, bèn bắt đầu suy tưởng: “Ok, như vậy có ý nghĩa gì? Nhanh lên, nhanh lên.” Yin nói: “Tôi làm cho việc này thích thú. Ê! Đệ tử thứ ba, mày là đứa kém may mắn. Mày còn mười giây để trả lời.” Người đệ tử nói thảm trong đầu: “Làm ơn đến đây, làm ơn đến đây. Làm sao trả lời đi? Thiên là gì, thiên là gì?” Yin lại quát lên: “Còn năm giây.” “Giác ngộ, làm ơn đến đây. À ra rồi!” Người đệ tử nhìn Yin và quát lớn: “Lửa là lửa, nước là nước!” “Mày trả lời đúng và mày được sống.” Uriah lại thở nhẹ lần nữa, lần cuối. Yin nói: “Ba đứa bây hiểu được ba loại Thiên tối thượng: Thiên lý thuyết, Thiên Như Lai và Thiên Tổ Sư. Sống an bình và tiếp tục con đường đạt đến giác ngộ. Uriah, hiện nay tôi làm khổ ông đã đủ nhưng tôi sẽ sớm trở lại.” Nói xong, Yin lùi bước và biến mất trước mặt mọi người.

Anthony Baez

Lo Sợ

Anthony Baez kể rằng đi xuyên qua một khu rừng ở Nhật, thiền sư Uriah và đệ tử Fhi đi đến một cây cầu dây treo ngang qua một thung lũng. “Fhi! Đợi một chút.” “Dạ,

sư phụ?” “Ta quên bình nước.” “Sư phụ! Con sẽ đi lấy về.” “Thôi! Con cứ tiếp tục đi về chùa, một mình ta đi lấy cũng được.” “Sư phụ chắc không, con đi lấy không sao đâu.” “Cứ tiếp tục đi, ta sẽ gặp con ở chùa.” Thiền sư Uriah quay trở lại khu rừng, mắt nhìn xa về phía trước để tìm vị trí mà thiền sư và người đệ tử mới vừa ngồi thiền lúc nãy. Fhi tiếp tục đi trở về chùa, chân bước trên cây cầu dây để băng qua vực. “Hahaha hahahaha”... Fhi nghe một chuỗi cười lớn trong khi đang bước qua cầu. Anh ta ngừng lại giữa cầu để nhìn, cảm thấy bàng hoàng, thấy một nhà sư lớn tuổi tên Yin, mặc một chiếc áo kimono đen và dây đai đỏ. Yin lên tiếng: “Ông thầy đáng thương hại của mi đâu, hỏi cậu học trò nhỏ?” Việc gì đến ông? Yin! Tại sao ông làm phiền tôi?” “Mày bị chấp trước vào sự làm phiền nào hay sao?” “Không, tôi không có.” “À, này đã mở miệng để biện hộ cho lỗi lầm của mày.” “Yin, ông muốn gì?”

“Cậu học trò nhỏ! Ta biết biết chắc thầy của mày đã nói về cách dạy pháp của ta.” “Đúng, thầy tôi có nói về ông và ba huynh đệ sơ cơ của tôi đã bị ông thử thách.” “Thầy mày và học trò chắc đã nói về dáng dấp của tao cho mày nghe bởi vì mày đã gọi tao bằng cái tên thật buồn cười. Tao chưa bao giờ gặp mày lần nào, tên học trò nhỏ.” “Tôi gặp ông hay chưa, đều đó không quan trọng, như tôi nói hồi nãy giờ, ông muốn gì?” “Hahahaha... tao thấy trong ánh mắt mày lộ vẻ sợ hãi.” “Tôi không sợ ông.” “Vậy sao?” Bỗng nhiên những sợi dây thừng của chiếc cầu dây biến thành những con rắn và một cơn gió mạnh thổi đến làm chiếc cầu đong đưa qua lại. Fhi mất thăng bằng, anh ta vội đưa tay

nắm vào những sợi dây, bây giờ là những con rắn trơn trượt tuột khỏi tay anh. Anh ta rơi xuống, vôi vàng nắm vào mấy thanh gỗ phía dưới. Fhi nhắm nghiền đôi mắt trong khi tim anh đập càng lúc càng mạnh. Nỗi lo sợ thấm vào lòng, Yin cất tiếng cười lớn. “Yin!” Một tiếng kêu lạnh lùng từ đầu cầu bên kia vọng lại. “À, lại là thiên sư Uriah, ông đã bắt gặp tôi đang thử thách học trò ông nữa rồi.” “Yin, thả nó ra.” “Uriah, ông đã biết là ông phải tuân theo điều kiện của ta để cứu học trò ông.” “Điều kiện của ông là gì?” “Làm sao ông lại quên được? Đây không phải là lần đầu tiên ta thử thách đệ tử ông.”

“Yin, ta biết ông thích trò chơi “tâm”. Ông bao giờ cũng làm cho ta hết kinh ngạc.” “Uriah, ông lúc nào cũng biết chính xác về việc làm của ta, thế nhưng, chỉ có một cách để cứu đứa học trò chết nhất của ông bằng cách cho nó một ám thị nhưng không được nói ra tiếng và chỉ được ra dấu. Hơn nữa, học trò ông chỉ có thời gian hai phút. Bắt đầu.” Uriah nhìn người học trò đang ôm chặt mảnh ván phía dưới đong đưa qua lại. Fhi vẫn còn nhắm mắt nghĩ ngợi phải làm gì. Anh ta cuối cùng mở mắt ra nhìn thầy mình cầu cứu. Uriah nhìn vào đôi mắt đệ tử thấy được nỗi lo sợ càng lúc càng lớn dần trong lòng anh ta. Uriah mở bình nước, giơ lên cao phía trước, nhìn nó bằng một con mắt mở lớn, sau đó nhìn vào trong bình. Fhi nhìn lấy hành động đó làm ám thị. Có nghĩa gì? Yin quát lên: “Còn một phút rưỡi.” Một làn gió mạnh hơn thổi đến làm chiếc cầu càng lắc mạnh hơn. Fhi bám chặt hơn vào thanh gỗ, trong khi những con rắn rít lên. “Chết mô, phải làm gì bây giờ.”

Âm thanh rạn nứt của những tấm gỗ nghe vang dội. Trước mắt Fhi, những tấm bản gỗ nứt lớn ra giống như động đất tạo một vết nứt trên mặt đất. “Điều này không thể được, tôi không thể chết vô lý như thế này được.”

Anh ta ngược nhìn, thấy thầy mình vẫn nhìn vào trong bình nước. “Điều này có nghĩa gì? Tại sao thầy mình lại nhìn vào bình nước? Đâu có gì trong đó.” Yin lại lên tiếng: “Còn 45 giây. Đưa học trò nhỏ, hãy tự giải phóng, hay chuẩn bị buông mình xuống vực.” “Chờ một chút, à ra rồi! Không có gì trong bình nước, nó trống rỗng. Chân Không! Giữ tâm trống rỗng. Chân Không có trước sự lo sợ. Ta tự tạo nên sự lo sợ trong tâm, bởi vậy tại sao ta sợ những con rắn cắn ta.” Anh ta buông lỏng tấm gỗ để tránh rắn cắn. Miếng gỗ gãy làm đôi. Chiếc cầu đưa qua bên trái một góc 45 độ, anh ta bị đưa gần đến mấy con rắn, anh vội vàng nắm lấy mảnh gỗ khác cũng đang bị nứt ra. “Ta phải bình tĩnh, tâm ta đang tạo những cảnh tượng này. Ta phải buông xả không còn suy nghĩ thì mọi việc sẽ bình an.” “Chỉ còn 20 giây.” Fhi nhắm mắt lại và nhập thiền. Anh hít vào Chân Không và thả ra “tâm sáng s uốt”. Fhi đem tâm mình về trạng thái trước khi phân biệt. Khi ấy anh ta đạt đến “chân không”. Fhi mở mắt ra, những con rắn đã biến trở lại thành những sợi dây thừng. những vết nứt trên những tấm gỗ đã biến mất. Fhi lại đứng trên chân của mình. Khi anh ta nhìn thẳng vào mặt Yin: “Yin, đã xong rồi. Tôi đã vượt qua sự thử thách. Sự sợ hãi đến từ phân biệt và chân không không có sự phân biệt. Cho nên tôi không còn sợ hãi những sự nguy hiểm ông đã tạo ra trong

tâm tôi.” “À, cậu học trò nhỏ, mày đã hiểu. Thực tập siêng năng và mày sẽ hiểu. Thực tập siêng năng và mày sẽ hiểu tất cả.” Yin biến mất trước mắt Fhi.

Tôi từ chối để hoàn cảnh cai trị mình. Không có viện cớ nữa. Tôi tạo nên hoàn cảnh. Tôi cho phép nó sống, tôi để tổn thương, ghen ghét, sân giận, cô độc, không an toàn, xấu xa điều ngự mình. Bây giờ tôi diệt nó bằng bất cứ giá nào? Hoàn cảnh liên quan với tôi nhiều hơn. Tôi sẽ không bị chịu thất bại, không phải bằng trạng thái của tâm mình, cũng không phải bằng thời gian. Bình an bên trong là ở chân trời. Cái nhìn của tôi bây giờ đã rõ. Sợ hãi, tội lỗi, nghi ngờ và xấu hổ đã không còn trong tôi nữa.

Anthony Baez

Đã có Tôn Giáo trong Đời

Tôi bắt đạo Phật vào mùa hè năm 2007 do một tu nhân Phật tử nói cho tôi nghe. Càng đọc tôi càng suy nghĩ về Phật giáo. Tôi mua nhiều sách và nhiều sách hơn, học về thiền và cuối cùng tìm thấy sự an lạc của mình. Điều tôi thích đọc là thiền. Tôi luôn luôn suy nghĩ: từ cái gì mà tôi đã nói và từ cái gì mà tôi đã đọc, thiền là cái gì khó nhất để hiểu trong đạo Phật. Bạn càng hiểu nhiều thì bạn càng hiểu thiền hơn nữa. Tôi đang trông chờ để gặp những người Phật tử ở trung tâm thiền Milwaukee (Milwaukee zen center) khi tôi được tự do và tôi sẽ được trả lời các câu hỏi của mình. Thật là nhẹ nhàng biết bao! Tôi cuối cùng đã có tôn giáo trong đời mình.

Khi một thiền sư hỏi thiền là gì, anh ta trả lời: Tư tưởng hàng ngày của anh. Có phải nó không có đơn giản

và hầu hết là đi thẳng? Nó không phải là gì cả, nó ra ngoài những tinh thần hệ phái. Người theo Thiên chúa hay đạo Phật đều có thể tập thiền cũng giống như con cá lớn và con cá nhỏ đều sống trong bờ biển. Thiền là bờ biển, thiền là không khí, thiền là núi, thiền là sấm chớp, sấm của mùa xuân, nóng của mùa hè, tuyết của mùa đông, hơn đó nữa, thiền là con người.

Sosaku, tháng 5, 2008

Casey Rogers

Sư cô Tonen nói: “Tải qua thực tế của bản thân bạn, lần đầu tiên không bị cản trở bởi lời nói, tư tưởng, khái niệm, định nghĩa, phân loại, định kiến hoặc những vọng tưởng làm tê liệt tâm bạn. Và bây giờ, lần đầu tiên bạn được ăn một quả táo đỏ ngon và tuyệt vời. Đó là thiền vị!”

Sư cô Tonen và Giới Hương chụp trước cổng Trại Tù Racine

Chương 5

THẾ GIỚI NHÀ TÙ

Khoảng một nửa của hai triệu ba tù nhân Hoa Kỳ là Mỹ Phi (Mỹ da đen), trong khi dân số Mỹ Phi chiếm 13% toàn nước. Tôi đi hướng dẫn ở một số trại tù ở Wisconsin, có khi thì lớn nửa nhóm học đạo là Mỹ da đen, có khi ít hơn. Phần đông là Mỹ trắng và một số tù Châu Á như Lào, Mông, Ấn độ và Việt nam. Có thể vì những người này gần gũi với đạo Phật trong khi dân Mỹ da đen thì gốc theo đạo Hồi (Islam) hay Thiên Chúa. Nhiều trại tù tổ chức có một nhà nguyện chung cho các tôn giáo nhưng nếu tù nhân thuộc tôn giáo nào nhiều như đạo Hồi hay Thiên chúa chẳng hạn thì họ cũng có nhà nguyện riêng cho họ để an vị

ổn định chúa Jesus hay thần Mặt Trời vv.

Quan điểm của chúng tôi khi đi hướng dẫn đạo là không bắt người đó phải quy y Tam bảo. Tù nhân có thể tìm hiểu đạo Phật để biết và thực tập Phật pháp nếu muốn. Họ có thể đi và có thể đến tùy tâm của họ, chứ không phải bắt buộc phải là đệ tử của mình hay Phật tử rồi quý sư mới hướng dẫn. Nên cũng có những lần có Mỹ da đen tới học, nhưng lần sau có thể là không gặp nữa. Có thể họ sang học đạo khác, có thể họ chuyển trại hay được tự do... Chúng tôi chỉ hay tin nếu họ viết thư hay đồng bạn cho hay. Chúng tôi vẫn tới hướng dẫn dù số tù nhân nhiều hay ít, thuộc đạo Phật hay không hay thuộc dân tộc nào. Chúng tôi hoan hỉ đến, nếu tuyên úy thay mặt tù nhân yêu cầu mà mời chúng tôi.

Sáng ngày 16 tháng 10 năm 2007, tôi đi đến viếng thăm và thuyết pháp cho tù nhân tại trại cải huấn Dodge (Dodge Correctional Institution, Dodge, WI). Trại có 1.600 tù nhân trong đây có vài tù nhân Việt nam. Anh Nam cho tôi biết anh phạm tội trộm ngân phiếu người khác và bán xe hơi lậu. Thường các tù nhân gây án tại tiểu bang Wisconsin được gửi về trại này trước. Sau khi ra tòa và quyết định tội phạm rồi chuyển đến các trại khác tùy mức nặng hay nhẹ. Cho nên nhóm tù nhân học thiền tại đây luôn thay đổi. Tháng này có mặt nhưng tháng sau có thể đã chuyển trại khác rồi và khi đến trại khác hướng dẫn, có thể ta lại gặp họ.

Tại trại cải huấn Dodge, tôi gặp Phật tử pháp danh Tosetsu (tên: Daniel Kevin) là một giáo sư của trường đại

học Wisconsin Madison. Tosetsu đã viết cho tôi vài ý nghĩa về cách thế nào hỗ trợ người thân trong tù. Tosetsu nói rằng:

Khi có một người thân hay một người bạn bị giam, xin chúng ta hãy tiếp tục giữ mối quan hệ với tù nhân. Một trong những điều lo âu, khổ sở nhất cho tù nhân mới vào tù là cảm giác không có bạn hay gia đình nữa. Chúng ta cũng nên thường xuyên viết thư tường thuật đời sống hàng ngày và nên viếng thăm tù nhân ít nhất một lần một tháng. Việc tù nhân được thấy thân nhân là quan trọng để giữ mối quan hệ giữa tù nhân và gia đình. Hãy thân thiết như họ đang sống với người thân ở nhà. Khuyến khích tù nhân làm tất cả điều tốt để chắc chắn được thả sớm. Tù nhân nên sống có mục đích và không tự ti. Môi trường trại cải huấn sẽ tạo những cơ hội cho thành công hay thất bại cũng giống như xã hội bên ngoài.

Làm việc một cách thống nhất để ủng hộ tù nhân. Đừng tạo mâu thuẫn những người mà người ấy đang cố gắng ủng hộ tù nhân. Dùng thời gian này để đoàn kết lại như gia đình hoặc như một cộng đồng. Điều này sẽ bảo đảm sự hoà nhập lành mạnh cho tù nhân trở lại cộng đồng bạn bè và gia đình. Thực tập tình thương và sự chấp nhận vô điều kiện. Tránh sự phê bình chỉ trích tù nhân.

Gởi sách, thư và khuyến khích tù nhân tập trung vào sự cải tạo, tha thứ, từ bi và yêu thương cá nhân mình cũng như tù nhân khác. Mục đích là làm người tù tự tin, không phải làm cho họ mặc cảm là nạn nhân. Đây cũng là ý kiến hay để chúng ta giúp các tù nhân giữ tâm lý bình thường.

Ngày 22 tháng 10, năm 2007,

Sư Tonen và tôi có buổi pháp đàm tại trại tù Green Bay (Green Bay Correctional Institution). Đây là trại tù cực trọng (Maximum Security) nên được canh gác rất chặt chẽ, cửa dày nhiều lớp (mỗi lần đóng mở kêu kótkét kótkét vì nặng quá). Cảnh sát canh gác các nơi, phòng khách đều có máy ghi âm và kính chiếu hậu ở các góc phòng. Ngoài cửa trại giam có ngăn kéo (drawers) có khóa để giữ giỏ xách, đồ đạc của mình, rồi vào bên trong nhà tù với tay không để thăm tù nhân.

Tôi có thói quen dù ở Hoa Kỳ nhưng tôi vẫn thích đội nón lá và mang guốc vông (văn hóa Việt nam). Dù lái xe hơi hay đi văng tù tôi cũng thế, trừ mùa đông phải mang giày cao ống khỏi trượt tuyết. Nón lá thì để ngoài trại giam nhưng guốc thì phải mang. Đi qua các máy kiểm soát bom, kêu títt liên tục, cảnh sát hỏi tôi có giấu kim loại gì trong người không? Tôi vội tháo đồng hồ tay ra. Đi qua máy vẫn kêu títt và cảnh sát không cho tôi vào... Cuối cùng thì khám phá ra các cây đinh ở guốc là kim loại. Cảnh sát cầm đôi guốc vông cũ kỹ của tôi lên như một vật gì quái lạ chưa từng thấy, nhìn kỹ cả đế guốc, định hỏi cái gì đó nhưng lại thôi và phải chuyển guốc đi vòng qua máy thử bom để tôi vào trong mang lại. Tôi lo lắng. Sư Tonen nhìn tôi mỉm cười trấn an.

Tay chúng tôi được đóng dấu mộc thường là mực trắng (không thấy chữ gì), chỉ có một lần là mực đỏ, nhưng rửa cũng tan. Phải có mộc trên tay thì đến cửa thứ hai, ba, bốn,

giơ tay lên, máy lật được ký hiệu dấu mộc thì mới nháy giờ đỏ và các cửa tự động mở cho vào bên trong.

Thời khóa biểu của chúng tôi. Buổi sáng giảng cho tập thể tù ở nhà nguyện rồi. Buổi chiều là vấn đạo riêng. Vì chúng tôi đến với tư cách một vị sư nên chúng tôi điền đơn “pastoral” (truyền đạo). Phải nộp đơn cả tháng được chấp nhận rồi mới vào. Còn những vị đi thăm thân nhân thì điền đơn “visitor”. Nhiều loại đơn cho nhiều trường hợp.

Ngồi trong phòng khách, nói chuyện với Tojin nhưng tôi kín đáo quan sát chung quanh. Tất cả mọi người thuộc mọi chủng tộc và mọi tuổi tác. Khách vào thăm hầu hết là phụ nữ, vợ, mẹ, chị, em của những tù nhân. Có những đứa trẻ, thiếu niên và em bé bồng bế trên tay. Tôi suy nghĩ về cuộc đời của họ. Thế nào sự ảnh hưởng của đứa con khi đến viếng thăm người cha, người anh tù tội? Chúng đã hiểu được điều này bao nhiêu? Thế nào những đứa trẻ ảnh hưởng khung cảnh khắc nghiệt xung quanh, những trại tù cốt thép giăng rào kẽm gai và kiểm soát chặt chẽ các nơi. Những đứa trẻ ngó băng quơ và nơi đây không có gì để cho chúng chơi.

Một đất nước với số tù nhân nhiều nhất thế giới thì buổi chiều thứ bảy cuối tuần như thế này cũng sẽ diễn ra ở các nhà tù khác trên đất nước Hoa kỳ? Một buổi chiều thứ bảy thật buồn đó. Người tội phạm đã ảnh hưởng gia đình mình. Đứa trẻ đợi trong nhà tù lớn lên sẽ trở thành công dân gì? Khi chúng ở đây để đợi thăm bố, thăm anh, trong khi những đứa trẻ khác thì hưởng những giờ vui vẻ với ba

mẹ ở công viên, đọc sách và ăn uống ngoài trời.

Có nhiều ông bà già 80, 90 tuổi lụm cụm chống gậy đi thăm tù. Chắc tù nhân là con trai hay cháu chít gì đó cũng 50, 60 tuổi. Họ sẽ đau lòng biết bao nhiêu khi nhìn thấy những đứa con, đứa cháu của họ trong bộ đồng phục tội phạm. Cha mẹ luôn luôn xem con của họ như những đứa trẻ “Mẹ trăm tuổi thương con 80”. Làm thế nào họ có thể so sánh hình ảnh ngây thơ thuở nhỏ của con mình với hình ảnh tù nhân tội phạm bây giờ?

Khi tôi mới đến Hoa Kỳ xem báo chí nhất là tivi thấy hình ảnh các nhà tù Hoa Kỳ và nhất là được trực diện đến thẳng các nhà tù của tiểu bang Wisconsin, tôi nghĩ có thể trong vài khía cạnh nào đó nhà tù Mỹ cũng sướng về chỗ ăn ở hơn những trại tù của vài nước đang phát triển trong đó có Việt Nam, Ấn Độ, Tây Tạng... Đây là một thực tế. Nhà tù Hoa Kỳ có cả sân chơi bóng rổ cả ngoài sân và trong trại giam, sân bóng chày, môn bóng ném, dụng cụ thể thao, dụng cụ âm nhạc, trò chơi, 45 chương trình cable tivi, thư viện với hàng ngàn cuốn sách và những phòng tivi tập thể cho người không có tivi riêng trong phòng. Trại tù có cửa hàng, tù nhân có thể mua tivi 13inch, máy cassette, máy CD player, máy đánh đĩa radio loại nhỏ, các trò chơi, thức ăn, cafe, thuốc lá, quần áo và giày dép. Những phương tiện giải trí này có sẵn để giúp tù nhân thư giãn tâm trí.

Chương trình học và cải tạo thì vô số với nhiều ngân quỹ xã hội trợ giúp. Tù nhân có thể học hàm thụ ở các

trường cao đẳng bên ngoài. Trong tù cũng có rất nhiều chương trình học về nhiều ngành và ngay cả giáo viên đến dạy về các chương trình phổ thông cấp ba. Có những chương trình tự nguyện, có những lớp học bắt buộc tù nhân tham dự, lấy đó như một sự nỗ lực để được thả tự do sớm. Cũng có những khóa học tôn giáo (Religions), Suy nghĩ về sự thay đổi (Thinking for a Change), Điều ngự sân giận (Anger Management), Chướng ngại cho sự hồi phục (Roadblocks To Recovery), Ựt rọng (Self-Esteem) và Làm chủ cơn thịnh nộ (Cage your Rage)... để giúp tù nhân chuyển đổi tánh khí của mình, nên nhà tù thường được gọi là trại cải huấn hay cải tạo.

Chương trình cải huấn thì rất nhiều nhưng còn những tù nhân bạo động (violent offenders), tù nhân vi phạm tình dục (sex offenders), trộm cắp (fraud), lừa gạt (larceny), vu ~~đ~~ng (slander), khai man trước toà (perjury) và ~~n~~ững tội khác (other crimes) thì chương trình tham dự chung chung hơn.

W.P. trong bài ~~é~~ti “The System”⁹ đã ~~k~~ết nghị chương trình học trong thế giới nhà tù nhằm tạo cho tù nhân những phương tiện thay đổi cuộc đời của họ. Nghe thì khá hay nhưng tôi ngại chỉ là giấc mơ khó thực hiện được.

“Mở một trường đại học chính, xây một nhà tù tiểu bang cạnh bên. Chánh quyền liên bang hoặc cơ sở tư nhân

⁹ http://www.thubtenchodron.org/PrisonDharma/the_system.html

đầu tư cho việc này nhất là trong hai năm đầu. Sau hai năm, tất cả những chi phí này sẽ do trường đại học chi trả ngoại trừ chi phí thuốc men và lương của các người canh tù, là nhân viên tiểu bang làm việc trong tù nên tiểu bang sẽ trả.

Tù nhân sẽ được làm nhân viên của đại học. Cảnh sát được thành lập là do một ủy ban của các giáo sư đại học tham dự. Mỗi phân khoa trong nhà tù dưới sự kiểm soát của giáo sư lão thành trong từng lãnh vực riêng, ví dụ phân khoa tài chánh do giáo sư tài chánh đảm trách, thực phẩm thì do giáo viên thực phẩm hướng dẫn.

Hơn nữa, trại giam do trường đại học thực thi chi trả tất cả chi phí trong nhà tù hai năm đầu. Điều này dễ hoàn thành bằng cách yêu cầu mỗi tù nhân làm việc bắt đầu từ \$5 một giờ sau đó là \$10 một giờ. Điều này khiến tù nhân có thói quen làm việc đều đặn. Đây là một yêu cầu lớn trong xã hội ngày nay. Cho phép tù nhân làm việc \$100 một tháng để mua thực phẩm và các món khác trong cửa hàng của tù nhân. Không cần ngân quỹ bên ngoài bởi vì trại tù sẽ tự lực duy trì.

Nhà tù sẽ có một chương trình cải tạo mở rộng thành lập thứ tự từ trên xuống như: 8) Prison Adjustment (Khoa Chính lý nhà tù); 7) Stress/Anger Solutions (Giải pháp giảm căng thẳng); 6) Specific Area of Offenses (Các tội vi phạm); 5) Violence (bạo động); 4) Drugs (thuốc phiện); 3) Crime Impact On Victims (Tội phạm ảnh hưởng nạn nhân); 2) Job Skills (Kỹ năng nghề nghiệp); 1) Re-entering

Society (Hoà vào xã hội).

Mỗi tù nhân nên dự một chương trình trong một khoảng thời gian nào đó. Ví dụ hai giờ một ngày, năm ngày một tuần cho tới khi họ được tự do.

Cũng thế, cố vấn, hướng dẫn viên và nhân viên tội phạm sẽ đóng vai trò chính trong tiến trình nghe bản cam kết của tù nhân. Điều này sẽ giúp một bức tranh hoàn chỉnh về sự tiến bộ của tù nhân hướng đến hồi phục, sẽ là một bước lớn giúp đỡ việc quyết định liệu tù nhân chuẩn bị tự do hay không? Hiện nay các quan toà tuyên án sẽ quyết định lệnh ân xá dựa trên những tiêu chuẩn này. Họ không có gặp tù nhân cho tới vài tuần trước khi nghe án và rồi chỉ 30 phút phỏng vấn.

Hệ thống này sẽ tốt vì vài lý do.

1) Nhà tù ẽ tự duy trì không cần sự trợ giúp bên ngoài. Thật ra, đây sẽ là một nguồn lợi lớn. Ví dụ có một công việc với 50 nhân viên trong đó bạn trả họ \$10 một giờ và họ làm khoảng 40 giờ mỗi tuần. Lương tổng chung của họ sẽ là \$1,040,000 mỗi năm. Bây giờ 1,000 nhân viên bạn trả \$100 mỗi tháng làm việc trong 30 giờ. Lương tổng tất cả là \$1,200,000. Đó là có 1,000 nhân viên làm việc cho bạn sẽ ít hơn cái giá bạn phải trả cho 50 nhân viên (bạn sẽ có lợi nhuận vô cùng). Tù nhân làm việc 30 giờ mỗi tuần, \$100 mỗi tháng sẽ không là vấn đề. Hiện nay hầu hết tù nhân làm việc 30 giờ một tuần và mỗi tháng chỉ có \$8.50. Họ sẽ vui vẻ để làm việc kiếm tiền để có thể mua những thứ tối cần thiết như thực phẩm, vật dụng, tem...

giúp cho đời sống trong trại của họ có vẻ thoải mái hơn.

2) Có những nhà cố vấn và tâm lý học sẵn sàng hướng dẫn với chương trình hồi phục mở rộng, tù nhân sẽ có phương tiện cần thiết giúp thay đổi cách sống. Điều này dễ để thấy tù nhân mà không thật sự nỗ lực. Những tù nhân này có thể chuyển đến những trại tù chủ đạo, vì để trống chỗ cho những người thật sự muốn cải đổi. Cảnh sát có thể làm điều này chỉ khi tù nhân đạt tiêu chuẩn nào đó để chấp nhận chẳng hạn 15 năm tù hoặc ít hơn 15 năm, hoặc tù nhân lần đầu tiên, hoặc giới thiệu đến trại khác...

3) Trường đại học sẽ được lợi nhuận: a) Trao những bằng cấp đặc biệt về cải đổi và hồi phục, b) Cho phép trường đại học cho sinh viên thực hành luyện một số lãnh vực khác, c) Nhiều nghiên cứu khoa học có thể làm trong nhà tù bởi vì đây là môi trường quản lý, d) Ghi danh học sẽ tăng lên tức tăng số lượng sinh viên, e) Tài sản của trường sẽ tăng vì nhà tù này, f) Những trường đại học khác chẳng bao lâu cũng tạo chương trình cải tạo này. Sau năm hay mười năm nghiên cứu và trải nghiệm những nhà tù trong trường đại học này, tiêu chuẩn mới sẽ được đưa ra và đòi hỏi cho tất cả nhà tù tiểu bang chủ đạo.

Chúng ta cần cho tù nhân một cơ hội để thử thách. Nếu con trai hay con gái bạn có vấn đề và đang làm điều gì đó hại bản thân bạn và những người khác, bạn nên giúp chúng liền. Và nếu những vấn đề của chúng trở nên tệ hơn, bạn có thể giúp chúng hơn. Bạn không thể khoá chúng nhiều năm trong phòng với đầy những dụng cụ giải trí,

một tivi... mà mong cho chúng tốt hơn, bởi vì bạn biết vấn đề của chúng không phải đến từ bên ngoài mà chính từ tâm của chúng. Cô lập chúng từ những người thân và những điều lành mạnh trong đời chúng không cung cấp phương pháp điều trị cho thái độ của chúng, không giúp chúng thì chỉ làm cho điều kiện của chúng càng tệ hơn thôi. Chúng trở nên không bắt cần và bị bệnh tâm thần. (Đúng là vấn đề nan giải cho xã hội). Vì vậy xin vui lòng ban bố cho con trai của bạn, con gái, vợ, chồng, chú, dì, họ hàng, hàng xóm và mọi người cái mà họ cần chúng ta giúp. Xin hỗ trợ!”

Vô thường

Michael nấn, Đức Phật dạy rằng các pháp là vô thường, các pháp thay đổi từ trạng thái này sang trạng thái khác, từ tư tưởng này đến tư tưởng khác. Chấp thủ vào các pháp vọng tưởng sẽ tạo đau khổ cho đời mình. Mỗi ngày trải qua là biết bao nhiêu tiến trình thăng và trầm của tư tưởng để đến và đi vào cõi sanh tử triền miên.

Cũng thế, chúng ta cố gắng chuyển những nghịch cảnh vô thường trong thế giới nhà tù thành cảnh tịnh độ. Nhà tù là cõi ịnh. Đúng thế, vì tâm tịnh thì chỗ nào cũng tịnh. Kinh Lăng Nghiêm, Đức Phật dạy “Tâm bình thì thế giới bình”.

Thế nên, một trong những cách tốt nhất để chịu đựng nghịch cảnh hay vượt qua nghịch cảnh là thấy sự vô thường của nó. Chúng ta có thể thức tỉnh bất cứ cảnh gì mà chúng ta đối mặt, bao nhiêu đau khổ mà chúng ta trải

qua và cuối cùng phải đến cái không có gì của sự chết. Chúng ta phải học mỉm cười khi chúng ta thấy chúng khởi lên hay chìm xuống và cần nhất là không nắm giữ. Sự thật, tại sao chúng ta muốn nắm giữ chúng, nắm giữ cái mà làm cho mình khác đi, tệ hơn thì nắm giữ làm gì?

Hãy nhìn mọi pháp là đơn giản và nhẹ nhàng. Chúng ta thường cho là vấn đề quá lớn không thể chịu được, nên giải quyết bằng cách khẩu chiến hay thân chiến. Bây giờ tập quán sát sự thay đổi thăng trầm hàng ngày, thấy những lầm lỗi vọng tưởng và tách mình ra khỏi vấn đề. Buông thả.

Michael cố gắng quán cái nghịch cảnh của cuộc đời là không có gì bên ngoài sự khởi lên và biến mất của các pháp vô thường tạo ra cõi ta bà. Michael hãy cố gắng không bị chi phối bởi những náo động đời thường của thế giới nhà tù. Một trong những phương tiện hữu hiệu mà quý sư hay hướng dẫn là nên định tâm qua sáu chữ hồng danh của Đức Phật A Di Đà “nam Mô A Di Đà Phật”. Hãy lấy râu chuối tay chúng tôi tặng để niệm Phật mỗi đêm và quán chiếu lý vô thường sanh diệt khi thiền tọa.

Sư Cô Giới Hương

Hạng tù

Sư cô kính, hôm nay tôi **non** chia sẻ với sư cô về nhiều hạng tù. Ngoài xã hội có nhiều thành phần thì nơi trại cải huấn cũng có nhiều hạng người và nhiều tư tưởng.

Hạng người thứ nhất là cố ý phạm tội, hối hận bị bắt, không hoạt động được. Vào tù tiếp tục phạm tội trong tù

và có kế hoạch phạm tội sau khi ra tù. Nên khi được tự do lại phạm tiếp. Hạng thứ hai muốn sống lương thiện nhưng ra tù đi phạm pháp. Hạng thứ ba, trong tù rất tiến bộ nhưng ra tù lại vi phạm và hạng cuối cùng là rất hối hận, thật sự cải đổi và ra tù sống lương thiện.

Nhiều tù nhân tiếp tục phạm tội trong tù vì quá khích hoặc hãnh diện về quá khứ bằng đẳng hào hùng, bởi thế họ không muốn tỏ ra yếu đuối bằng cách giả bộ hối hận và giả bộ đã được cải tạo để đạt được sự tự do sớm. Nhóm này nếu được tự do là phạm pháp liền, tham gia các vụ phi pháp để có tiền nhiều, nhanh chóng và thỏa mãn cái họ tham muốn.

Nhà tù là một sự đối lập rõ ràng với ý nghĩa thế nào mà một xã hội cho là đúng đắn. Ví dụ, bạn có thể chịu trách nhiệm trong xã hội về những hoạt động của bạn và nếu bạn vi phạm luật pháp hay đạo đức, bạn sẽ bị trừng phạt. Tuy nhiên, nếu trong tù mà bạn dám làm điều sai lầm gì đó thì bạn sẽ được bạn tù phong khanh chức tước. Như nếu một tù nhân dám hành hung một người nào thì bạn tù sẽ ngưỡng mộ nhìn vị ấy như một ông thần, một loại anh hùng trong chốn giang hồ của họ.

Khi đông tù nhân sống với nhau trong một phòng tập thể, có nhiều phạm nhân không có những thần sắc con người mà là giống thú hung dữ. Có nhiều tù nhân quan hệ tình dục loạn luân, sống thấp kém nhất trong các điều thấp, những kẻ tham những... được xem là ‘những anh hùng đứng thẳng’ vì họ đã phạm cái mà gọi là ‘tội cứng’ (solid crimes).

Thật là ngộ nghĩnh trong xã hội tù hỗn loạn này nơi mà ai mạnh nhất sẽ có đủ thứ. Nếu một người tù nhân vi phạm về tội cưỡng bức tình dục, có thể được xem là một phần của lớp ngang hàng anh hùng. Hắn xây dựng bản thân mình qua thành tích của bạo lực và đả thương người đối xử tệ bạc với mình để tạo sự nể sợ của chung quanh. Một khi loại nể sợ bệnh hoạn này thâm căn cố đế trong tù thì khó mà lay chuyển được.

Trong giới tù nhân có một quy luật ngầm rằng “Bạn không được báo với người canh gác về điều gì mà khiến bạn và tôi đều bị mang ra xét xử. Bạn phải giải quyết trực tiếp với người mà đả thương hay lấy đồ của bạn. Bạn phải chân thật và không được nói láo với bạn trong nhóm nhưng với người khác bạn có thể nói láo”.

Điều mai mỉa là mặc dù các tù nhân đưa ra luật này, thề sống chết với nó, nhưng thật ra ít ai sống với nó. Trong tù cũng có những thuật ngữ nặng nề như là đồ mọi da đen, đồ đồng dâm nam, tên trần lột... dán cho tù nhân. Thật ra, dù dán cho họ bất cứ nhãn hiệu nào, nói lên tội xấu của họ thì họ vẫn là những con người. Trước mắt quần chúng, chính sách tù nhân dường như làm mất tính người nơi tù nhân, hoặc có thể vì tội phạm của họ mà họ phải lãnh việc thi án. Họ có thể là những tội phạm như không có cảm giác, không có tình thương và không đáng để thương hại. Nhưng sự thật không phải là vậy. Thật sự rất nhiều tù nhân ăn năn cho tội lỗi quá khứ của mình, nhận trách nhiệm cho hành động tội lỗi và muốn có sự chuyển hóa. Họ ước mơ

một cuộc sống tương lai. Họ muốn làm những con người bình thường và có một đời sống bình thường. Thế nên vẫn còn rất nhiều người tốt đang hiện diện bên trong thanh song sắt này.

Tojin

Văn Hóa Tù

Dù sao có một vài điều hấp dẫn về cuộc đời cũng như văn hóa tù. Có **nều** tù nhân muốn được tôn trọng và muốn làm kiểu mẫu trong niềm tự hào bị thất sủng của họ. Đây là việc mà tôi rất ghét. Vì muốn được tôn trọng nhưng không ai tôn trọng mình cả. Khi họ không đạt được sự tôn trọng này trong một dự vọng hư ảo đòi cho được sự tôn trọng không thực thì họ bị cuốn hút trong cái vòng điên đảo triền miên.

Matthew

Vươn lên

Nelson Mandela nói: Bạn có thể ở trong tù là một nơi lý tưởng để biết mọi người. Hãy minh sát tuệ tiến trình tâm và cảm giác thực tế của bạn. Những yếu tố bên ngoài như là vị trí xã hội, ảnh hưởng dân số, sức khoẻ và tiêu chuẩn giáo dục... cũng quan trọng nhưng những yếu tố bên trong có thể là điều cốt yếu trong tiến trình phát triển của một con người hơn. Hãy quán sát những đức tánh: chân thật, thành thật, đơn giản, khiêm tốn, thanh tịnh, rộng rãi, vắng mặt của sự phù phiếm, sẵn sàng phục vụ những tù nhân khác và vị tha góp phần làm bạn có giá trị.

Suy cho cùng chúng ta có thể thấy, nhà tù là nơi cho chúng ta cơ hội để mỗi ngày nhìn lại hành động của mình để vượt qua điều xấu và phát triển cái gọi là tốt trong bạn. Tập thiền thường xuyên, ít nhất 20 phút trong ngày sẽ gặt đầy trái quả. Bạn sẽ tìm thấy những khó khăn đầu tiên để vượt qua những yếu tố tiêu cực trong đời bạn, nhưng cứ tiếp tục nỗ lực đến bước thứ mười thì sẽ gặt kết quả. Nên nhớ rằng ông thánh cũng là một con người bình thường hoặc như một người có tội nhưng cố gắng vươn lên.

Nelson Mandela

Chú sóc nhỏ

Sự cô kính, thỉnh thoảng trong tù có những chú sóc nhỏ nhỏ ngoài vườn thoãn thoắt chạy vào xà lim (nếu cửa sổ lưới của xà lim đó bị rách, đủ để chú chui vào) để tìm bánh trái vụn ăn. Sự xuất hiện của những chú sóc đó cũng mang niềm vui trong ngày cho tôi. Tôi biết rằng thú vật có giá trị thấp hơn người nhưng thỉnh thoảng dường như chúng thân với người hơn là những con người với con người, nhất là tù nhân với tù nhân.

Đức Phật dạy rằng tánh Phật giữa người và thú bình đẳng. Đúng vậy, tôi xem nó như bạn của tôi. Sự xuất hiện của nó đã mang ánh mắt và nụ cười cho tôi. Sóc không có chạm tự ái của tôi và làm tôi nổi giận. Trong khi nói chuyện với tù nhân chỉ vài phút là sinh sự bất đồng ý kiến rồi. Đây là sở ngã, ngã kiến như sư cô thường giảng đó phải không?

Drug Abuse Correctional Center, Winnebago, WI

Alexander Buczko

Lựa chọn và Thay Đổi

Sur cô kính, lý do tôi bị tù là tôi đã từng là một người ích kỷ, một người chỉ quan tâm đến mình. Tư tưởng và hành động của tôi luôn luôn bao trùm ý nghĩa làm cái gì mà tôi vui lúc đó và thỏa mãn ham muốn của tôi. Ít khi nào hành động hay lời nói của tôi hướng cho người khác. Bây giờ tôi hiểu đó là ngược với đạo lý.

Khi tôi lớn lên, tôi luôn luôn sợ người khác và rất cảnh giác xung quanh. Điều này khiến tôi không xây dựng được lòng tin người khác. Và khi tôi bị phản bội, như cô bạn gái đã bỏ tôi hay mẹ tôi bỏ cha ghẻ của tôi hoặc cha ruột của tôi không quan tâm đến tôi. Những việc này khiến tôi hiểu lầm những người khác và đẩy tôi xa rời mọi người. Cuối cùng tôi trách móc những người khác và xem họ là đối thủ thù địch của mình.

Tiến trình tư tưởng của tôi lúc thời gian này và năm ngoái đã hòa cùng trong với những hành động của tôi. Tôi đã làm mất thiện căn người trong tâm tôi. Điều này đưa đến tội lỗi và hành động bất chánh của tôi. Điều này đã trải qua 41 năm vừa rồi của 42 năm tôi sống (tức một năm biết điều thiện). Đó là sự hiểu của tôi và những yếu tố, điều kiện đưa đến sự lựa chọn của tôi.

Tôi muốn cái gì thay đổi? Đổi ghen ghét thành từ bi. Tôi muốn thương yêu mọi người và tôi muốn giúp họ hạnh phúc bởi vì Đức Phật đã dạy: “Tất cả đau khổ đến từ ngã ái và tất cả hạnh phúc đến từ thương yêu người khác.”

Đây không phải là một điều mà tôi đã từng làm trong đời để mang hạnh phúc lâu dài cho tôi và ắt ít điều tôi đã làm để mang an lạc đến cho người khác. Tôi rất chán nản về mình.

Năm ngoái tôi vượt ngục và bị biệt giam cho đến ngày nay. Từ thời gian đó, tôi cố gắng mở rộng tâm mình với người khác, thay đổi suy nghĩ và sở thích (thích quan hệ tình dục). Cho tới tuần vừa rồi, tôi rất là nhạy cảm, tôi khóc rất nhiều, cảm thấy rất xấu hổ, tội lỗi và thương những nạn nhân của tôi, những người bạn và gia đình mà tôi đã xâm phạm đến họ. Tôi rất thất vọng và giận bản thân mình.

Sáu tháng nay, ngày nào tôi cũng tập thiền từ 60 đến 90 phút. Tôi hiểu rằng tư tưởng và hành động chỉ thay đổi khi tôi chuyển chúng theo hướng thiện. Thật thú vị khi tôi san sẻ cho người khác thế nào là sự thay đổi hành động xấu ác thành tốt qua sự tiếp thu giáo lý từ bi và trí tuệ của Phật.

Tuần vừa rồi, tôi hành thiền và sự an lạc đến với mình. Tôi cảm thấy tràn đầy hy vọng và cũng có hướng đi rõ ràng. Tôi cảm nhận có cái gì mới trong trạng thái của tôi, an lạc chảy vào tôi mỗi lần tôi thở ra hay thở vào. Tôi có cảm giác sự an lạc từ tôi toả ra cho những người xung quanh. Đây là điều mới đối với tôi. Tôi xin san sẻ với sự cô.

Anthony

Chuyện Điên Đảo của Năm Mới

Ngày 31, tháng 12, năm 2007,

Sư cô kính, tôi muốn nói về chuyện điên đảo trong nhà

tù. Năm mới đang tới nhưng sự bạo loạn trong ngục tôi tiếp tục diễn ra không đổi. Tôi nghĩ rằng những ồn ào, tiếng hét và những tiếng nện lên cửa ngục tôi là lời chúc mừng cho Năm mới đang tới. Sự thật thì tôi biết chỉ là một đồng thẳng điên cố làm những chuyện mà chúng nghĩ chúng nên làm cho được. Khó có thể tự chủ được bản thân của mình trong khi ở chung với mấy thẳng ngốc để tránh mình không bị ảnh hưởng những chuyện của tụi nó làm, dù tôi biết rằng tôi cũng là một phần của tụi nó.

Tojin

Ngày 01, tháng 01, năm 2008,

Thế giới đang ăn mừng năm mới đến. Khi năm mới tới cầu cho chúng tôi có nhiều cơ hội để giải quyết vấn đề tốt hơn, cải tiến tốt hơn. Mục đích của tôi là ngồi thiền tịnh tập trung làm sao mà không bị chi phối trong lòng để đạt được giác ngộ. Có mấy tù nhân nói với tôi rằng tôi hành động nhạy cảm quá, thường hiểu được ý chúng định cái gì. Đơn giản thôi, dục vọng của chúng nó quá lớn nên chưa nói, chúng tôi cũng đoán được chúng đòi hỏi cái gì?

Tôi biết rằng tôi hiểu như thế nào về tính phân biệt trong tư tưởng. Điều khó khăn là nhớ được ý thức của mình trong những giây phút căn bản nhất, tức chánh niệm những gì đang sanh khởi (Tứ niệm xứ). Tôi tìm cho mình những niềm an lạc mà mấy tù nhân khác không có được và ngược lại. Có chuyện tôi thiệt là bực bội là mấy tù nhân ngồi không thì không chịu được, nên thích ngó tôi và thiên

hạ để quấy phá. Tôi thực sự nhận biết sự đối lập này. Tôi đúng là cố giữ lòng thanh tịnh giữa thế giới tù nhân nhiễu loạn này.

Tojin

Về Nhà dự Đám Tang

Sư cô kính, được thả khỏi tù để về nhà dự đám tang là một việc chưa từng nghe qua ở trại tù an ninh tối đa này (maximum security). Thông thường, tù nhân bị còng tay chân và được hộ tống bởi hai nhân viên an ninh, đôi khi bốn. Bạn chỉ được phép tham dự nghi lễ an táng và phải trả tiền cho mọi chi phí, bao gồm cả thời gian quá hạn của mấy nhân viên an ninh theo canh giữ mình. Tôi đã từng cảm thấy hổ thẹn khi tham dự đám tang của mẹ tôi, hộ tống bởi nhân viên an ninh của nhà tù. Lúc đó tôi là một tù nhân của trại tù an ninh bậc thấp. Từ lâu tôi đã được phép chuyển qua trại tù an ninh bậc thấp và lý do duy nhất mà tôi ở lại trong trại tù an ninh tối cao là để tiếp tục làm công tác thiện nguyện “hospice” (hộ niệm) mà tôi đã làm từ lâu và chưa gặp ai tự nguyện thay thế để tôi đi.

Kỳ này, ban quản trại vẫn có vẻ miễn cưỡng cho phép tôi đi về nhà dự đám tang - ba tôi qua đời. Tôi rất đội ơn tấm lòng từ bi của ban quản trại và tất cả. Đây có lẽ là nhờ công đức đi hộ niệm các người chết. Hộ niệm người tù khác được mà Ba mẹ tôi chết lại không cho tôi về hộ niệm? Cho nên trường hợp của tôi là hy hữu, chắc sư cô chưa từng nghe.

Tôi đã làm công tác “hospice” (hộ niệm) trong nhà tù.

Đây là một công việc rất có ý nghĩa và vui sướng trong một hoàn cảnh mà người tù thường thường không được coi trọng hoặc được xem như những người đáng được thương yêu và tin tưởng. Khi một trong những tù nhân bình hấp hối, tôi sẽ ở bên họ hai tiếng, có khi ba, bốn, năm tiếng và vào lúc họ lâm chung, tôi ở bên họ cả ngày, bất cứ lúc nào tôi rảnh công việc nhà tù. Điều này đòi hỏi một sự chịu đựng bền bỉ và thương yêu người sắp chết.

Vai trò của một người hộ niệm, khi ngồi bên cạnh bệnh nhân đang nằm trên giường, mặt mày hốc hác, đang ho hen khạc đàm, tôi phải chăm sóc họ như là một vị y tá, một lương y như từ mẫu. Sau khi họ nằm yên và chịu lắng nghe rồi thì tôi bắt đầu niệm Phật và nói về lý vô thường, vô ngã của đạo Phật. Tôi đóng vai trò như một vị cư sĩ hộ niệm với tâm hồn mở rộng và thương yêu.

Năm năm rồi, công tác hộ niệm vẫn theo tôi và hôm nay nhờ công đức đó mà tôi được rời nhà tù cực trọng để về và hộ niệm cho thân sinh của mình. Cảm ơn các hương linh tù nhân gia lộ và ban quản trại đã hoan hỉ cho phép tôi. Hương hồn thân sinh tôi sẽ vui nơi chín suối.

William

Quà Năm Mới

Sư cô kính, Brian Kelley là một thành viên của nhóm tu tập chúng tôi. Brian Kelley nhận được một số tiền do một người thân gửi cho. Anh ta đã nhờ mua một hộp đèn cày thơm nhiều màu bằng số tiền này. Vào ngày 1/1/2009

Brian Kelley đi đến sân nhà tù và tặng cho mỗi xà lim tù bất kể lạ hay quen một cây đèn cày.

Hôm qua vào giờ cơm trưa, một tù nhân lạ đến và nói với Brian Kelley rằng: “Cây đèn cày là món quà duy nhất mà tôi nhận được trong Lễ Happy New year 2009 này. Cám ơn bạn rất nhiều.”

Sur cô biết không, Brian Kelley là một trong những tù nhân nghèo, tuy nhiên biết khởi tâm đại bi bố thí chia sẻ lợi lạc vật chất của mình cho những tù nhân ở xà lim cạnh bên. Đúng là của ít lòng nhiều. Brian Kelley đã đem lại nụ cười lớn và trí sáng cho mình và người. Brian Kelley đã tìm thấy được ý nghĩa cao cả trong việc bố thí này.

Cầu cho ánh nến của Brian Kelley sáng mãi trong đêm tối của ngục tù này.

John

Hiệu Quả của Giáo Huấn

Ngày 12, tháng 01, năm 2009,

Sur cô kính, câu chuyện tôi sắp kể là tốt đối lập với xấu, tù tiểu bang đối lập với cai tù. Chuyện này làm áp lực cho cả đôi bên.

Mới cách đây mấy hôm, mấy thằng cai tù muốn tách một tù nhân ra riêng. Nhưng người tù đó thì không chịu nghe lời cai tù. Lý do là như vậy, khi cai tù muốn tách người nào, thì cai ngục ra lệnh tù nhân đưa tay qua ố trâu mai của cửa cửa ngục. Sau đó, cai tù mới còng tay tù nhân lại rồi mới dẫn đi. Nhưng mà thằng tù đâu có chịu nghe lệnh

đâu. Khổ nỗi, chuyện này nó xảy ra ngay trước mặt của tôi. Chuyện kết cuộc thì tàn bạo lắm. Mấy thằng cai ngục phải mang đồ bảo vệ nào là mặt nạ chống hơi cay, nón cối, xịt hơi cay để ép tù nhân khuất phục. Khi mấy thằng tù chạy tán loạn vì hơi cay thì cai tù nó mở cửa cho từng thằng tù một chạy ra cửa nhỏ và sau đó muốn bắt thằng nào nó sẽ giật thằng đó xuống. Sư cô biết là chỉ có sáu hoặc bảy người cai tù mà thôi. Để di chuyển tù nhân chúng phải dồn mấy thằng tù lại với nhau để tránh quơ tay quơ chân. Xong chuyện thì cả một trại tù đều chịu ảnh hưởng của hơi cay, đổ mắt, đổ mảy. Có một sĩ quan cấp chỉ huy của cai tù hỏi tại sao chuyện xảy ra như vậy? Một trong những cai tù trả lời tại mấy thằng tù không chịu tuân thủ lệnh cách ly nên họ mới làm như vậy. Tôi hỏi cai tù tại sao không giải thích với mấy tù nhân trước cho dù nó có lắng nghe hay không? Tôi cũng có hỏi người chỉ huy cai tù là tại sao tôi không nghe cai tù giải thích cái gì hết ngay từ khi mới bước vô cửa nhà tù. Đùng một cái, cai tù xịt hơi cay như vậy nên không có ai hiểu chuyện gì xảy ra. Mặt khác, mấy tù nhân cũng chướng lắm. Tụi nó cặp bè cặp lũ thành từng bầy để nổi loạn, như là đánh lộn với mấy cai tù và làm ồn lên để được chú ý, được nổi tiếng anh hùng chốn giang hồ. Tóm lại, tôi nghĩ nếu các cai tù giải thích rõ ràng với tù nhân ngay từ lúc mới bước vào trại giam như là chuyện bất tuân lệnh của cai tù (không phải là giỡn chơi hay là tò đũa) mà là kỷ luật. Cuối cùng thì tôi thấy được một điều cần thiết trong chuyện này là hiệu quả của

giáo huấn. Tôi nghĩ rằng chuyện căng thẳng trong nhà tù chỉ có thể giải quyết một cách đơn giản bằng cách giáo huấn. Nhưng mà chuyện trở ngại ở trong tù này là người cai tù coi trọng việc an ninh là trên hết tất cả mọi chuyện. Tôi đâu có đui mù đâu. Tôi đã từng ở tù với những tù nhân ‘máu lạnh’ nguy hiểm nhất nên tôi biết. Nếu như nhà tù biết trích ra một ít tiền thuê giáo viên về hướng dẫn, tức chú tâm vào việc giáo huấn mấy tù nhân trẻ cũng như mấy thẳng góc khác thì có thể an ninh sẽ tốt hơn.

Sur Cô, tôi đã đề nghị cải tiến và đưa ra một số ý kiến hay tới các cai tù nhưng hình như ý kiến của tôi đụng nhằm mấy thẳng tai điếc. Một vài lý do khác là mấy đứa tù cho là ý kiến của tôi không có giá trị gì cả vì tôi là tù nên biết gì đâu mà nói. Với tôi đây là cấp tiến, sự thật thì nhiều lần tôi bị tụi tù chửi tại vì chúng cho tôi bênh mấy cai ngục. Tôi giải thích với tụi nó rằng tôi chỉ làm theo lẽ phải, nhưng nhiều khi làm cho chuyện xấu hơn và tụi nó còn buộc tội tôi là ba sạo đưa ý kiến cho cai tù hại tụi nó. Tôi biết được Đức Phật dạy rằng có những trường hợp, ý kiến hoài bảo khiến mình mang khổ vào thân. Tôi thực sự hiểu được điều này, tôi thường góp ý tới mấy tù nhân khác, không phải vì Phật tánh nhưng cốt để tù nhân có thể sử dụng thời gian rảnh trong tù hướng thiện theo cách nhìn tự nhiên của họ (trong tù thì nhìn tới nhìn lui cũng là tù). Nhà tù thường có những nội qui khắc khe của nhà tù, chỉ vì chuyện bạo loạn hàng ngày, ầu đả không ngừng, nói tóm lại là không ngừng nghỉ được giờ nào. Là một Phật tử, hơn nữa là một người giữ giới Phật và hướng dẫn người

khác, tôi luôn nghĩ rằng tôi cần phải làm sao dù sống trong khuôn khổ của nhà tù, nhưng nên tránh tham gia vào các cuộc nổi loạn, tránh ẩu đả và giúp dàn xếp hỗn loạn. Đó là cách tôi nghĩ có ích trong môi trường hỗn loạn này. Tôi hiện giờ thì bận rộn với thú giải trí tiêu khiển và đan móc len của tôi. Việc này rất tốt, giúp cho tôi tịnh tâm và tiêu thời gian vào chuyện tích cực. Tôi sẽ móc một tấm phướng lớn có chữ Phật, pháp và tăng trên đó. Tôi hy vọng khi hoàn thành sẽ bán để gây quỹ cho chùa Setoid Ancestor đang xây ở bên Trung Quốc.

Tojin

Con Nai

Bo Flack viết rằng khi tôi còn trẻ, tôi thường đi săn và giết thú vật. Tôi say sùng trong thú vui này. Thỏ, chim cú, nai, linh miêu, con gì mà chim nhảy được đều không an toàn thân mạng nếu tôi thấy được. Tôi cũng đã từng bắn chó, mèo, sóc và chim sáo nữa.

Khi tôi sắp trưởng thành, tôi bắt đầu cảm nhận những việc này là sai. Lần cuối cùng tôi săn và giết một con thú là cách đây hai mươi lốn năm. Chính con nai này đã làm thay đổi cuộc đời tôi. Tôi đã bắn con hươu đốm cách khoảng 200 yard (1 yard = 0,914 mét) với khẩu súng trường 30.06. Nó bị thương và bỏ chạy khoảng 2 miles (mile = dặm, 1 mile = 1,6km) xuyên qua bụi rậm và rừng cây trên đồi, tôi cuối cùng rượt đến nó. Khi con hươu thấy tôi nó cố gắng rướn mình lên để chạy, nhưng vết thương nơi đùi quá sâu và máu ra nhiều khiến nó không nhấc

mình lên nổi. Nó đã kiệt sức. Chỉ còn vài feet (1 feet = 0,3048m) là tôi tiếp cận nó. Nó nhìn tôi van lơn. Một cái gì đó tha thiết van lơn trong đáy mắt nó dấy lên. Tôi sững sờ nhìn vào mắt nó. Ánh mắt đó đã làm thay đổi tôi mãi mãi.

Tôi đứng bất động nhìn nó. Bạn tôi chạy đến và hỗn hển nhắc tôi hãy bắn hạ nó. Tôi không bắn và bạn thân tôi đã bắn nó. Tôi đưa xác con nai đó cho bạn tôi và từ đó tôi không bao giờ săn bắn nữa cũng như không có tư tưởng thích thú săn bắn nữa. Tuy nhiên, cách đây 19 hay 20 năm, có con bò rừng vào vườn nhà tôi định húc con chó của tôi. Tôi bắn nó với súng lục .357. Để cứu con chó, tôi đã phải giết một con vật khác.

Cái cảm giác mạnh mẽ anh hùng tính của tuổi thanh thiếu niên như quỵên với cái thú hung bạo sát sanh, như kích thích bày tỏ lòng hiếu chiến của kẻ nam nhi, anh hùng hảo hán trong tôi.

Thanh thiếu niên muốn mình trưởng thành như một người lớn và mẫu biểu tượng trưng phụ đối với một thanh thiếu niên như tôi lúc đó là hướng đến xây đắp cho mình giống như ba, chú, bạn của ba và những họ hàng nghiện rượu của tôi. Họ đã làm gì? Đi săn, câu cá, lái xe mô tô, rượu say túy lúy và ma túy.

Tôi lớn lên trong sự suy nghĩ rằng săn bắn và những loại thú vui như trên sẽ giúp cho tôi trở thành đàn ông. Tôi muốn thô bạo và anh hùng. Tôi muốn uống rượu suốt đêm và săn đuổi đàn bà con gái. Khi tôi đạt được những điều này thì đó là một trong những cách chứng tỏ tôi có tánh chất

đàn ông. Vâng! Tôi đã bắn chim, chỉ một viên đạn trúng ngay đồng tâm giữa hai mắt của con chim cút. Tôi phải theo dấu con chim đó suốt cả ngày trước khi tôi bắn nó.

Ồ! Còn hơn thế nữa. Có một lần, lúc tôi 16 tuổi, một phát súng của tôi đã hạ một lúc ba con vịt trời. Đây là việc khó làm nhưng nếu làm được thì là đúng là anh hùng xạ thủ. Nếu có cả bầy vịt trời 60 con, muốn bắn là chết hết cả đàn. Đây cũng là một biểu tượng của tay xạ thủ cừ khôi. Ngay cả những con chim bồ câu hay chim cu bé tí, hạ thủ được chúng mang cho tôi một cảm giác phiêu bồng thoải mái thú tính của mình.

Cái cảm giác săn thú hòa quyện với bạo lực. Chỉ một ngón tay nơi cò súng thôi đã toát ra quyền lực tha mạng cho thú vật hay thủ tiêu chúng. Mạng sống của chúng do tôi quyết định. Tôi là Thượng đế. Đó là một cái gì lầm lạc trong tư tưởng của tôi. Nhưng khi bạn là một người trẻ tuổi chưa kinh nghiệm, bị lèo lái bởi một tư tưởng hiếu chiến mà bạn cho là mình khôn ngoan thì khả năng tiếp nhận những điều thiện, những điều đúng đắn, hoặc cái gì cao cả rất bị giới hạn hoặc bạn sẽ không đồng tình với những điều hướng thiện đó.

Trí tuệ sáng suốt không phải là cái đích cho lứa tuổi 16 của tôi hướng đến. Với tuổi đó, tôi đã rời nhà, sống tự lập một túp lều nhỏ trên ngọn đồi ở số 833 Riverside County, California. Nơi đây tôi có thể săn bắn cả ngày.

Thời gian bốn năm trôi qua, tôi đã sống ở túp lều đó. Lúc ấy tôi 22 tuổi và bỗng nhiên một ngày tôi muốn bỏ thú

săn bắn của mình. Thật ra tôi muốn bỏ, nhưng chưa nói ra và chưa thật sự bỏ, nên tôi mua một cây súng chuyên bắn ngỗng trời. Nhìn lại cách đây 25 năm, thật là rồ dại. Bây giờ tôi không còn hứng thú săn bắn nữa.

Tôi nhớ rất rõ cách đây 27 năm có một kỷ niệm thật buồn. Có một con ngỗng trời lớn màu xám tránh băng tuyết lạnh của đất nước Canada đã bay từ ngàn dặm để đến xứ ấm California đây. Nhưng nó sẽ không bao giờ còn bay nữa bởi ngón tay xạ thủ cừ khôi của tôi. Khi 15 tuổi, tôi thường thấy đàn ngỗng bay thành đàn trên trời và lúc ấy tôi hay ước rằng nếu có khẩu súng trong tay, tôi sẽ thử tài nghệ bắn cao của mình. Khi 25 tuổi tôi thường thấy đàn ngỗng như thế và tôi nhớ rõ những con chim xinh đẹp rơi lá chả xuống đất vì trúng đạn của tôi. Khi tôi 35 tuổi, tôi tự hỏi tại sao tôi muốn tiêu hủy những sự sống đáng yêu kia? Chúng xinh xắn, vui tươi tung bay trong không gian bao la với nhiều hình dạng. Có khi chúng tự xếp hình như hình chiếc máy bay, có khi hình vuông, hình chữ nhật, hình song hành, chữ V hay một hàng dài thẳng tắp kỳ diệu. Chúng như tự ngầm hiểu ngôn ngữ lẫn nhau và tự biểu diễn cho thế nhân dưới đất xem. Và bây giờ tôi 45 tuổi, tôi ngưỡng mộ nét đẹp tự nhiên của chúng vô cùng. Tôi ngửa mặt lên trời và cầu nguyện cho chúng bay tự do mãi mãi. Nếu tôi thấy ai giương súng bắn chúng, tôi muốn van xin họ: “Xin hãy mạng tha cho chúng! xin đừng hủy hoại những sinh vật đáng yêu và đáng thương ấy!”

Thời gian đã thay đổi tôi. Đây là sự thăng hoa của một

con người trong tôi.

Bo Flack

Hiểu và Thương

Sosaku, tháng 5, 2007, Shannon Ross, Brian Locks viết rằng: Điều buồn nhất tôi gặp trong tù (không phải kinh nghiệm bị khoá nhốt trong xà lim mà là cái gì tôi thấy và cảm giác hàng ngày) là chúng ta thiếu sự hiểu biết lẫn nhau. Sự không chấp nhận khi một người ngã xuống hoặc từ chối nỗ lực để hiểu thương người khác. Thật hoàn toàn thảm hại khi chúng ta như những người gây hận lẫn nhau, chúng ta nhìn chăm chăm vào tù nhân khác và quyết định tìm lỗi lẫn nhau. Những người mạnh hơn đã dùng uy thế để ức hiếp kẻ yếu khiến họ bất lực, thất bại và không có khả năng. Làm sao cho những điều này chấm dứt trong thế giới nhà tù? Làm sao cho sự hiểu và thương của đạo Phật được thấm nhuần trong tâm của tù nhân?

Brian Locks

Sợ Hãi Lấn Áp

Ngày 19, tháng 1, năm 2008,

Sư cô kính, hôm nay trong buổi tọa thiền, tôi có phản quang quán chiếu nhìn lại quá khứ của mình “Tôi đã làm sai chỗ nào?” Tôi nghĩ tôi cần phải thành thật và mở lòng mình ra trong lúc viết thì sẽ dễ hơn. Nếu tôi để lòng mình bị chi phối bởi những áng mây mù thì ngòi bút sẽ bị ức chế. Tôi sẽ cố gắng trung thực.

Tôi đã đi sai ở chỗ nào? Bây giờ tôi 32 tuổi rồi. Tôi nhớ lúc tôi 25 tuổi tôi chứa chấp trong lòng mình một nỗi sợ hãi và ngu muội không thể tả nổi. Tôi không biết nguồn gốc của sự ngu muội và sợ hãi này bắt đầu từ đâu nhưng khi tôi biết là nó đã có rồi. Lúc tôi lên sáu tuổi, đi học lớp một thì hay bị tụi lớn tuổi hơn đánh đập tới ngày, còn lấy đồ của tôi nữa, thường là tiền ăn trưa và các vật dụng khác của tôi. Tôi không biết danh dự là gì vào lúc này, nhưng có một điều tôi nhận ra được là tôi cảm thấy không an toàn. Ngôi trường mà tôi đi học cách nhà tôi một phố còn mấy thằng khác thì nhà xa hơn. Có thể chuyện này làm cho tôi thấy không an toàn ngay cả mảnh đất sau vườn. Những sợ hãi này đã chong chóng trong lòng của tôi cho tới một ngày tôi đã phải phạm tội vào tù. Đã nhiều lần khi tôi còn đi học trong độ tuổi 6-12 hàng ngày thường bị dọa nạt, ăn hiếp bởi những đứa bạn lớn hơn tôi. Bây giờ nhớ lại tôi biết là tâm trí của tôi bị dồn nén do bị những thằng khác lớn hơn hăm dọa trong thời gian quá lâu đã dẫn tôi đến đường phạm tội. Đó là câu chuyện của tôi.

Trong thời thơ ấu, Ba của tôi là một người nghiện ngập. Dù tôi không bị Ba hành hung về thân thể chỉ thỉnh thoảng bị phạt, nhưng tóm lại những gì đã dẫn tới sự sai lầm của cuộc đời tôi là sợ bị đàn áp và do ức chế lâu năm nên nhìn cái gì cũng sợ dẫn tới tình trạng cảnh giác cao độ và cuối cùng dẫn đến tình trạng mất tự chủ. Riêng về gia đình của tôi thì Ba Má tôi lo lắng đàng hoàng lắm. Chúng tôi có ăn, mặc và nhà cửa đầy đủ, không thiếu thốn. Ba anh em tôi: thằng Ray nhỏ nhất, chị gái tôi và tôi được Ba

Má chằm sóc ắt, nhưng lúc đó tôi không mang ơn họ nhiều cho lắm. Nhưng bây giờ thì khác tôi rất cảm ơn họ vì tôi đã hiểu. Tôi cũng hiểu được rằng hồi đó tại sao mấy thằng lớn thường ăn hiếp tôi làm cho tôi sợ là tại vì tôi đã tạo cho mình một cảm giác luôn sợ tụi nó. Cũng vì tôi cảm thấy thất vọng chính mình không thể làm được gì trong chuyện này. Nhưng khi hiểu được thì đây không phải chỉ riêng ở bản thân tôi mà nó xảy ra ở khắp nơi. Càng lớn lên tôi biết là phải làm như thế nào trong trường hợp đó bằng cách cư xử hòa hợp với tụi nó. Nó chơi cái gì tôi chơi cái đó thì không tạo ra sự khác biệt và hiềm khích với tụi nó lúc còn nhỏ.

Khuya ngày 19, tháng 1 năm 2008 (viết tiếp)

Tôi đã đề cho sự sợ hãi ngự trị trong lòng mình quá lâu làm cho tôi bị cảnh giác cao độ trong những việc làm của mình. Vì những ký ức ép bức của bạn bè dọa nạt, ăn cắp tiền, Ba tôi đã la mắng và phạt vạ tôi phải thức cả đêm. Rồi Ba còn đổ thừa cho tôi mỗi khi ông gặp khó khăn. Khi tôi đã phạm tội tôi còn nghĩ tới chuyện thằng Lucian đe dọa tôi như thế nào? Như là nếu tôi không giúp nó giết Ba ghê của nó thì nó sẽ hại tới gia đình của tôi? Thời gian trôi qua sự sợ hãi đã lộ rõ trong lòng của tôi và tôi không còn sự chọn lựa nào khác. Dù những hành động phạm tội của tôi là việc làm xấu nhưng những giải thích của tôi sẽ giúp sự cô hiểu được căn nguyên của việc phạm tội này.

Tôi đã đọc đi đọc lại những gì đã xảy ra trong quá khứ

của tôi mà tôi chưa bao giờ nói với ai. Tôi đã lục soát tất cả trí nhớ của mình để tìm ra lý do của hành động mình làm thì đây thực sự là những chuyện đã xảy ra. Tôi nghĩ rằng những suy tư này đã mang lại sự xấu hổ khi tôi nhận ra nó.

Sư cô, tôi đã viết hơn một trang rồi. Tôi tự hỏi rằng những ký ức trong lòng tôi đã nói ra với sư cô như là một gánh nặng tôi đã trút xuống. Kể từ đó tôi không vương bận trong lòng mình những phiền toái từ bao lâu này. Dù vậy nhưng mỗi khi tôi tịnh tâm những ký ức này cứ thỉnh thoảng quay trở lại. Tôi mong sư cô hiểu sự khó khăn của tôi.

Tojin

Nhà Tù và Cầu Nguyện

R là một người nướng bánh và dạy người khác nướng bánh. Nhiều người đã học nướng bánh rất giỏi. R xem nghề nghiệp này như một cơ hội cho R ra khỏi tù sớm và một cái gì đó ặng cho người khác. Nhưng có chuyện không may xảy ra khiến R bị nhốt trong biệt giam. Phòng biệt giam này là nhốt 24 giờ mỗi ngày, một tuần bảy ngày. Được phép ra ngoài hai lần, hai giờ trong một tuần. Phòng biệt giam thiết kế chỉ có cửa sổ nhỏ, thấy bầu trời hay mặt trời là một điều khó. Không cần phải nói, đời sống ở biệt giam khó khăn hơn.

Nguyên nhân đưa R đến biệt giam là một dụng cụ nhà bếp - đồ lột vỏ khoai tây đã bị biến mất. Không ai biết nó bị mất hay bị ăn cắp. Đầu tiên mọi người đi tìm khắp

không thấy. 14 người của nhóm nấu ăn bị biệt giam trong khi chờ kết quả tìm lần thứ ba. Tôi đã bị biệt giam ba tuần rồi và sẽ ở đây cho đến thứ sáu tuần tới. Lúc đó tất cả chúng tôi hoặc có thể được tự do không bị giam và hoặc không được làm bếp nữa. Quy luật này có thể như phạt tất cả chúng tôi hoặc cuộc tìm kiếm sẽ tiếp tục thêm 30 ngày nữa. Cũng khó để đoán rằng cái gì sẽ xảy ra. Đây là một tai họa khá nghiêm trọng kết quả là nhà tù bị khoá bốn ngày và toàn nhà tù bị soát.

Thành thật mà nói tôi không tin dụng cụ đó bị mất cắp. Không ai ngu để làm điều đó. Ai cũng biết hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Tôi nghĩ có thể ngẫu nhiên bị quăng trong thùng rác thế thôi.

Tuy nhiên, ầu chứng minh người nào lấy nó. Tôi chắc người đó sẽ bị vấn đề trầm trọng. Tôi không lo lắng về điều này bởi vì tôi không có liên quan với dụng cụ lột vỏ khoai tây bị mất này. Tôi không ăn cắp dao. Dĩ nhiên, không làm cái gì ~~nhưng~~ không thể bảo đảm là không bị phạt vì tôi cũng trong ban nhà bếp. Thứ Sáu tới hy vọng sẽ có tin khá hơn cái gì xảy ra.

Một tháng sau đó...

Cuộc tìm kiếm đã kết thúc và tôi được ra khỏi phòng biệt giam. Mọi việc trở lại bình thường. Tôi cảm ơn vì thoát ra được hoàn cảnh đau khổ này.

Tôi đang hết sức cầu nguyện cho vượt qua hoàn cảnh này. Tôi tin là ~~v~~ cầu nguyện của tôi đã được trả lời và không đơn giản như là ngẫu nhiên. Tôi tự hỏi tại sao tôi tin

điều này. Bạn có thể đơn giản nghĩ rằng sự thử thách cá nhân đã kết thúc tốt đẹp vì những lý do khác. Nhưng sự cô có thể thấy, cho tới khi tôi bắt đầu tu tập Phật pháp, tôi chưa bao giờ cầu nguyện và rất ít trong bất cứ cách nào đã từng xảy ra trong đời ngay cả tình cờ. Hơn nữa, lời cầu nguyện của tôi ít khi nào chung chung. Chúng rất cụ thể. Cũng thế trong tù mỗi cá nhân không cần thiết phải bị phạm tội hoặc làm điều gì sai lầm để bị phạt. Luận lý của người làm công thường không có bằng chứng hoặc sự chứng minh khác thì không đủ để bảo đảm tù nhân bị phạt. Hoàn cảnh đặc biệt này được xem như một vấn đề cực kỳ quan trọng. Bên cạnh đó, tôi cũng hết sức tin rằng tính cách trong đó mỗi việc được giải quyết là đáp án cho lời cầu nguyện chân thành của Đức Thích Ca Mâu Ni, thần Kim cang cùng với hàng ngàn lời tụng thần chú khác mà tôi đã học.

Tôi chắc sự cô sẽ biết không phải tôi muốn cung cấp tất cả các chi tiết bản thủ rằng nhà tù là một môi trường khắc nghiệt nhất, nơi mà những điều kinh tởm khủng khiếp nhất có thể xảy ra. Nhà tù chứa một số con người tồi tệ trong xã hội, những tù nhân của những hành động ghê tởm nhất. Giống như vậy, ở mọi nơi khác, có những người ‘yếu’ và có những người ‘mạnh’. Dã thú luôn luôn bầy mọi người yếu đuối, người trẻ, người khờ dại, luôn luôn với những hậu quả phá hoại. Một số tù nhân tổng tiền và thúc bách tù nhân yếu, lấy tiền của tù nhân yếu, thực phẩm, đồ dùng và bất cứ cái gì họ muốn. Đàn ông hiếp dâm đàn ông, bắt họ quy phục mình, bắt họ đi mại dâm,

bắt họ làm những hành động không đúng đắn. Những kế hoạch của từng tội phạm sư cô khó có thể tưởng tượng ra. Tù nhân lộ hăm dọa, bóc lột, tống tiền, đánh đập, hành hung, gạ gẫm và thỉnh thoảng bị giết. Họ bị những tù nhân khác hành hung về cả thân thể và tâm lý, làm mất danh giá và làm thành hung ác dã man. ~~Đây~~ Nguyên nhân để những điều này xảy ra là vô số và bởi vì đó là cách nhà tù luôn luôn có. Một số những người khủng hoảng gặp chúng thì đã bị quăng trong biệt giam, trong những hoàn cảnh tệ hơn mà họ đã có ở thế giới bên ngoài, vì vậy họ chấp nhận và trở nên nguy hiểm hơn, mong muốn lợi dụng người khác và vô nhân đạo. Hệ thống nhà tù tiểu bang đã trở thành tương đối tốt hơn trong những năm gần đây bởi vì một sự nỗ lực lớn của chánh quyền đã đưa ra và hiệu quả đến, để loại trừ những hoạt động băng đảng và quản lý những khu hay gây vấn đề cho đời sống tù nhân. Nhưng tù là tù và ở đây sẽ có những điều khủng khiếp xảy ra bên trong. Tù nhân là phần ảnh xã hội. Họ là thế giới thu nhỏ lại của thế giới bên ngoài.

Tôi đề cập tất cả điều này bởi vì tôi muốn sư cô hiểu và đánh giá thế nào ngay cả hơn tất cả những nơi khác. Điều này thật không thể để có một tình bạn chân thật với bất cứ ai trong tù. Những tù nhân thường nhắc chúng ta rằng điều này tốt nếu có sự kết hợp và thân quen nhưng chưa bao giờ làm bạn. Có bạn trong tù đòi hỏi bạn phải tin cậy. Điều này có thể làm cho bạn dễ bị hại và những người tù khác có thể chỉ ra cái nhược điểm này. Bên cạnh những

gì có thể xảy ra trong tù rõ ràng có nhiều tình dục và trưng phu giả xung quanh. Vì vậy về căn bản, cần phải thận trọng, cảnh giác bảo vệ những ấn tượng sai lầm. Cần thiết phải luôn mang mặt nạ.

Cách đây ba năm, tôi gặp một thanh niên trẻ đang lo lắng. Anh ta đáng người nhỏ, ngây thơ, dễ bị hăm dọa và thao túng. Anh ta đã trải qua một cuộc thử thách bị một tù nhân khác lột trần và lấn lướt những việc khác nữa. Anh ta 28 tuổi. Mặc dù bản chất tội của anh ta tương đối nặng và anh ta đã phục vụ một số năm trong nhà tù, nhưng anh ta vẫn tương đối ngây thơ, tốt, bản chất trong sáng và có suy nghĩ. Anh ta không phải là mẫu người tù điển hình. Tôi thích anh ta ở sự chân thật và chúng tôi thường nói rất nhiều chuyện. Từ đó, mặc dầu không dự định trước nhưng tình bạn của tôi từ từ phát triển. Tôi có thể thêm vào, tôi hơi ngạc nhiên, tôi đã cẩn thận tránh điều này trong nhiều năm, đó là tất cả lý do tôi đã giải thích ở trên. Mọi vật giống như tình bạn trong tù làm phức tạp cuộc sống. Tôi biết nhiều tình bạn tan rã, xa nhau và thất vọng. Vấn đề của họ trở thành những cái mẫu cho tôi học tập.

Nhưng anh bạn này của tôi thì khác và tôi nghĩ trong sự hồi tưởng, tôi cũng trở thành khác luôn. Chúng tôi không có nhiều điều giống nhau. Anh ta thích đọc sách giả tưởng trong khi tôi thích đọc kinh sách Phật. Anh ta thích chơi môn bóng đá trong khi tôi thích tập tạ. Tuy nhiên cả hai chúng tôi thích đá banh và lòng tin của chúng tôi cũng có nhiều điểm trùng nhau. Sự hoà hợp, hài hước và ngây thơ

của chúng tôi là một sự giảm nhẹ đáng hoan nghênh giữa môi trường nặng trĩu khủng khiếp chung quanh của tù đầy.

Điều này khá dài và giải thích vòng vòng vì nó liên quan đến lòng tin của tôi trong sự cầu nguyện. Anh ta là một trong 14 người tù ở nhà bếp. Vì vậy, nên tôi quan tâm về sự sắp xếp việc làm của anh ta và anh ta có thể định đoạt việc của mình. Mặc dù tôi không đặc biệt cầu nguyện cho việc này, tôi tin lời cầu nguyện của tôi cho anh ta được an ổn thoát những điều hại và ngăn anh ta việc ở chung với bất cứ ai trong năm ngày (vì anh ta được thả khỏi biệt giam năm ngày trước tôi) và đó là lý do một khi tôi ra biệt giam, tôi sẽ ở với anh ta lại. Chúng tôi thường ở cùng phòng. Một loạt những câu chuyện không chỉ là sự ngẫu nhiên mà thật sự chưa nghe được ở đây. Tôi sợ những tai nạn xảy ra khi anh ta ra trước và không có tôi bảo vệ (nạn cưỡng dâm, tổng tiền...). Vì vậy, tôi chỉ biết nương vào sự cầu nguyện. Đây là cách mà tất cả điều này có thể xảy ra như nó đã xảy ra. Tôi rất vui khi mọi việc bình yên. Dù sao có lẽ không có gì xảy ra cho anh ta trong một hoàn cảnh như vậy.

Nhà tù này thật là cực kỳ khó khăn nhiều hơn là những chỗ khác. Đối với tôi là phải giữ lời nguyện bỏ tất trong khi ở biệt giam. Biệt giam là một nơi đầy sự cuồng bạo, sân giận và ghen ghét. Những tù nhân la hét thường xuyên, 24 giờ mỗi ngày trong mỗi tuần, không ngừng nghỉ. Không có sự quan tâm và kính trọng người kế bên. Tôi chưa bao giờ gặp ngay cả ở tuổi của tôi và sau những năm

ở tù. Một loại đê mạt, ngôn ngữ dơ dáy, kỳ thị chủng tộc và khinh thường những người khác khi tôi bị 29 ngày ở đó. Điều này rất buồn. Không có sự liên lạc giữa những tù biệt giam nên không dẫn đến đánh đấm nhau, thay vì vậy họ khạc nhổ lẫn nhau, quăng phân và nước tiểu vào nhau. Thật khó để lắng nghe sự la hét, than phiền và chửi rủa giữa những người bị tinh thần bất ổn trong những chuồng giam này. Vì vậy, tôi tin rằng có nhiều sự tàn bạo, không tánh người bị xảy ra.

Thật khó để biết những điều này, phải ở giữa những chỗ này để tu tập không cho sân giận khởi sự xấu xí của nó lên. Tôi quán chú điều ngự không để khởi tư tưởng hay lời nói xấu với người khác và thay vào đó là thân khẩu ý thanh tịnh. Tôi trì giới, tụng kinh. Đó là cái duy trì đời tôi trong biển khổ luân hồi và ứng dụng lời dạy của Phật.

Tâm là một điều tuyệt diệu không thể tưởng nổi một khi bắt đầu hiểu và học cách chế ngự nó. Tôi biết rằng tôi đang bắt đầu tiến bộ và lòng tin của tôi đối Phật pháp dần dần tăng lên. Có một sự vui mừng chắc chắn (không có hãnh diện hay tự ngã) trong việc hiểu rằng tôi đã thay đổi đời tôi một cách có ý nghĩa và tôi có sự ảnh hưởng sâu sắc trên cuộc tái sinh tương lai tôi sẽ trải qua. Cuộc sống trong tù vẫn giúp tôi tiếp tục học và tu tập Phật pháp cho đến khi đạt đến giác ngộ. Tôi mang ơn Phật pháp và tất cả. Tận đáy lòng của tôi, xin cảm ơn tất cả.

Ryan

Giành Phòng Tắm

Ngày 17, tháng 1, năm 2008,

Như sự cô biết, thế giới nhà tù thì nhiều chuyện phiền phức hàng ngày xảy ra do việc tranh chấp chỗ ăn, chỗ ở và ngay cả chỗ tắm. Chuyện là tôi chia chỗ tắm với một người tù nhân khác mà chỗ này thuộc về nó. Sự thật thì không thuộc về ai cả mà người tù này nằn nặc đòi cho được là chỗ của nó thường tắm. Thôi, tôi cũng không tranh chấp với hắn làm gì trong khi còn có ba bốn chục chỗ tắm khác. Điều quan tâm của tôi muốn nói ở đây là tôi đụng độ với cái thằng mà thường thì không bao giờ tôi nghĩ tới. Nếu như tôi không biết giáo lý Phật, tính nhẫn nhục, chịu đựng, không tự chủ được chuyện này thì trong khoảnh khắc có thể là ầu đả, bạo động, lớn chuyện với nhau rồi. Tôi thấy nhẹ nhõm trong lòng vì không có việc gì xảy ra.

Tojin

Tự Do Tôn Giáo

Sư cô kính, **Đài Thứ Nhất** của Hiến pháp có nói: “Quốc hội sẽ không ra đạo luật đề cao một tôn giáo hoặc cấm đoán sự tự do tín ngưỡng nào”. Tuy nhiên, một số nhà tù Mỹ không hoan nghênh lắm những tôn giáo khác với hệ thống Ky tô. Tuyên úy Ky tô giáo từ lâu thiết lập thế đứng vững chắc trong hệ thống nhà tù. Đạo Do thái và đạo Hồi gần đây cũng dành được quyền lợi bổ nhiệm tuyên úy của họ đến một số nhà tù. Quyền lợi thâm hoạch này cũng phải do các tù nhân của tôn giáo khác, đặc biệt là tù nhân Do thái, Hồi giáo da đen và da đỏ, tranh đấu, trải qua nhiều sự kiện tụng lâu dài mà mới có được tuyên úy của tôn giáo họ.

Chúng ta cũng cần phải có tuyên úy Phật giáo ở nhà tù. Việc này cũng hiếm hoi quá. Đạo Phật ở Wisconsin chưa phát triển rộng và tù nhân Phật giáo cũng ít thì tuyên úy Phật giáo cũng càng hiếm hoi. Thôi thì chúng ta cố gắng những gì trong khả năng vậy như sư cô nói tuyên úy của tôn giáo nào cũng vậy miễn làm sao chấp nhận cho quý sư, quý vị hướng dẫn tinh thần của các tôn giáo khác trong đó có Phật giáo đến giảng đạo là quý rồi. Chức năng của một tuyên úy trong nhà tù là chức năng liên tôn giáo (Interfaith). Có lẽ tôi cũng mở tầm nhìn của mình thoáng một chút.

Nicholas

Để Sống trong Tù

Tôi lớn lên trong thành phố. Đánh lộn là một chuyện bình thường đã xảy ra và đó là thế nào để chúng tôi đạt được sự nể trọng nếu chúng tôi thắng. Cũng giống như trong nhà tù, bạn được kính trọng nếu bạn mạnh mẽ. Nếu bạn không tranh đấu thì chúng tỏ bạn rất yếu hèn. Vì vậy, khi cần tôi cũng sẽ tranh đấu, xỉ vả người nào muốn đấu với tôi. Tôi cảm thấy thoải mái với hùng khí như vậy. Tôi nghĩ rằng nếu ai đập vào mắt tôi, tôi sẽ thủ tiêu người ấy. Nhà tù là một nơi khô khan, hoàn cảnh bắt người ấy phải tranh đấu vì sự sống còn dù anh ta không muốn. Vì sao phải đánh trả? Vì để mình sống, để bảo vệ mình hay để chứng minh rằng không ai được quyền lợi dụng hay ăn hiếp mình.

Thật ra, không ai muốn tỏ ra mình bất lực. Vì vậy, đeo

mặt nạ vào để hung dữ lên và bắt đầu trận chiến, cho khỏi bị ăn hiếp. Chúng ta hãy nhìn vào tâm của mình. Tâm ta là cái đã tạo ra động cơ. Khi tâm mình có động cơ, rồi miệng và thân chuyển động. Vun trồng động cơ tốt là trung tâm của lời Phật dạy. Vun trồng động cơ xấu thì quả móp méo tương lai sẽ theo mình. Rất ít tù nhân chịu nghe giải thích điều hay lẽ phải mà họ cứ muốn nuôi hòn than ngầm, chỉ đụng vào là phục cháy thiên hạ liền.

Tyler

Buồn Giận

Sư cô kính, thêm một chuyện buồn giận xảy đến với tôi. Cái gì đã làm cho tôi giận dữ? Tôi giận và thất vọng cho chính mình về những hành động trong quá khứ, ngay cả trong hoàn cảnh hiện tại và sự phung phí của hệ thống nhà tù. Trong 6-7 năm qua tôi đã chứng kiến cảnh ba tù nhân được ra tù một thời gian ngắn rồi cũng vô tù trở lại. Tôi buồn không phải vì tôi không được nhà tù thả ra để tôi có cơ hội làm một người mới, mà buồn cho thân phận của ba tù nhân này. Dĩ nhiên tôi hiểu rằng mấy tù nhân được ra tù phải chịu trách nhiệm cho những việc họ làm, nhưng những người giáo huấn tù nhân trở thành người tốt cũng có phần trách nhiệm trong chuyện này. Trong trường hợp điển hình, nếu tù nhân nào muốn làm người tốt thì chính họ phải biết thay đổi cho họ tốt hơn. Có nhiều vấn đề ở đây, có người hành hung trẻ con, rồi bị bắt lên bắt xuống lúc ra tòa, quan tòa tuyên án một năm. Trong thời gian một năm rồi thả ra, được ra rồi, hấn lại tiếp tục chuyện cũ, như

vậy có bực mình không? Điều tôi bực mình ở đây là mỗi khi có chuyện này xảy ra là bắt quan chánh án đó chịu trách nhiệm về việc phán tội không thỏa đáng. Khi một người phạm tội thì hẳn bị trừng trị cho những tội hấn làm. Còn mấy người chánh án phán tội không thỏa đáng, không đúng thì sao? Đây là cái đã làm cho tôi bực mình và vì vậy mà tôi nghĩ đây cũng là chỗ khiếm khuyết của nhà tù.

Như sư cô nói quan chánh án đâu có túc mạng thông để thấu suốt bản chất trong ngoài và nguyên nhân nhiều đời của sự việc. Chúng ta không nên trách quan chánh án vì chánh án cũng dựa bằng chứng trên các sự kiện và mức định tội của tòa để định tội. Đừng nên trách ai hết. Bản thân tội nhân phải trách nhiệm cho những tập khí hung tàn của mình. Tôi hiểu như vậy nhưng trong lòng vẫn buồn giận?

Tojin

Báo Oán

Sư cô kính, tôi bắt trong tôi có một tập khí rất hung tàn. Thỉnh thoảng tôi nổi lên ý muốn báo oán những người mà tôi hận thù. Cũng có khi tôi muốn nhấn chìm mình trong biển rượu, thuốc phiện để chôn vùi cơn đau. Cũng có lần tôi muốn có súng ngắn để bắn chính con người mình, mong thoát khỏi cảnh đau khổ này. Nhưng Phật Pháp và sự quan tâm của mọi người trong đó có sư cô đã giúp thay đổi con người đó trong tôi.

Hôm nay, sư cô không nhìn thấy Kenvin như một kẻ vô vọng. Hôm nay tôi rất muốn sống và muốn lợi ích mọi người dù việc nhỏ chỉ bằng ngọn cỏ lá cây. Tôi đã là người

Phật tử, một người luôn tu dưỡng tâm mình, yêu thương những người khác và tìm cách chuyển hóa tâm theo đi Phật dạy.

Kenvin

ĐỒ LỖI

Cuộc sống hàng ngày trong tù đưa đến những kinh nghiệm khác hẳn với bên ngoài. Thay vì sự tử tế và cảm thông thì sự giao tiếp hàng ngày trong một trại tù chỉ toàn là những sự “tủi nhục”.

Luôn luôn có những tín hiệu “tủi nhục” gắn liền vào trong hệ thống sinh hoạt hàng ngày của nhân viên và tù nhân, rõ ràng hoặc ẩn ý, nhắc nhở rằng chúng tôi, cao lắm, cũng chỉ là công dân hạng nhì - chỉ là một con số, không có giá trị gì khác hơn là một mắc xích trong guồng máy kỹ nghệ nhà tù đang trên đà phát triển. Ngay cả khi nhân viên và tù nhân trao đổi những câu xả giao thoải mái, tín hiệu vẫn có đó, tế nhị hoặc không tế nhị: “Mày là tù nhân, một tội phạm và một thằng tôi. Tao không phải như mày, tao là người. Tao đáng kể, còn mày thì không.”

Tôi thường ngạc nhiên về việc các tù nhân có vẻ thích nghi với mọi hoàn cảnh xấu ác và chán chường. Vậy là chúng ta đang ở một giá rất đắt cho sự thích ứng đó. Chúng ta tự vây bọc chính mình trong nhiều lớp vỏ thép của sự giận dữ và cay đắng, che giấu chúng ta từ những sự lên án gắt gao của thế giới bên ngoài và từ những sự yếu hèn và đau khổ bên trong - một sự sợ hãi và lạc loài. Chúng ta bị chôn vùi dưới quả núi của mặc cảm tội lỗi. Ít khi nào tù nhân đề cập đến chính họ, lỗi của họ trong

những quá trình dao động và đau khổ đó. Những câu chuyện của chúng ta phần lớn là sự giận dữ, hờn trách, đĩnh chánh và hềm hận. Chúng ta đổ lỗi cho người khác và không bao giờ biết tự trách mình.

James

Đừng Phê Phán

Cái gì là ‘chột nhất’, ‘đồng tình luyện ái’, ‘tên hiếp dâm’ và tất cả những ‘cặn bả’ khác trong hệ thống nhà tù này? Ô, có thể công việc của chúng ta là không phải để phê phán những người này. Chúng ta đã bị phê phán và chúng ta không thích điều này. Tại sao mọi người muốn mặc áo quan tòa chỉ trở lỗi lầm của người này kia? Riêng tôi không muốn.

... Có phải chúng ta tạo những nghiệp xấu cho mình khi chúng ta ạo đau khổ cho người khác? Vâng, không những chúng ta hại họ mà hại cả chúng ta. Nếu chúng ta không thể vị tha ngay lúc đầu thì chúng ta ích kỷ. Từ bỏ nguyên nhân gây cho mình và rồi nhiều đau khổ. Những tên hiếp dâm tổn thương người khác, nhưng sau đó họ cũng cố gắng ăn năn, hối lỗi và cải tạo tốt. Tại sao chúng ta muốn phạt họ hơn nữa? Chúng ta còn nhiều việc khác để làm. Chúng ta không có thời gian để xen quấy vào việc người khác, để ngồi phê phán và chỉ nhược điểm của người khác. Phải dành thời gian cho việc tu tập của mình.

Những tánh khí giận, ghen, tham nổi lên, tôi biết chúng không tách rời tôi. Chúng theo chúng ta hàng ngày nên chúng trở nên thân thuộc với chúng ta. Tôi chấp nhận chúng như bản chất của mình. Vì vậy, chúng được hoan

ngheh. Bây giờ một khi chúng ta kéo màn hoan ngheh đó ra, cuộc tiệc không còn nữa (không chịu hoan ngheh tâm xấu nữa). Tôi thấy nhiều người trong tù, họ hay buộc tội những người xung quanh một cách vô tội vạ. Tất cả do vì họ không thoả mãn đời sống của chính họ và trách nhiệm của họ. Cho nên chúng ta phải trách nhiệm đời mình và tất cả cái gì đã xảy ra cho chúng ta và để người khác bẻ gãy cần câu đổ thừa đi. Thật là ý nghĩa khi chúng ta có thể tạo lòng tốt, kiên nhẫn, từ bi với những người khác. Trong bất cứ hoàn cảnh nào, những điều hướng thiện này sẽ loại bỏ đau khổ của chúng ta và người khác.

Làm thế nào chúng ta giải quyết nổi sân giận, thất vọng và buộc tội? Hãy nhẹ nhàng để chúng tan đi. Chúng ta đang bám vào những mặt ý nghĩa của tiến trình tư duy từ xa xưa tới giờ. Đây là lúc để cho chữ nghĩa bay đi. Tôi nghĩ đó là cái cuối cùng đã gây ấn tượng cho tôi. Thịnh thoảng nó quá mạnh để suy nghĩ về những công phu miên mật phía trước trên con đường đến Phật quả hoặc giải thoát. Thịnh thoảng tôi nhìn vào chuyến du hành của cuộc đời có quá nhiều điều để thực hiện. Rồi tôi chú tâm vào bây giờ và ở đây, thì tự nhiên sẽ thấy đạt được hiệu quả an lạc hay công phu. Chúng ta chú tâm bây giờ vào giây phút hiện tại đang phát khởi. Chúng ta bỏ tất cả thứ tâm linh khinh mà mình cho là mình. Khi chúng ta nhận một quả táo, có một chỗ bị hư thì chúng ta ăn xung quanh. Chúng ta không có quãng toàn quả táo đi. Khi chúng ta nhìn vào chính bản thân chúng ta, chúng ta cho chúng ta một sự kính trọng như chúng ta cho quả táo. Chúng ta không làm

như vậy. Chúng ta nghĩ chúng ta phải bỏ tất cả hoặc giữ tất cả. Chúng ta kết luận bằng cách giữ cả những chỗ hư thối bởi vì chúng ta (toàn thể trái táo) quá quý, chúng ta không thể quăng đi. Chúng ta cần phải ăn xung quanh những chỗ hư và cần bỏ những chỗ hư đi. Cũng thế, đừng đánh bạn khi bạn phản ứng theo phản xạ và nhận thấy tham sân đang khởi. Cố gắng thấy điều này. Thật là vĩ đại nếu bạn đã đủ nhận ra điều này. Rồi để chúng đi. Buông tư tưởng chấp thủ ra. Đừng hành động gì cả và đừng đánh bản thân bạn bởi vì nó vẫn chính ở bên trong bạn.

Cuối cùng điều này đã đến với tôi. Khi tôi bắt đầu nhận ra phiền não, tôi cảm thấy tội lỗi vì phiền não ở đó. Rồi tôi giải thoát khỏi tội lỗi và để những chấp thủ về những cảm giác giải thoát này khởi lên. Rồi có một sự thừa nhận rằng điều này xảy ra như vậy, như vậy, bạn đừng phản ứng theo phản xạ tập khí như bạn trước đó. Không quan trọng cái gì đã xảy ra, bạn đã tạo cho nó xảy ra hoặc kiếp này hay kiếp trước. Đây là những việc mà tôi cố gắng chánh niệm. Tôi chánh niệm an trú nhận biết tất cả những gì đã xảy ra như đề mục thiền định và chúng rõ ràng có khả năng trừ diệt những phiền não từ thân, khẩu, ý của tôi.

Hãy quán tưởng tất cả chúng sanh là gia đình ruột thịt của mình, bây giờ và trong kiếp quá khứ. Quá khứ, tôi đã từng lắng nghe họ khi họ nói với tôi và tha thứ cho tôi khi tôi có lỗi. Tôi đã từng chịu đựng để tìm cách hòa giải khi họ đang sân giận và chấp thủ. Tôi chấp nhận tất cả những điều đang xảy ra với tôi là kết quả của thân, khẩu, ý ảnh

hưởng từ quá khứ. Khi tôi chấp nhận những hậu quả xấu với sự tha thứ, tự trọng và buông xả thì những vọng tưởng tan đi. Nếu tôi khởi tư tưởng xấu thì chúng sẽ theo tiếp. Đây là những điều tôi đã quán chiếu và thực hành.

Tôi không biết những điều này có ý nghĩa gì không? Tôi chỉ là một tù nhân đang cố gắng tu tập Phật pháp. Tôi cầu nguyện rằng tôi sẽ có sức khoẻ để vượt qua những chướng ngại và khiến những thành quả giác ngộ của Đức Bổn Sư được hiển hiện ở tôi. Trong nhiều trường hợp ở thế giới nhà tù này, tôi hầu như không đả thương mọi người và như thế tôi cũng không bị tổn thương. Chúng ta rất khó tránh bạo lực ở đây nhưng tôi đã tránh được. Đây là một sự hiệu quả trong sự tu tập.

David

Đạo phố

Sư cô kính, tôi là **ột** tên tù bị biệt giam (the hole, Administrative Segregation)¹⁰ đã 20 **ăm** **ồi**. Từ lâu không tiếp xúc với người, chỉ có bốn vách xà lim trong 23 giờ mỗi ngày. Người mà tôi được thấy là tên lính canh, mỗi buổi đem thức ăn đến.

¹⁰ Phòng Biệt giam [The Security Housing Unit (SHU)]: một nhà tù-trong-nhà tù. Đây là nơi các Trung tâm Kiểm soát và Dự phòng Bệnh tật (CDC) gọi là “nơi tồi tệ nhất trong những nơi tệ hại nhất.” Các tù nhân của Phòng Biệt giam bị giam giữ trong những gian phòng không có cửa sổ 23 tiếng mỗi ngày trong nhiều năm liền.

Những người bị giam giữ trong những điều kiện này đã phát triển trạng thái tâm lý được gọi là “Hội chứng SHU” – sự suy giảm năng lực tinh thần do bị cô lập quá mức.

Hôm nay ra xe ~~đi~~ chuyển trại đến nhà tù cực trọng Wisconsin Secure Program Facility tiên bang Wisconsin (Super Maximum security, Boscobel, WI). Ngồi trên xe van, qua khe hở của cửa, tôi thấy ngoài phố cuộc sống nhộn nhịp quay đều. Hôm nay chủ nhật nên rất nhiều người đi mua sắm. Mọi người đi tới lui rộn rã, tay mang những giỏ hàng, miệng trả lời điện thoại di động trước các ‘mall’ (siêu thị). Khách đổ xăng nơi cây xăng thì trả tiền bằng thẻ credit, chỉ cần quẹt vào máy một phút là xong. Thật khác xa thời của tôi cách đây 20 năm, lúc đó chưa có hệ thống internet và trả tiền bằng visa card. Rõ ràng có nhiều sự thay đổi quá. Rồi xe chuyển trại chạy qua những đường ngoài thành phố đầy những bóng cây. Sắc thu đã đến. Những lá nâu vàng rơi xào xạc. Thật sự là nhẹ nhàng khi tôi ~~đọc~~ thấy cánh đồng và bầu trời từ xa. Nhiều tư tưởng và cảm xúc đã khởi lên. Đã lâu rồi tôi mới nhận thấy được thiên nhiên đáng yêu này. Tôi mong xe chạy lâu hơn để tôi được kéo dài giây phút này.

Paul

Ăn Cắp

Sư cô kính, công việc của tôi là làm việc văn phòng để trợ giúp thụ lý hồ sơ tù nhân. Tôi thẳng thắn với cấp trên và hoàn tất công việc chu đáo. Mặc dù nhiều tù cố gắng tìm cách làm việc càng ít càng tốt, thế nhưng họ vẫn nỗ lực những người đại lao lo việc cho người khác chu đáo. Nên tôi cũng được kính nể.

Đôi khi có những tù nhân bảo tôi ăn cắp dụng cụ văn

phòng xài. Những nhân viên cấp trên luôn luôn cho tôi những dụng cụ vệ phòng mà tôi cần đến, cho nên tôi thường chia cho tù nhân một phần. Khi tù nhân áp lực bắt tôi cần phải ăn cấp số lượng nhiều, tôi bảo họ tôi không làm việc đó. Tôi thường giải thích là nó không đáng so với sự mất việc làm tốt của tôi. Nếu như người tù đó tỏ vẻ coi mở, tôi sẽ giải thích cho họ nghe về năm giới của người Phật tử tại gia mà tôi phát nguyện giữ, nên tôi không thể phạm giới “Lấy của không cho”.

Ít người cho rằng ăn cấp của nhà tù là phi đạo đức. Tù nhân xem đó như gãi phóng đồ vật từ kẻ thù hoặc như là hành động trả thù. Ngay cả những người Tin lành ngoan đạo mà tôi biết cũng không xem việc trộm cắp của nhà tù là vấn đề. Đối với tôi, việc ăn cấp đó là một vấn đề kỷ luật và liên hệ đến giới luật mà tôi đang trì giữ.

Tôi hiểu rõ tại sao nhiều tù nhân cảm thấy bắt buộc phải chống lại bằng mọi cách đối với sự phi lý của hệ thống nhà tù, và họ xem sự trộm cắp như một phần của sự đấu tranh, nhưng rất tiếc, suy nghĩ đó chỉ đem đến sự tự hại. Tôi suy nghĩ nhiều về việc nhà tù có thể được chỉnh đốn, để xây dựng lòng tự trọng và khuyến khích sự phát triển nguyên tắc luân lý, giống như Chánh Nghiệp, thay vì chỉ tăng gia sự đặng cay, giận dữ và trộm cắp. Biết đâu một ngày nào đó tôi sẽ có cơ hội thực thi những ý tưởng đó ở một nơi nào.

John

Tự Tử

Tôi nhớ có một đoạn kinh Đức Phật dạy rằng: “Thói quen hiện hành mạnh mẽ khi đã có hàng loạt những hành động như vậy xảy ra, tâm của bạn tự nhiên hướng về đó... Nếu tập khí được lặp lại nhiều lần và ấn tượng trở nên mạnh mẽ thì chúng ta sẽ thực sự nhuần nhuyễn với thói quen ấy”.

Sư cô kính, từ lâu tôi hay nuôi ý tưởng tự tử khi bị nhiều đau khổ đè nén chịu không nổi và rồi tôi đã bắt đầu suy nghĩ đến việc tự tử ngay cả khi không có đối mặt với sự bức bách đau khổ. Rõ ràng như vậy là quẩn trí.

Ý muốn tự tử và tự làm tổn thương mình thường xuyên xảy ra. Tất cả đều là từ sự đau khổ của kiếp người. Nhưng may mắn thay nhờ nhập vào nhóm tu học do quý sư hướng dẫn, tôi đã kịp nhận ra rằng tự tử là đại vọng tưởng và hãy dùng thân thể ô uế này làm các việc thiện khác để bù đắp. Tôi như người tỉnh khỏi cơn mê. Khi tôi nghe nói có một tù nhân hay ai đó đòi tự tử hoặc chết rồi, tôi đau lòng vô hạn. Tôi không nghĩ đó là trò đùa. Thỉnh thoảng tôi tự hỏi làm thế nào giúp tù nhân biết quý giá mạng sống của mình để tu tập và đem hương hoa cho đời? Phật giáo là một con đường sống cho họ.

Nathan

Hấp Hối

Sư cô kính, tôi kể sư cô nghe về một tù nhân vừa mới ra đi để về cõi tịnh. Ken là một người cao lớn bị bệnh ung thư phổi vào hạng chót của thời kỳ. Anh chỉ có thể sống

khoảng một tuần nữa thôi. Tôi là một Phật tử hay phát tâm thiện nguyện đến hộ niệm cho người hấp hối nên ông tuyên úy bảo tôi đến thăm Ken. Tôi vào phòng và lên tiếng: “Ken, anh có nghe tôi nói không?” Nghe tiếng tôi gọi, anh hơi chuyển mình và hé mắt ra một chút. Anh thở thoi thóp và rất khó khăn. Anh ta gật đầu chậm chậm. Tôi nói lý do tôi đến đây cho Ken nghe.

Ken đang òn bĩ thuốc làm buồn ngủ. Đối với một người bị bệnh ung thư thì anh vẫn còn một thân thể to lớn và khoẻ mạnh. Hơi thở của anh tuy cạn, những vẫn chưa phải là hơi thở vừa cạn vừa gấp của người sắp chết.

Tôi ngồi niệm Phật nho nhỏ cho Ken nghe. Ken gật đầu mỉm cười. Trong vài lần thăm viếng kế tiếp, Ken gần như không phản ứng gì hết. Đôi khi anh mở mắt ra nhìn tôi, nhưng phần lớn thì cứ nhắm ý ra đó vật lộn với hơi thở. Tôi đem hình Phật A Di Đà đến để anh thấy và cảm thấy không cô đơn. Tôi tiễn anh đi trong tiếng niệm Phật nho nhỏ của mình.

Michael

Hơi Âm Từ Bi

Sư cô kính, tôi đã chuyển đến nhà tù bậc năm. Đây không có sự khác biệt giữa trại này và trại vừa rồi tôi ở, ngoại trừ nơi đây như có nhiều sự căng thẳng về tinh thần. Có rất nhiều tù nhân tôi biết cũng chuyển trại giống tôi và nhìn tên dán trên bảng, tôi nghĩ có lẽ chỉ có tôi là Phật tử.

Đây không phải là vấn đề lớn, nhưng tôi hy vọng là biết những người tu tập khác ở trong trại này để trao đổi tư tưởng và kinh nghiệm tu tập “Ăncom có canh, tu hành có b ạn”.

Tôi muốn nói một chút về lòng từ bi. Cách đây vài ngày, tôi xem tivi và thấy kết cuộc của một cuốn phim buồn quá. Tôi ùng đau lòng không muốn các nhân vật gặp chuyện buồn trong đời ngay dù chỉ là phim không thật.

Tôi thật ủy mị nhưng điều này cho tôi thấy sự cảm xúc mạnh mẽ của mình. Bây giờ tôi hiểu thật sự lòng từ bi là gì? Tôi cố gắng nuôi dưỡng và phát triển lòng từ này cho mỗi chúng sanh bất kể họ là ai, là tù nhân và họ đã làm cái gì? Điều này cho thấy tù nhân ở trong tù đánh thếp ạnh lòng, nhưng không có nghĩa là anh ấy hay cô ấy đang không có trái tim nhệt tình thương yêu. Đối với tôi, từ bi là thấy sự đau khổ trong một đời người, nhận ra chúng sanh đau khổ thì giống nhau và tìm cách giúp họ.

Cố gắng gieo lòng từ cho một người nào đó trong tuần này ngay cả chỉ một người. Nhớ rằng hành động của mình là hành động của trượng phu. Cầu cho mọi loài an vui và hạnh phúc nhất là trong thế giới tù nhân đang cần hơi ấm đó.

Samuel

Cõi Lòng Địa Ngục

Làm việc trong trường học nhà tù hơn 13 năm, tôi đã giúp những tù nhân cấu tính và giận dữ -- càng giận dữ hơn vì bị bắt buộc phải đi học -- học đọc, học toán, học viết và thi đậu bằng trung học tương đương (*GED-General*

Educational Development, thi ộu số môn có giác tri tương đương như cấp III), hoặc phải hoàn tất một số tín chỉ đại học. Tôi làm việc với những thành viên băng đảng trong nội thành, gốc Á châu, gốc Phi châu và những người gốc Nam Mỹ bị tù vì buôn lậu ma túy hoặc nhập cảnh bất hợp pháp. Tôi cũng làm việc với những tù nhân tâm thần đang hồi phục.

Tôi quyết định mở rộng cõi lòng trong thế giới địa ngục tràn ngập vô lượng khổ đau, giận dữ, chua cay, tuyệt vọng và sầu não. Tôi biết những sự thực tập và học hỏi về tâm linh là chìa khóa [để trợ giúp người khác] và tôi cũng đang theo học một khóa tôn giáo học với một ước mong giúp được nhiều tù nhân an ổn tinh thần.

Christian

Lặng lẽ ra đi

Được tin báo một người bạn của tôi bất ngờ chết trong xà lim khi đang ngủ. Anh ra đi lặng lẽ nhẹ nhàng, không người đưa tiễn... Những nhân viên an ninh đi vào để chụp hình thi thể và gom góp tất cả đồ đạc của anh. Tôi cố gắng giấu đi giọt nước mắt khi bước ra ngoài. Tôi cảm thấy vui, buồn, trần trụi và tầm thường lẫn lộn. Giây phút này là một món quà quý báu cho thế giới tù tội ở đây, một thế giới đã làm cho con tim tù nhân trở nên chai đá nhưng cũng làm cho trái tim tù nhân rung động dừng lại – một phút tưởng niệm – “một cái bi thẩm mỹ” tiễn chân một tù nhân đã vĩnh viễn rời thế giới tù đày và thế giới con người để ra đi về bên kia.

Noah

Tu Tập

Sư cô kính, cách đây vài tháng có một tù nhân hay tới dãy tù của tôi để chơi bài xì phé. Sau đó anh ta đổi phòng và ở cạnh tôi. Từ khi anh ta là hàng xóm của tôi, tôi đề cập anh thay vì chơi bài theo tôi gia nhập nhóm ngồi thiền và tụng kinh. Từ đó, anh ta trở thành một người tu tập rất tinh tấn.

Tu tập trong tù có thể là một cơ hội tuyệt vời để thực nghiệm sống với cái gì bạn đã học. Không giống ‘bên ngoài tù’, tìm thời gian thích hợp tu tập có thể khó khăn, đặc biệt nếu người cùng phòng không thông cảm từ ái (tôi may mắn có người bạn cùng liêu rất hiểu biết), nên tôi có thể tu tập tại phòng.

Sự tu tập của tôi diễn biến tốt đẹp và tôi thật sự vui về điều này. Buổi sáng trước khi đi làm, tôi tọa thiền một giờ và buổi chiều một giờ. Có khi 5g chiều khi bạn tù của tôi đi chơi thể thao rồi và lúc 9 giờ đêm là những giờ công phu của tôi. Tâm của tôi nhẹ nhàng thanh thản với sự tu tập đều đặn của mình. Sự thực tập giống như một người thầy tinh thần trên vai tôi, nhắc nhở tôi khi cần thiết, nhắc tôi ở lại giây phút này và chia sẻ từ bi bác ái đến mọi người. Thật là những ngày tu tập tuyệt vời tại thế giới tù nhân này.

Dylan

Thế giới ồn ào

Rất có thể sẽ hữu ích nếu bạn xem thế giới nhà tù như

một tu viện, bởi vì điều này có thể giúp bạn xem chôn lao tù như một nơi thực tập và là một kinh nghiệm tâm linh lớn lao. Nhà tù, cũng như tu viện, bạn sống trong một cộng đồng cách biệt với thế giới bên ngoài. Cuộc sống trở nên đơn giản. Không phải trả tiền nợ, cũng không có trách nhiệm gì nhiều, ngoài những gì mà người khác bảo mình phải làm và làm đầy đủ bổn phận những việc trong tù hay tu viện của mình. Bạn cũng không còn liên hệ trực tiếp với gia đình, mặc dù cũng có nhiều người vẫn liên lạc với thế giới bên ngoài bằng thư tín và điện thoại.

Phần lớn các nhà tù, giống như tu viện nam và tu viện nữ, là môi trường của từng giới tính riêng biệt. Tuy nhiên, nhân viên nhà tù có thể có cả nam và nữ.

Thật ra, nhà tù chẳng giống một tu viện hay đạo tràng tu tập Phật pháp. Một trong những lý do chính là tính chất của nhà tù là ồn ào, náo loạn, giận dữ, thù hận, buồn chán, vv... Đặc biệt, một cảm giác “tuyệt vọng” bao trùm toàn thế giới tù nhân, nhất là trong các tháng mùa đông, khi mà các sân chơi đóng băng tuyết. Mùa đông ở Wisconsin lại kéo dài cả nửa năm nên tình trạng lê thê này thật dài hơn cả thế kỷ. Thật là “Một ngày trong tù bằng trăm năm tại ngoại”.

Lúc mới vào tù, cuộc đời tôi như rớt vào hố sâu hỗn loạn. Tôi không ngủ được, trong tâm rần rật những sự bứt rứt, dầy vò, hối hận và mơ tưởng đến chuyện vượt ngục. Tôi ở chung với một bạn tù trong một xà lim nhỏ, với một bàn cầu và một bồn rửa mặt, thường bị nghẹt. Đây là một sự sống rất chung đụng, bạn không muốn đi cầu nếu người

bạn tù đang ở trong xà lim, anh ta cũng không muốn ở đó, cho nên bạn phải xếp đặt mọi việc cho ổn thỏa. Cơ hội cho sự xung đột lúc nào cũng hiện diện trước mặt bạn.

Phòng thì hầu như là giường hai tầng, có phòng tập thể khoảng 60, 70 người thì biết sự ồn ào đến như cái chợ thế nào! Tù nhân bày tỏ sự bất lịch sự và ngang tàng với những người mà họ đã sống chung một thời gian lâu dài chán ngán. Vào buổi sáng, buổi trưa, buổi chiều và buổi tối, tiếng ồn náo lại vang ầm. Hình như không ai thích im lặng cả. Trong phòng tập thể là nơi náo động nhất của đánh bài, chơi lô tô và cãi nhau. Tiếng ồn ào và thiếu thốn sự yên tĩnh cá nhân là những chướng ngại lớn nhất cho vấn đề thực tập tọa thiền trong nhà tù. Từ 7 giờ sáng đến 11 giờ đêm, nhà tù đầy chật tù nhân nên luôn luôn có tiếng ồn ào liên tục. Ngay cả những giờ “yên tĩnh nhất” cũng có tiếng nhạc hay âm thanh từ tivi, radio phát ra.

Chúng tôi sống với sự ồn ào liên tục, tivi và radio mở hết ga 24 giờ mỗi ngày, tù nhân la hét với nhau và các vụ đánh lộn gần như xảy ra liên tục.

Benjamin

Đứng Lên Sau sự Sụp đổ

Sư cô kính, tôi nhớ lại ngày đầu bước vào tù cả người tôi nặng nề với bao sự phiền muộn. Sự phiền muộn luôn luôn hiện diện, ngay trên bờ vai của tôi, trong xó của sự nhận thức của tôi, một lỗ đen ngòm của sự tuyệt vọng và đen tối. Nhớ lúc ở nhà tù quận, trong lúc đang đợi hầu tòa và đợi bản án, tự nhiên tôi cứ muốn nằm xuống và chết.

Buổi sáng khi nghe tôi bị án 20 năm không ân xá, hai đầu gối tôi quy xuống. Luật sư của tôi phải đỡ tôi đứng dậy. Tôi vẫn còn nghe phía nguyên cáo vui mừng, giống như họ đã vui mừng khi mà bồi thẩm đoàn ra quyết nghị kết tội toàn bộ những điều án. Tôi cảm nhận như cuộc đời tôi đã chấm dứt ngay tại chỗ này. Hiện thực của sự mất đứa con trai, mất mái ấm gia đình và cả cuộc đời mà tôi đã từng trải, đã giáng xuống cho tôi một sự đau khổ và tuyệt vọng mà tôi chưa bao giờ trải qua. Lúc đó, đầu óc tôi quay cuồng, tôi không còn có thể nhận rõ hoàn cảnh chung quanh. Lúc đó chỉ còn một ý nghĩ thoáng qua trong đầu: “Đừng để bọn chó đẻ đó thấy mình khóc.” Đó là quá khứ.

Trong lòng tôi vẫn nuôi sự oán thù và phiền muộn, cho đến ngày tôi gặp được Phật pháp. Tôi không còn trách cứ họ và tôi chấp nhận thời gian tù của mình như một sự thử thách và nơi khiến tôi đến với đạo Phật.

Logan

Tiền

Sư cô kính, mặc dù nhà tù không hạn chế số tiền bạn để trong trương mục của ngân hàng, nhưng bạn chỉ được phép chi tiêu tối đa 125 đô la mỗi tháng. Bạn cũng có thể đổi tiền các mỗi tuần lễ tối đa là 15 đô la, để chi trả cho các máy giặt, máy sấy và các máy bán ăn uống đồ vặt, thế nhưng, bất cứ lúc nào, bạn không được phép giữ trong người hơn 20 đô la tiền cắc. Nếu bạn bị bắt gặp, bạn sẽ bị mất số tiền đó, đồng thời, đôi khi có thể bị biệt giam. Tôi thiếu, bạn bị mất quyền lợi “chỗ ngủ thâm niên”, nghĩa là

lại phải bắt đầu từ đầu, ngủ trên giường tầng trên trong một phòng ngủ công cộng rộng và rất ồn ào. Tuy thế, vẫn có người giữ nhiều hơn số tiền hạn định, bằng cách tìm cách giấu, hoặc chia cho những bạn tù khác giữ dùm.

Hạn định chi tiêu 125 đô la một tháng, mục đích chính là để giới hạn tù nhân tiêu dùng quá mức dù là tiền của người thân. Phần lớn tù nhân không có ai gửi tiền và việc làm toàn thời gian trong nhà tù chỉ trả từ 11 đô la đến 60 đô la một tháng, thế nhưng đa số chỉ kiếm được 25 đô la một tháng và nhiều người, đặc biệt là những bệnh nhân, chiếm khoảng hai phần ba số tù nhân, chỉ kiếm được độ 4 đô la một tháng làm việc bán thời gian, hoặc không kiếm được đồng nào cả. Vài tù nhân tìm một vài công tác “luơng thiện” khác, hoặc là giặt, ủi quần áo, lau phòng hoặc hớt tóc cho các tù nhân khác. Vài người làm thiệp chúc, vẽ chân dung, thêu khăn hoặc làm các món đồ nghệ thuật để gửi bán hầu tăng gia lợi tức. Nhiều người đem thức ăn đi bán lén, hoặc bất cứ việc gì để tìm ra tiền. Có vài người lại may mắn có thể tìm ra tiền để gửi về cho gia đình!

Bạn có thể sống trong tù mà không cần tiền. Nhà tù cung cấp cho bạn mỗi ngày ba bữa ăn, quần áo làm việc và những đồ lặt vặt cần thiết. Bạn có thể liệng quần áo nhà tù có in tên và số tù của bạn vào thùng quần áo giặt và vài ngày sau nó sẽ xuất hiện trong ngăn quần áo của bạn. Vớ và khăn tắm có thể thay đổi mỗi ngày.

Bị “nghèo” trong nhà tù cũng là một sự “phiền muộn”. Bạn có cảm tưởng bất lực vì không thể mua sắm vật dụng

mà điều này trong xã hội chúng ta xem như một tiêu điểm “tối cao” của địa vị con người. Thế nhưng, trong tù, không ai xem thường người nghèo, với điều kiện bạn đừng đi chung quanh vay mượn tiền bạc, vật dụng của mọi người. Vài người đã thích ứng với cuộc sống đăm bạc, mặc dù họ rất có “thớ” (địa vị cao) ở ngoài xã hội. Tuy thế, phần lớn đều tìm đủ mọi cách để có tiền.

Tù nhân không được phép tặng nhau những món đồ giá trị, cho nên tất cả những vụ đổi chác đều vi phạm nội quy và bị xử phạt. Nhưng việc này không thể nào kiểm soát và tù nhân thường mua, bán những vật giá trị, trao đổi hàng hóa và sự phục dịch, cho vay tiền lấy lãi, đánh cá thể thao và bài bạc. Phương tiện trao đổi là tiền cắc, những tập tem bưu điện, thuốc lá và những món linh tinh. Đó là thế giới nhà tù mà chúng tôi đang sống.

Brandon

Nhấn nhện

Phòng tôi có hai tù nhân ở cùng hai tầng. Người bạn cùng phòng tên Peter. Peter ngủ ở tầng giường trên, hẳn thường ít tôn trọng mọi người, nhất là tôi. Hẳn chỉ xã giao với người gát cổng và không thân với tù nhân nào khác. Đêm đến là đến giờ hẳn nằm trên giường hẳn la toáng lên, ca hát, chửi bới um sùm. Tôi ở giường dưới thường im lặng mong cho hẳn im nồm sớm. Tôi không dám mở miệng than phiền và khuyên can vì sợ sẽ là cái cớ cho hẳn chửi mình.

Tôi cần phải phản quan lại mình, bởi vì thỉnh thoảng mình không thích cái người khác vì cho mình thông minh hơn. Mình thỉnh thoảng đánh giá hành động, lời nói của người khác làm mình bực bội, giống như tên tù nhân Peter kia. Peter đang hên hoang choáng hẳn sáng suốt hơn mọi người và mọi người xung quanh đáng ghét, đáng nguyên rủa và đáng hành hạ. Tôi không biết Peter theo đạo nào? Chúng tôi ở cùng phòng mà giống như hai thái cực, không hút vào nhau. Tôi không muốn trình việc gây rối này lên nhân viên, vì không muốn hẳn bị tống vào biệt giam lạnh lẽo.

Tôi đang bị giam trong song sắt tù. Peter cũng bị giam trong song sắt tù và hơn thế nữa Peter đang bị giam bởi sự tự ngã, vô minh, sân giận và cơn điên của mình. Tôi nhẫn chịu từng ngày và vui vì kết quả mỗi ngày chịu đựng đã qua.

Thuốc giải của sân giận là nhẫn nhịn. Nếu người nào đánh bạn với cây gậy. Bạn sẽ giận cây gậy? Không, bởi vì chính con người là chính. Nhưng cái gì làm cho người ấy chuyển động? Chính giây phút người ấy mất sự tự chủ do nỗi khổ sở của tinh thần. Chính nỗi khổ sở của tinh thần là vấn đề chứ không phải con người. Suy nghĩ về cách này, sẽ làm sân giận biến đi bằng cách tu tập kiên nhẫn và thương xót nỗi khờ dại làm họ trở thành người khác.

Chúng ta cùng tụng ‘Án ma ni bát minh hồng’ gia hộ cho họ vậy.

Thực trạng Nhà tù

Tôi đã ở nhà tù tiểu bang 10 năm và tôi là một người đàn ông lãng nhãng (có quan hệ tình dục với nhiều phụ nữ), một người sử dụng thuốc phiện, nhà nghệ thuật, nhà âm nhạc và người không biết sử dụng thời gian thế nào cho việc hữu ích. Tôi không biết người khác làm thế nào và tôi thật sự không có chuẩn bị trước loại đời sống trong thế giới tù tội này. Tôi đã phạm tội vì một sự khờ dại, đã giữ tôi bên lề xã hội là vì tôi cho một người mượn xe để làm những chuyện bất hợp pháp.

Tôi có học triết, thiên văn và vũ trụ học Phật giáo. Khi lần đầu tiên, tôi bị tù và tôi có gắng thực tập tu để chuyển hóa quãng đời còn lại của mình. Sự tu tập mới mẻ chưa hiển hiện những thay đổi thanh tịnh trong dòng vận hành tâm của tôi, nhưng kết quả chắc chắn sẽ đến nếu tôi chân thật tu tập.

Tôi không gặp bất cứ sự phiền gì khi tôi đến nhà tù lần đầu tiên. Đây là một nhà tù tệ hại, có nhiều bạo động, tục tĩu, hãm hiếp, ăn trộm, đâm chém và hành hung. Xà lim nhỏ và dơ dáy, không có nước nóng. Chỉ có nước nóng một lần một tuần trong năm phút, trong phòng tắm tập thể với hơn hai trăm tù nhân một lần. Không có điện thoại gọi về nhà, không có tivi, không có máy làm nóng thức ăn (microwaves) và không có những trang trí hoa mỹ (chỉ sau này mới có).

Có một lần tôi đứng ra ngăn cản một bé trai nhỏ bị hiếp dâm trong một căn phòng nhỏ của bệnh viện. Sau đó

tôi thành kẻ thù của tên hiệp dân, nhưng anh ta chưa đụng động gì tôi cả. Tôi cao 6 feet 5 inch và nặng 200 pound vào lúc đó. Kích cỡ thân người này không có ý nghĩa gì cả trong tù này, nhưng tôi ùng khiến chúng đáng sợ. Tôi không phải là mục nhắm dễ dàng. vì vậy đã thú có thể tránh xa người có thể cho họ một cái gì đó đích đáng hơn họ muốn.

Lúc đó, tôi đã “đủ tư cách” trở thành một thành viên của họ. Tôi ghét ăn cắp. Tôi tha thứ việc dùng bạo lực đối với bọn “chuột nhắt” (ký sinh, ăn hại, những người thường dùng những thủ đoạn bẩn thỉu). Điều này khiến tôi đủ điều kiện trở thành một thành viên của “gang” (băng đảng). Tôi không phải “chuột nhắt”, cho nên tôi “OK”. Tôi cũng không phải là “đồng tính”, hay “nghiện ngập”. Những người trong “đảng”, hoặc trong “đảng truyền thống” đã lớn lên cùng thời với James Cagney và Humphrey Bogart, cùng những tội phạm “gương mẫu” không tới lui với những tên “chuột nhắt”, đồng tính, nghiện ngập. “Tội phạm tốt”, “tội phạm cứng” không quan tâm nếu một tên chuột nhắt, đồng tính hoặc nghiện ngập bị đâm hay bất cứ chuyện gì. Những tội phạm “cứng” không bao giờ bàn luận cho “những người áp bức” và họ không bao giờ chứng tỏ mình “yếu đuối”. Tôi đã học tất cả cái này rất nhanh chóng. Tôi đã thích ứng và giống như một diễn viên rành nghề, tôi đã trở thành một trong những “tội phạm cứng” và được thâm nhập vào trong thế giới tù nhân mới này.

Tôi không được ân xá bởi vì tôi dùng thuốc phiện dọc

đường. Luật sư của tôi nói tôi không có tiếp tay người khác làm **lạy**, tôi cũng không có dùng LSD, côcain hay thứ khác làm hại tinh thần. Tôi thật sự không phải là tội phạm, tôi chỉ là người ngu ngốc dùng thuốc thiện.

Điều đó trở nên đỡ hơn. Tôi đã ra khỏi tù và sau nhiều năm, cuối cùng đã đến New Mexico, bị rơi vào trong một bi kịch ở đó, khiến một người đàn ông chết, còn tôi thì gán ghép vào vụ án mạng này. Dĩ nhiên khi tôi vừa ra khỏi nhà tù cực trọng ở phía đông nam của Santa Fe, tôi lập tức trở lại dáng anh hùng ‘lạnh’ liền bởi vì tôi bị kết tội giết người, tôi bị tù từ 10 đến 50 năm. Thằng bạn chó đẻ của tôi bị tù chung thân. Tôi là một người tái phạm tội và bị giam vào nhà tù tôi ở trước đó.

DF là một trong nhà tù tệ nhất ở tỉnh này. Những lính gác công là những người bán thuốc phiện cho tù nhân và những người khác, đánh người tàn nhẫn (thỉnh thoảng đến chết). Những điều này khiến cho nhà tù nhiều bạo lực hơn phải tránh xa trong sợ hãi. Nhưng không được tò mò tọc mạch chuyện ra bên ngoài. Ít nhất có đến 133 người chết trong ba ngày náo **lạn** của phong trào ‘Groundhog Day Riot’ năm 1980.

Tôi vẫn là một người tán thành việc bạo động như là một giải pháp cho những hoàn cảnh nào đó. Khi tôi nhìn những người đàn ông hành hạ lẫn nhau đến chết. Tôi không can thiệp. Tôi đã nhìn nhiều tù nhân ngã xuống trên vũng máu của họ. Những lính canh chỉ đến khi trận đánh đã chấm dứt. Ở SF, nếu người nào muốn bạn chết thì bạn

phải chết. Lính canh không xen vào. Thịnh thoảng họ là những người ăn chịu ‘ngó lơ’ trận đánh đó. Tôi thì không thấy khó chịu gì cả. Tôi ra khỏi trận đụng độ đó, ai muốn làm gì thì làm.

Hơn nữa, tôi thật sự không quan tâm. Tình cảnh thật là kinh khủng ở SF. Những cửa sổ bị bể vì thế bụi, mưa, tuyết có thể quanh năm bay vào. Nước nóng có khi hết ở mùa đông. Thực phẩm là đậu, cơm, thỉnh thoảng vài miếng thịt với tóc dính vào đó... Tôi muốn viết đầy cuốn sách những gì tôi đã thấy, nhưng tôi không viết bây giờ, có thể sau khi ra trại.

Mấy năm sau, tôi bị nhân viên liên bang bắt giữ với lý do cưu tù nhân giữ súng, khẩu súng trường .22 của con trai tôi, trong một cuộc cắm trại trong Lâm viên quốc gia. Đây là một sự sở hữu hợp pháp, vì đó là súng của con trai tôi, chứ không phải của tôi. Thế nhưng, khi bạn đã có hồ sơ “án mạng” trong xứ này, bạn phải cẩn thận đề phòng mọi “bắt trặc” và tôi đã không tránh thoát như vậy.

Vì vậy, tôi đang lãnh án 15 năm tù cho tội ác có vũ khí (an Armed Career Criminal). Tôi đã ở 13 năm một tháng. Tôi còn gần hai năm để rời khỏi đây.

Elijah

Háu ăn

Sư cô kính, hầu hết các tù nhân là thanh niên và đàn ông nên sức ăn rất mạnh và rất háu ăn hơn người tự do bình thường bên ngoài, có lẽ lý do là thiếu thốn. Chế độ ăn uống trong tù thì tạm đủ để họ có thể sống và lao động

được, nên ngày nào được đãi món ngon như ngày lễ hay thứ tư thì tù nhân rất phấn khởi. Chỉ tưởng tượng có miếng thịt bò nướng thơm phức, miếng bánh pizza đầy cheese béo ngậy thôi là miệng chúng tôi đã chảy nước miếng rồi.

Tôi xin kể sự cô nghe một câu chuyện của bạn tôi tên David. Vì không chánh niệm, nên một bữa sau khi nhận phần ăn của mình rồi, David vội tìm chỗ ngồi trong góc cho yên. Chưa kịp ngồi tề chỉnh, David đưa ngay miếng thịt bò bít tết vào miệng và không kịp nhai, David nuốt trọn nó ngay như sợ ai đó cướp mất. Khổ nỗi thịt bò tái rất dai, dài và to, nằm ngang cuống họng không trôi đi cho David thở. David khủng hoảng tột độ. Trợn trừng mắt nhìn tên tù ngồi cạnh bàn cầu cứu, nhưng chẳng ai để ý đến David, vì ai cũng tập trung thưởng thức món ngon của mình. Không còn cách nào khác, cố nuốt mà không được, David dùng hết sức bình sinh với hai tay hỗ trợ bóp cuống họng của mình và đẩy miếng thịt to dai đó ra. Nó bung ra ngoài mâm và to như ả bàn tay năm ngón của đàn ông. Từ đó, David luôn chánh niệm cân nhắc thói háu ăn mà suy nghĩ nữa David phải trả giá bằng cả cuộc đời.

Tôi khuyên David nên thực hành ăn chánh niệm, từng miếng nhỏ nhai kỹ và thở thì David sẽ thật sự hưởng hương vị món ăn và hương vị hơi thở của mình. Đây là oai nghi và cách ăn chánh niệm của nhà chùa.

Drug Abuse Correctional Center

Rustad

Buông Bỏ Chấp thủ

Tôi là Kenvin, con trai cùng 18 tuổi trong một gia đình giàu có. Vì có tiền nên tôi sống buông thả với rượu chè và trác táng, nhưng tôi thương mẹ tôi và người yêu của mình vô cùng. Vào tù, mỗi tuần tôi phải nhận thư với những câu thương yêu chăm sóc của mẹ tôi và cô ấy thì tôi mới sống được. Mẹ tôi bớt viết thư dần. Cô ấy thì có viết, nhưng tuần nào vắng thư hay vắng lời nồng ấm của cô là tôi như khó thở, đời sống trở nên khó khăn và quạo quọ với bất cứ ai tôi gặp.

Sau này gặp được đạo Phật, ngồi thiền và đọc kinh sách. Tôi bớt chấp thủ vào những lá thư đó rồi. Tôi biết đây là chấp thủ, cố gắng không sân khi đụng việc không vừa ý. Tôi nhắc mình không cần những lá thư làm cho tôi hạnh phúc. Tôi có thể hoàn toàn tự lực, không cần thư và cũng có thể hạnh phúc. Tôi cũng không còn bị ảnh hưởng bởi những nội dung trong thơ, có thư hay không và thư của người thân hay sơ. Nếu thấy và nhận thức lầm về đời sống và môi trường sẽ làm cho chúng ta trở nên tham đắm vào mọi vật, rồi tự gây đau khổ cho mình. Tôi cảm thấy mọi thứ nên xem bình đẳng. Lời Phật dạy rất quan trọng và rất hay. Tôi đồng ý. Tôi không chấp thủ, không vụ lợi. Tôi thẳng băng tư tưởng và tình cảm của tôi đối với các pháp. Hãy nhìn vào thực tế của các pháp và hiện hữu trong hiện tại, chúng ta sẽ loại bỏ chấp thủ và nhận ra sự hạnh phúc. Lòng tôi bỗng nhẹ như mây. Như thế tôi có thể ở an lạc và sống vui nơi nhà tù mà nghiệp tôi đã kết.

Kenvin

Nhà Tù trong Tâm

Khi tôi còn nhỏ tôi thấy bản thân mình là thấp kém và không có giá trị hơn những người khác. Khi tôi lớn lên, tôi khẳng định điều này bằng cách làm giảm những nỗ lực muốn tiến bộ của mình. Chẳng bao lâu, tôi ghét mọi người xung quanh tôi và tôi bắt đầu nhúng tay phạm tội. Tôi luôn luôn nhớ về nỗi đau của mình, tổn thất gây cho người khác và sự thù ghét họ đối với tôi.

Bây giờ tôi đã 20 năm ở tù rồi nơi mà tôi bắt phải nhìn vào thân tâm mình hoặc là bị chết. Lần thứ ba tôi trốn tù và bị bắt. Tôi đang nhìn vào tội lãnh án sẽ tăng trong nhiều thập kỷ tới nữa. Lòng tôi tràn đầy đau khổ và xấu hổ. Tôi muốn tự tử. May cho tôi, đó là lúc tôi biết Phật pháp và quán chiếu tâm.

Sau đó, tôi san sẻ với quý sư về nỗi đau bên trong của tôi. Tôi muốn dừng sự bạo hành trong đời tôi nhưng đồng thời tôi nhận ra sự tự ghét mình cũng là *một loại bạo lực và sức hủy hoại của nó còn hơn dùng bạo lực đả thương người khác?*

Điều này giống như một sự khám phá mới cho tôi bởi vì tự ghét mình là một vọng tưởng vô ích, không có hiệu quả, trong việc phát triển từ bi với người khác. Tôi biết rằng điều tôi làm là tham, sân và si và thấy chúng như một phần của cái gì mà bản chất của chúng không thật sự là tôi. Tôi là tánh vô tham, vô sân và vô si là tánh Phật. Điều này khiến tôi đã có thể tha thứ cho tôi, dừng sự bạo động ghét mình. Tôi cảm thấy có một cảm giác tự tại thoát khỏi cái

gì mà đã giữ tôi trong *chính nhà tù tâm của tôi*. Tất cả điều này đến như một sự tỉnh thức.

Angel

Tịnh Khẩu

Sư cô kính, vào một ngày rằm tháng giêng trăng sáng, tôi phát tâm tịnh khẩu một ngày một đêm như một phương pháp hạn chế sự loạn tâm, điều ngự thân, khẩu và ý. Tu tập được hạnh này trong nhà tù cũng rất hữu dụng. Vì đây là nơi mà các gây **án**, hận thù, tranh đấu xảy ra, đều xuất phát từ những lời nói khó nghe. Không ai **ch** thua và chịu nghe lời ai. Khi mà nói thì nói huyên thuyên vô số điều vô ích và tổn thương. Đúng là “Họa từ khẩu ra”.

Đây là sự tu tập thâm kín của cá nhân. Bạn tù biết tôi đang có lời nguyện thì ngó lơ tôi nhưng nhân viên không biết và có công việc thì tôi cũng uyển chuyển trả lời như sư cô cũng có nói không sao vì có “giá” (cấm không được làm để tránh bùng lung) và “khai” (khai mở làm được vì có duyên sự). Đây là duyên sự tôi phải mở miệng trả lời và sau khi xong việc tôi giữ tâm tịnh lại.

Đây là lần đầu tiên tập cũng hơi khó chịu. Cô bạn tù cùng phòng cũng tế nhị không hỏi. Nhưng thói quen hay nói cứ bít bùng như muốn nổ bung khi thấy cô bạn cùng phòng làm những việc trái ý và cứ đi tới đi lui. Nhưng tôi nhẫn chịu và ngó lơ, nghĩ mình đang tịnh khẩu nên im lặng.

Tôi chánh **n**ệm tụng kinh Từ Bi, Bát Nhã và ngồi niệm Phật. Sau đó tôi phát nguyện:

Với lòng thuần khiết, con nguyện từ bỏ những gì xấu xa.

Với lòng thuần khiết, con nguyện làm những gì hữu ích.

Với lòng thuần khiết, con nguyện đem lại lợi ích cho tất cả chúng sanh.

Với lòng thuần khiết, con nguyện từ bỏ điều xấu ác
 Với lòng thuần khiết, con nguyện thực hành những điều lành.
 Với lòng thuần khiết, con nguyện đem lại lợi ích cho tất cả chúng sanh

1) Phật tử xin nguyện không sát sanh

2) Phật tử xin nguyện không trộm cắp

3) Phật tử xin nguyện không tà dâm

4) Phật tử xin nguyện không sử dụng các chất làm say người

5) Phật tử xin nguyện không thảo luận lỗi của người khác

6) Phật tử xin nguyện không khen ngợi mình và hạ thấp người khác

7) Phật tử xin nguyện không phỉ báng chánh pháp

8) Phật tử xin nguyện không ác ý, căm thù hoặc gây hại cho ai

9) Phật tử xin nguyện không hủy báng Tam Bảo (Phật, Pháp, Tăng)

10) Phật tử xin nguyện hỗ trợ lẫn nhau, làm theo lời giáo huấn của Phật là tôn trọng tất cả chúng sanh, tu học và thức tỉnh. Vì vậy, sự tu tập là để cho chúng ta tự khảo

sát tâm của chính chúng ta.

Sau khi phát nguyện và nhắc lại các giới mình nguyện trì giữ, tôi cảm thấy vô cùng an lạc. Tôi trải qua suốt ngày tịnh khẩu với ý hướng thanh cao khiến tôi thật nhẹ nhàng và hạnh phúc giống như đang ở trong một ngôi chùa yên tĩnh.

Taycheedah Correctional Institution,
Maximum/medium security, Fond du Lac, WI

Susan

Một Góc Xà Lim

Sư cô kính, trong nhà giam đầy gai góc này, chúng tôi có những hoàn cảnh giống nhau là thức dậy mỗi ngày và thở mỗi giây phút. Nhiều người thiếu chánh niệm, thiếu giáo dục hoặc thiếu đạo đức thì sẽ ảnh hưởng những tù nhân đang bị giam trong xà lim nhỏ bé của họ. Hôm qua có một tên tù nhân xen ngang vào hàng sắp của mọi người. Đây là tôn ti thứ tự. Ai đến trước đứng trước. Ai đến sau đứng sau. Nhưng mà sự bất lịch vẫn xảy ra trăm lần mỗi ngày trong tù. Hầu hết tù nhân bị điên dại. Họ không sợ tạo cái bực bội cho những tù nhân xung quanh. Họ không thoả mãn và muốn phá phách bằng cách cắt ngang hàng mọi người đang đứng. Họ muốn những người khác cũng bị điên với họ luôn. Hẳn ta bị đánh một cách tàn nhẫn sau bữa cơm trưa và chúng để hẳn ta nằm với vũng máu. Tuần vừa rồi, một tên xen ngang hàng như vậy, cũng bị phục kích, đánh đến bất tỉnh. Có nhiều người bị chém trên

đường trở về phòng.

Tôi nghĩ rằng lời dạy của Đức Phật về sự chấp nhận, từ bi và trong nhiều trường hợp nơi mà hay có những hành động bạo động và ác khẩu thì chúng ta nên hoà giải bằng lời nói ái ngữ thương lượng là hay hơn cả.

Như có người vừa chạy đụng vào tôi hoặc xen vào hàng trước mặt tôi, hoặc nhảy vào miệng khi tôi đang nói, tôi nghĩ anh ta là một dạng người đau khổ. Anh ta đang đau khổ như chúng ta đang đau khổ. Anh ta đang tìm hạnh phúc như chúng ta đang tìm hạnh phúc. Anh ta muốn được đối xử như những người khác, nhẹ nhàng và tích cực. Nếu anh ta không đau khổ từ tham, sân, si thì anh ta sẽ thức tỉnh thân, khẩu, ý của mình và anh ta sẽ không làm cái gì làm phiền người khác.

Vào điểm này, chúng ta nên nhớ những việc chúng ta phải làm. Ví dụ, nếu chúng ta phải làm một cái gì cho việc đó, chúng ta không nên phiền người khác. Chúng ta không thấy bản thân chúng ta là quan trọng, quan trọng hơn những người khác. Ngã ái làm chúng ta khinh khi những người khác. Chúng ta phê bình họ, trở nên chỉ trích nhiều hơn, thấy họ như những người khác, bên ngoài và khi sự xa lánh này tăng trưởng, chúng ta loại chúng ta ra khỏi những vấn đề của họ. Vì vậy, chúng ta không thích họ không có đau khổ. Mặc dù những hậu quả phủ định này đã ảnh hưởng chúng ta. Những tâm lý thói quen mà chúng ta thâm nhập như ghét, nhẫn, chỉ trích, những điều có hại này duy trì trong dòng vận hành tâm lý của chúng ta. Chúng là

nơi đã thương chúng ta nhiều nhất. Chúng ở một nơi mà đường như chính là ta, bên trong tâm của chúng ta. Chúng ta có thể cắt bỏ một cánh tay hay bàn chân nếu nó mục nát hay tổn hại mình, nhưng có bao giờ mình bỏ thói quen hại tâm mình không?

Mỗi lần chúng ta suy nghĩ cách hại người khác, chúng ta hại bản thân mình bởi vì chúng ta tiếp tục duy trì tâm lý tiêu cực này, thái độ tiêu cực này. Lời nói và hành động tiêu cực luôn luôn bắt đầu với tư tưởng dự định và động cơ tiêu cực. Nếu chúng ta thật sự như vậy thì thật sự cầu mong những nguyên nhân tích cực trong đời ta, rồi chúng ta phải bắt đầu từ bên trong. Chính qua sự quán chiếu này, chúng ta sẽ tìm thấy động cơ sâu sắc bên trong đã ủng hộ cho hành động của chúng ta.

Đây là kết quả của những giờ thiền quán nhìn vào bên trong của tôi.

Jack

Tù nhân có quá nhiều Quyền Ưu Tiên

Sư cô kính, tôi là người bị tổng giam biệt ngục (Administrative Segregation) do hành động quá khứ của tôi và quản lý tôi vì sự an toàn cho mọi người. Tôi bị hạn chế rất nhiều quyền ưu tiên. Tuy nhiên, tôi được phép đến mượn sách ở thư viện. Nếu tôi thật sự muốn tiến bộ thì tôi có cả thư viện đầy những kiến thức cho tôi học và mở mang.

Dĩ nhiên, nhìn chung dân tù ở đây cũng có nhiều cơ hội để đăng ký lớp học để chuẩn bị cho sự trở về thế giới tự do sau khi được thả ra. Bộ Cảnh sát quản lý về tội phạm

(the Criminal Justice Police Council) ở đây cho biết việc làm sau khi được tự do có kết hợp trực tiếp với trình độ học thức mà tù nhân có, nên tù nhân cố gắng nâng cao kiến thức khi ở trong tù.

Không chỉ người tạm tha với trình độ học vấn cao sẽ có việc làm tốt đẹp, lương cao. Người có ân xá lương cao trong khi người tái phạm lương thấp. Mỗi hệ thống trại có chương trình giáo dục mà chúng tôi phải tranh thủ học nếu có điều kiện. Có những chương trình khác như là tránh lạm dụng tài sản, chế ngự sân hận, nghề nghiệp, tôn giáo cũng có sẵn lớp học. Tôi tin là nếu vào học với sự mong muốn cải tiến cho bản thân thì chúng tôi sẽ gặt được kết quả đó. Trách nhiệm cá nhân và động cơ đứng đắn sẽ làm một sự khác biệt trong con người chúng tôi.

Hệ thống pháp luật có nhiều khuyết điểm. Hoặc do tham nhũng, hoặc do sự tắc trách, khiến hệ thống pháp luật không hoàn thành trách nhiệm đối với những tù nhân bị giam giữ, cũng như đối với xã hội mà pháp luật bảo hộ. Đây không phải là do hệ thống không thực tiễn hoặc không điều hành được. Vấn đề là do quan niệm về tội ác và hình phạt được thai nghén ngay trong xã hội. Còn những tù nhân chúng tôi lại xem sự bất công như một chiêu bài cho sự thù ghét và giận dữ của mình. Xã hội đang ở trong trạng thái sợ bị trở thành nạn nhân của tội ác và kêu gào cho sự trả đũa và báo thù. Tôi tin rằng các nhà chánh trị và công chúng sẽ không thay đổi lập trường và thành kiến của họ, trừ phi những tù nhân chúng ta cải đổi

trước nhất.

Cuộc thăm dò ý kiến mới đây tại trường đại học Connecticut cho biết: có 52 % sinh viên cho rằng lúc này tù nhân có quá nhiều quyền ưu tiên. 24% sinh viên cho rằng trại tù nghiêm khắc trong việc xử án. Cái gì để thay đổi thái độ này? Cái gì sẽ thay đổi thái độ của đại chúng nếu chúng tôi không làm một sự thay đổi trong chính những tù nhân. Có rất nhiều chướng ngại cho chúng tôi. Một số người không muốn thấy chúng tôi thay đổi. Một số người muốn chúng tôi thay đổi nhưng không tin điều này có thể làm được. Một số người đặt lòng tin nơi chúng tôi trong quá khứ, nhưng chúng tôi làm họ thất vọng hoặc lợi dụng lòng tin đó làm bậy. Tôi không hy vọng nói lời xin lỗi rằng tôi già rồi, tôi không thích gì nữa và nghĩ rằng mọi người sẽ tha thứ hay quên đi. Quân chúng sẽ cảnh giác và thận trọng nhìn chúng tôi, những phạm nhân. Chúng tôi phải chứng minh bản thân mình. Chúng tôi phải tìm một cách tốt hơn. Mỗi lần chúng tôi thấy một cái gì thiện, chúng tôi cần phải giữ để thực hành. Chúng tôi phải tin vào bản thân mình. Không hề gì, cho dù có sự thiếu sót trong hệ thống cải tạo và tiêu cực của đại chúng, chúng tôi phải quyết định cải hoá mình chống lại những định kiến cũ, những sự chống đối. Phải tự mình đứng lên.

Caleb

Niềm Vui trong Tù

Sư cô kính, hôm nay tôi ngồi trong xà lim, tôi (Randy) nhận ra một điều sâu sắc về cuộc đời và hoàn cảnh của tôi.

Sự nhận diện này như một tia sáng. Tôi cảm thấy giống như tình cờ mình gặp một tài sản lớn vậy.

Trong xà lim tôi cất nhiều sách Phật, sách của những hội đoàn cho tôi và sách của thư viện. Đọc sách giúp tôi rất nhiều về sự tiếp cận của tôi trong cuộc đời như chìa khóa để tìm ra nơi hạnh phúc trong thế giới tù nhân thay đổi này.

Vì tôi trốn trại bốn lần rồi nên tôi đang bị giam trong nhà tù Waupun Correctional Institution (a maximum security prison) tức nơi đây bị canh giữ rất nghiêm ngặt. Trại cải huấn này giống như một thành trì thuộc thời Trung cổ cấu trúc bằng đá đỏ vươn lên trên bầu trời xanh, trong khi không gian này lại những tiếng kêu cọt kẹt do những cánh cửa to nặng của thành tù đóng và mở. Tôi đã ở tù 30 năm đời trong án 40 năm tù giam. Tại sao phải phạm cuộc đời trong nhà tù này? Thế nên, tôi cứ tìm cách vượt ngục hoài nhưng không thoát. Cuối cùng tôi đành chấp nhận ở đây và tu sửa lại mình.

Được bạn tù giới thiệu, tôi bắt đầu học Phật và xin sách Phật nghiên cứu. Tôi đã 50 tuổi rồi. Trong thời gian qua, tôi ít ích kỷ và tự tôn. Nếu một cái gì mà không thuộc về tôi, tôi sẽ không quan tâm đến. Nếu một người nào mà không khen khả năng hay sự thành đạt của tôi, tôi sẽ không quan tâm đến họ. Vì tôi cho rằng “Tôi là tất cả các vấn đề. Tôi là quan trọng”.

Nhìn ngược lại chính cuộc đời mình vừa qua, tôi thấy sự phạm của đời mình. Tôi bỏ cơ hội để giúp người

khác và chia sẻ tình thương. Thức tỉnh được nỗi đau và giải quyết để bắt đầu từ giây phút này và không để mất một cơ hội tốt nào nữa. Lòng tin chắc chắn của tôi là tôi sẽ mở rộng tình thương và trí tuệ cho chuyến du hành cuộc đời và hàn gắn vô số vết thương mà tôi đã gây ra cho người khác. Thật là nhẹ nhàng trong sự hiểu biết này, tự do đã đưa tôi khỏi song sắt xà lim khóa tôi trong đó. Chuyến du hành này có thể là ích kỷ, vô ích hoặc bây giờ có thể lấy con đường rộng mở cao hơn để thương và trân trọng người khác. Do suy nghĩ như vậy nên tôi không thất vọng nữa mà hân hoan khi tôi biết về nét đẹp cho đời mà tôi sẽ là một phần nhỏ trong đó.

Randy

Bạn Tù

Sư cô kính, đối với những tù nhân, việc kết bạn là một trong những điều khó nhất để làm. Chúng tôi thường lo lắng liệu người bạn này có hại chúng tôi hoặc anh ta sẽ chuồn bất thình lình khi chúng tôi đến đường cùng khó xử. Thế giới tù nhân là một thế giới đa nghi và không tin tưởng lẫn nhau. Nên thường ít ai nghĩ đến việc làm ý nghĩa là nên có một huynh đệ kết nghĩa lâu dài.

Tôi sống chung với một người tù tên Mark và chúng tôi kết bạn đã hơn 30 năm rồi. Chúng tôi cũng gặp nhiều va chạm trong đời sống và Mark đã dạy những bài học lớn trong tình bạn cho tôi.

Chúng tôi mỗi sáng chủ nhật hay tụng kinh Phúc âm

với nhau. Đường như trong những ngày đó, tôi mù quáng trong lòng tin và hành động của mình. Dù vậy, một ngày đã đến, tôi mất lòng tin vào Thiên chúa và bắt đầu sa đọa vào đường cũ như hút xì le, tranh đấu và đối xử mọi người xung quanh thật tồi tệ. Rồi chẳng bao lâu, Mark cũng theo gương xấu của tôi. Chúng tôi bắt đầu bán thuốc á phiện và làm môi giới hành dâm đồng tính lén trong tù để có tiền. Có tiền rồi cũng chán. Tôi lại tìm cách vượt ngục để rút ngắn thời gian địa ngục này, nhưng không thoát và bị chuyển trại. Trước khi đi, tôi lấy trộm tiền của Mark. Mark cũng không than phiền hay báo cáo việc này lên cấp trên. Tôi đang sống ở trại Redgranite Correctional Institution, WI. Chính tại đây, tôi quyết định sống và làm sự thay đổi trong đời bằng cách đến với Phật pháp. Cùng lúc đó, Mark hay tin tôi và viết thư tha thứ cho tôi vì dù sao chúng tôi đã là bạn hơn 30 năm rồi.

Điều này làm tôi cảm động và cho tôi thấy tình bạn chân thật quý báu là sự tha thứ và hàn gắn vết thương. Điều này khiến tôi nghĩ đến những người khác, người mà đối xử tệ với tôi, tôi nên tặng cho họ tình bạn như Mark đã cho tôi. Cầu mong tất cả chúng ta có những bạn tù như vậy trong thế giới tù đầy này. Thật là vàng ròng trong sỏi đá.

Racine Correctional Institution,
Medium Security Sturtevant, WI

Jacky

Ưu Điểm

Sư cô kính, không biết câu chân ngôn do ai nói nhưng tôi rất thích:

“Không có sợ thất bại chỉ sợ lòng không bền.
Không có sợ đánh gục chỉ sợ không dám tiến.
Không có thành trì nào không vượt qua được
rào cản yếu đuối bên trong chúng ta.”

(There is no failure except in no longer trying. There is no defeat except from within. No real insurmountable barrier save our own inherent weakness of purpose!)

Câu chân ngôn này đã truyền cảm hứng cho tôi bởi vì nó đánh thức tôi không được đầu hàng, bất kể hoàn cảnh như thế nào dù thân thể nữ nhi yếu đuối nhưng tâm hồn mạnh thì cũng có thể làm được việc có ý nghĩa. Phải khắc phục những yếu điểm của mình.

Nhìn lại quá khứ, tôi thấy tôi chống xã hội và ghét những người xung quanh tôi. Tôi vội vàng kết luận, đánh giá người khác bằng những tâm nhỏ hẹp và kiêu ngạo không chịu lắng nghe... Đây là một số tật xấu tôi đã có.

Từ tôi không bắt buộc phải là tự giam mình vào trong sự dầy vò và mặc cảm tội lỗi. Đây là yếu điểm phải vượt qua. Chúng tôi có thể mang sự an lạc và từ bi đến người khác và ~~lấn~~ thân mình sau thành trì kềm gai bằng cách chuyên hóa chúng ta thành những người đầy từ bi và yêu thương. Đây là ưu điểm. Chúng tôi có thể thân cận những người khác bằng cách chia sẻ nỗi sợ hãi và khuyết điểm. Cuối cùng, sự chấp nhận nỗi đau do chúng tôi gây ra và

quyết định dùng tù bi thay vì hận thù và tội lỗi, để khuyến khích chúng tôi vượt qua môi trường xung quanh.

Taycheedah Correctional Institution,
Maximum/medium security, Fond du Lac, WI

Hary

Tuyệt Thực

Sư cô kính, tôi có phạm một lỗi và bị tống vào biệt ngục. Phòng biệt ngục này lạnh và xung quanh khá yên tĩnh. Chưa kịp nhận đủ ý nghĩa của hai chữ “yên tĩnh” thì tôi đã nghe tiếng la hét, đập vào song cửa rầm rầm. Tôi cảm thấy đây không phải là chỗ tốt cho tôi. Tôi định phản đối bằng cách tuyệt thực (hunger strike) để phản đối sự bất công bị giam trong tầng thấp u tối này. Nhưng tôi nhớ thực đơn hôm nay chủ nhật có món thịt bò bít tết phục vụ nên tôi liền bỏ ý định tuyệt thực. Và tôi khởi tâm thương và chấp nhận sự la hét của tên tù tâm thần đầu góc kia.

Ngày qua ngày, tôi hiểu rằng tôi cố gắng làm chủ hoàn cảnh mà tôi đáng lẽ không làm nổi. Thiếu năng lực và điều ngự trên những điều nhỏ nhất trong đời là một trong những điều tồi tệ nhất một người tù thường gặp phải khi ở tù. Hầu hết những nhà tù thống trị tù nhân. Vì vậy, khi chúng tôi lệ thuộc người khác thống trị mình, chúng tôi bị tạt ra ngoài và cố gắng để nắm sự điều ngự. Điều này thường được biểu hiện trong một cách phá hoại. Chúng tôi tìm phương pháp cực đoan để đối với sân hận và điều này chỉ đưa bản thân mình đầy máu và bị gông cùm trong xà

lim biệt giam.

Tôi phải làm chủ mình và phải làm chủ thân, khẩu và ý mình theo hướng thiện. Còn thế giới nhà tù thế nào cũng được. Nếu tâm an thì cảnh an. Đó là giải pháp. Tôi bắt đầu quán nỗi khổ của tên tù tâm thần kể bên, những người xung quanh và tôi truyền sự bình an và thanh thản đến họ. Thật nhẹ nhàng và dễ thở làm sao! Tâm tôi yên hình như mọi vật cũng yên.

Justin

Sống hiện tại

Sư cô kính, có một câu chân ngôn nói rằng: “Hôm qua là giấc mơ. Ngày mai chưa tới. Nhưng hôm nay bạn sống từ kinh nghiệm của hôm qua. Hãy biến mỗi hôm nay là mỗi ngày hạnh phúc và mỗi ngày mai là mỗi tia sáng hy vọng”.

Điều này đã tóm gọn cái mà tôi đang cố gắng để sống khoẻ trong hiện tại. Chúng tôi có thể chuyển hoá đau khổ quá khứ của chúng tôi và mang hy vọng cho tương lai bằng cách không chấp thủ trong hiện tại, đơn giản chỉ sống với nó trong giây phút an lạc hiện tại và bây giờ.

Đối với một số người, quá khứ giữ những kỷ niệm đẹp hào hùng vì vậy họ thích sống trong tâm quá khứ của họ. Họ chỉ đi xuyên qua những dấu vết của hiện hữu ngày nay trong tù, không biết rằng họ đang tạo thêm sự đau khổ của họ ngay khi sự hiện diện của họ trở thành quá khứ.

Rồi có những người thích mộng tưởng cho tương lai.

Họ tin rằng một khi được tự do, cuộc đời sẽ vĩ đại hơn, mọi việc trở nên dễ dàng hơn và họ sẽ hạnh phúc hơn bây giờ. Họ thuyết phục bản thân họ bằng cách sống tưởng tượng tương lai. Họ đã tự nói với bản thân họ rằng những điều này tự nhiên sẽ trở thành sự thật và họ dễ dàng có những điều mà họ tưởng tượng đó.

Thật ra, họ sẽ vỡ mộng với loại suy nghĩ về quá khứ và tương lai này bởi vì tại đây và bây giờ là điểm cho chúng tôi có thể làm sự thay đổi cần thiết để trở thành người tốt hơn, là thời gian duy nhất để tạo hạnh phúc mà chúng tôi tìm kiếm.

Bằng cách sống trong giây phút hiện tại, chúng tôi có thể thật sự sống và chuyển hóa đau khổ của mình thành sự hiểu biết nhìn sâu vào trong nguyên nhân và làm sự thay đổi cần thiết để tạo hạnh phúc. Chúng tôi phải thức tỉnh rằng không có quá khứ hoặc tương lai là một cái gì để giữ hoặc để trốn bởi vì ngay khi chúng ta làm ngơ hiện tại của mình và sống trong quá khứ và tương lai, sự đau khổ của chúng ta bị nhân đôi lên. Bởi lẽ Đức Phật dạy: “Quá khứ đã qua, tương lai chưa đến, chỉ có hiện tại là pháp an lạc.”

Sư ông Nhất Hạnh cũng đã dạy dù hiện tại chúng ta đầy đau khổ, nhưng cứ chăm sóc nó thì sẽ chuyển hóa quá khứ của chúng tôi. Đơn giản, nếu chúng ta chăm sóc hiện tại và rời chuyển hóa quá khứ của ta, chúng ta sẽ biết thế nào để đối phó tương lai. Thêm vào đó, chúng ta sẽ được hạnh phúc hơn ngay bây giờ.

Austin

Ngày Tụng Giới

Tojin và một số bạn đạo là người đã thọ năm giới và Bồ tát giới (10 giới trọng và 48 giới khinh) rồi. Mỗi tháng một lần, họ thường tụng giới một lần tại nhà tù Greenbay. Thỉnh thoảng thì có sư Tonen hoặc tôi đến chứng minh, còn không thì họ tự tụng giới lấy. Tojin viết:

Sư cô kính, chúng tôi rất trân trọng ngày Bồ Tát. Ngày mà chúng tôi **q** cạnh nhau nhắc lại những giới mình đang nguyện giữ, sám hối giới đã phạm và nguyện giữ tốt hơn trong tương lai.

Chúng tôi rất vui khi thấy mình đang làm một việc khá tốt trong nếp sống thiền môn từ khi chúng tôi gặp được sợi dây Phật pháp. Chúng tôi đang có một bước tiến khá xa trong lãnh vực tâm linh.

Chúng tôi nguyện đời đời giữ giới cho Phật pháp được tương tục không dứt trong ba đời quá khứ, hiện tại và tương lai. Đó cũng là sự phát nguyện của chúng tôi trước mười phương chư Phật. Nguyện cho những tham vọng, chướng ngại được chuyển hóa và bình minh của tỉnh thức bản lai sẽ chiếu mãi nơi chúng tôi. Xin tri ân sư cô và sư Tonen rất nhiều.

Tojin

Tùy Thuận Chúng Sanh

Sư cô kính, một ngày khác lại trôi qua. Tôi đã không

hoàn thành bức thư ngày hôm qua để gửi sư cô bởi vì một tù nhân khác đi đến phiên dùng máy đánh chữ. Tôi hỏi anh ta bao lâu xong? Anh ta nói 30 phút. Tôi đi hơn một tiếng đồng hồ. Anh ta tiếp tục xử dụng máy. Tôi hỏi anh ta khoảng bao lâu nữa và anh ta không trả lời với nét mặt không vui. Thấy vậy tôi nghĩ mình phải đi về để mai đánh tiếp vậy. Khi tôi chuẩn bị đi thì anh ta nói: “Chờ đó, năm phút thôi!” Tôi mỉm cười nói vì tôi có việc phải đi. Cả hai vui vẻ. Việc nhẹ nhàng.

Nhưng có một lần tôi không sắp xếp được hoàn cảnh. Khi tôi thấy tên tù nhân dùng máy mà tôi cũng muốn dùng. Khi anh ta tiếp tục sử dụng quá giờ dự định, quá giờ ước định thì tôi bực bội nghĩ rằng hẳn không xem ai ra gì hoặc ít nhất không quan tâm nhu cầu của tôi. Tôi liếc nhìn nội dung anh ta đang đánh thì thấy ít quan trọng hơn của tôi. Điều này làm tôi bực bội. Tôi đã muốn nói cái gì đó thật thô tục để hấn đi. Và giả sử nếu điều này xảy ra thì chúng tôi sẽ không bao giờ nhìn mặt nhau dù có đi ngang qua, hoặc không tha thứ nhau, hoặc xảy ra bạo động tệ hơn nữa.

Kinh nghiệm bản thân đã chỉ ra rằng khi tôi đặt bản thân mình trên những người khác, nhu cầu của tôi, tư hữu của tôi trên những người khác thì người khác có thể phá hủy vì mục đích nào đó. Khi những hoàn cảnh tiêu cực khởi lên, bất kể lớn hay nhỏ, tôi không nên đánh giá và buộc tội bất cứ ai, cứ để nó đi và cứ kiên nhẫn nhường nhịn. Khi tôi đặt bản thân tôi và người khác trên ván cờ bình đẳng này, tự nhiên tôi ít tự phụ và chỉ trích hơn. Tôi ít

phạm lỗi hoặc phản ứng quá nhanh khi gặp hoàn cảnh khó chịu khởi lên. Khi chúng tôi thấy mọi người chung quanh theo đuổi những việc giống như tôi theo đuổi, họ chịu đựng những nỗi khổ giống như chúng tôi và đáng được hưởng tất cả những gì chúng tôi đang được hưởng, thì lúc đó chúng tôi không còn nghĩ gì khác ngoài lòng từ bi và tùy thuận chúng sanh.

Tojin

Cơ Hội Tốt

Sư cô kính, khi đang đối mặt với một người muốn đã thương tôi thì tôi lập mở tình thương đến người đó. Tôi thật sự tạo tình thương và bác ái đến người đó: “Người này đang đau khổ. Anh ta nghĩ tôi đang có trách nhiệm hoặc anh ta cảm thấy thoải mái nếu được trả thù tôi, vì vậy tôi giúp cho anh ta thực hiện ý này.” Tôi giúp cho anh ta cảm thấy tốt hơn. Tôi không làm cái gì hại tôi hay anh ta, nhưng cố gắng cho anh ta thấy rằng tôi không muốn anh ta đau khổ và nếu tôi là nguyên nhân đau khổ, tôi sẽ xin lỗi và hứa sẽ chánh niệm hơn.

Người đứng trước tôi là một người bạn tốt vì người ấy chỉ ra cho tôi những nguyên nhân khiến gây đau khổ trong tương lai và nguyên nhân trong dòng vận hành của đau khổ. Người ấy đang đứng trước tôi là một sự thử thách để hoàn thành sự tỉnh thức. Đây là cơ hội tốt. Thật là uổng khi chúng ta bỏ phí nhiều cơ hội vàng trong quá khứ. Họ như người hy sinh làm đối tượng để chúng tôi xem sự ứng xử tu tập của mình đến đâu. Đây là cơ hội để giải thoát

chính mình cho đời mình. Đây là biểu hiện của từ bi và an lạc. Hãy quan tâm đến người khác và hãy để trái tim của mình dẫn dắt lý trí. Nếu làm điều này, sẽ không có hoàn cảnh xấu trong đời, chỉ có cơ hội thực tập để đến hạnh phúc. Như vậy chúng tôi sẽ sống an lạc giữa thế giới nhà tù và giữa những người gây sự vì tất cả đều là những cơ hội tốt cả.

Robert

Nghệ Thuật sống trong Tù

Sư cô kính, khi giao tiếp với người khác, hãy đặt người khác trên mình và chấp nhận bị thua cuộc, tặng sự vinh quang cho người khác là những nghệ thuật giúp chúng tôi sống bình an giữa thế giới nhà tù.

Khi thở vào, tôi cho tất cả mọi tù nhân là thiện hữu tri thức và đáng trân trọng. Điều này giúp tôi bỏ những tư tưởng ngã ái, chấp thủ ngã và sở ngã. Khi thở ra, tôi cảm thấy đau khổ mà người khác đang trải qua. Những người này giận dữ, cô đơn, bấp bênh, sợ bị làm chứng hay bị đã thương, sợ bị loại ra khỏi nhóm, băng đảng hay bạn bè. Họ bị vọng tưởng đánh lừa và bị tàn tật bởi vô minh. Nếu chúng tôi thật sự nghĩ về điều này, chúng tôi sẽ cảm thấy thương hại và không hung hăng với họ nữa.

Đối thoại là quan trọng. Nhớ rằng chúng tôi không có quan trọng hơn bất cứ tù nhân nào khác, phải khiêm nhường. Chúng tôi không buộc tội người khác với những lời lẽ cay nghiệt. Chúng tôi không nghe sự chỉ trích người khác. Người im lặng là đáng nể. Chỉ nói như chánh pháp.

Người trong sáng là đáng nể. Người tu tập chân thật là đáng nể. Chắc chắn tập con đường chánh kiến mà Đức Phật đã dạy. Hành động hoá lời nói và cái nói được thì phải làm được.

Tôi đã từng ở tù biệt giam tàn bạo nhất vì hành động quá khứ của mình, nhưng bây giờ tôi biết tôi là người yêu hòa bình, cảm thấy tất cả đều là gia đình mình bởi vì tính chất liên kết của chúng ta như những chúng hữu tình và không phân biệt ai cả. Nếu một người nào tấn công tôi, tôi sẽ không đả thương họ lại. Khi chúng tôi loại bỏ mục tiêu, thì không còn là mục nhắm cho người khác. Khi chúng tôi loại bỏ khỏi vòng đấu thì không có người nào muốn đánh đấm với mình. Khi chúng tôi đã để lá bài úp xuống thì cuộc đấu chấm dứt.

Nơi đây không có thăng trận hoặc phong chức tước khi một anh hùng trong trại giam tấn công con cừ non (tù nhân mới vào hiền khô như cục đất), tù già, người yếu hay người chuộng chủ nghĩa hoà bình. Không có cái gì để đạt được. Hơn tất cả, họ sẽ bị cười vào mặt và bị làm nhục vì đánh một nạn nhân không kháng cự đánh trả lại. Thế giới như vậy có thể đẹp hơn không?

Luke

Tù Nhân nào tu nhiều nhất?

Sư cô kính, thường những tay giết người biểu hiện cho những mẫu anh hùng «lạnh» đáng ngưỡng mộ trong số dân tù này. Trong tù, họ là những người hay im lặng nhất, vững vàng và cố thủ. Họ thường không phải là nguồn vấn

đề gây rối cho hầu hết các môi trường tù tội. Chính những tay ở tù dài hạn này vì có tiền án giết người này như Tojin, Samuel và tôi (Andy)... ị là những người Phật tử thuần thành, thường gia nhập vào các chương trình hữu ích nhất. Vì chúng tôi biết chúng tôi sẽ bị giam suốt đời ở đây nên có lẽ niềm vui tinh thần của tôn giáo là nơi chúng tôi ặt hết tâm huyết vào. Dĩ nhiên, cũng có những ngoại lệ.

Cũng có những tên tù sát thủ thích hưởng cái thú làm người khác đau và không muốn chuyển đổi và phần lớn các tù nhân né tránh họ. Những sát thủ này là những người thuộc dòng dõi bình hoạn. Họ thì giống như những trẻ nhỏ hung ác ị giật cánh của những con chuồn chuồn, con chim xinh đẹp ra rồi cười kha kha trước thú vui ác độc của mình. May mắn thay! số lượng những tên “máu lạnh” này chỉ là một số nhỏ trong dân số tù.

Số lớn tù nhân mà họ kết tội nhẹ thì lại có khuynh hướng ít tin tưởng, ít thuần thành phục vụ hơn. Họ ăn cắp đồ của những tù nhân khác và nhân viên. Họ lừa gạt và nói láo. Đây là loại hành xử bên trong tù thường tạo căng thẳng và gây rắc rối khác. Loại tù này sẽ tiếp tục gây án sau khi được tự do và họ thường trở thành kẻ tái phạm vì không tự chuyển hoá mình và nghĩ mình không nguy hiểm bằng các tay sát thủ kia.

Thế giới nhà tù rõ ràng là một nơi rất lạ, với tất cả quy luật của hành động, đối xử thích ứng và thường là khó để mô tả. Mỗi cực đoan được trình bày khác và những cực đoan này đưa đến cực đoan khác. Mỗi giây phút có thể là

cái cuối cùng của một người. Có những câu chuyện có thể liên quan đến tù khác. Rồi lại, có thể không, đơn giản mà nói nếu tôi bị nhốt trong phòng tôi với lũ nhố các tù nhân, tôi thích là một nhóm kẻ giết người hơn là những tên trộm và nhóm kẻ hiếp dâm. Vì lũ giết người lại không giết tôi, nếu tôi không làm gì. Nhưng lũ hiếp dâm sẽ hãm tôi dù tôi có xấu xí thế nào!

Sư cô kính, hầu hết các tù nhân tu tập thiền Phật giáo ở nhà tù Waupun Correctional Institution, WI, này đều là tù chung thân do giết người. Có thể vì chúng tôi biết mình sẽ trải suốt đời ở tù, chúng tôi không thể đợi một cái gì tốt hơn khác hoặc hào hứng xảy ra và vì vậy chúng tôi cố gắng xây dựng lại cuộc đời tốt hơn mà chúng tôi có thể cho chúng tôi trong tù này. Tôn giáo là cái mang ý nghĩa và niềm vui cho đời chúng tôi. Điều này cũng giúp chúng tôi đối mặt với những khó khăn sẽ gặp phải trong tù.

Bởi chúng tôi biết rằng suốt cuộc đời sẽ ở trong tù, nên chúng tôi muốn đem hết tâm trí để thực tập và phụng sự. Người mà bị giam ngắn hạn do tội trộm cướp, thuốc phiện... thì có nhiều liên lạc với thân quyến bên ngoài, với băng đảng bên ngoài nhiều hơn để sắp xếp cho tương lai khi ra tù. Thế nên, những gì trong tù đối với họ chỉ là tạm thời. Họ có đang làm, đang học đạo, hay đang sống ở đây cũng như chơi để giải trí chứ không hết tâm. Đa phần tâm lý chung là vậy. Vì họ sẽ có tương lai sáng sắp đến.

Andy

Chấp Tác

Chiều ngày 16 tháng 10 năm 2007, sư Tonen và tôi đến viếng thăm và thuyết pháp cho các nữ tù nhân tại nhà tù Taycheedah (Taycheedah Correctional Institution, Taycheedah, WI). Trại cải huấn có 780 nữ tù nhân.

Đây là một nhà tù nữ nên tương đối nhiều cây xanh và hoa lá hơn một số nhà tù nam tôi đã đi qua. Thảm cỏ xanh mát và những bụi hoa nhiều màu xinh xắn trải dài từ cổng đến nhà ăn. Nhà nguyện thì nằm sát cổng, nhưng vì Tonen và tôi đến đây thì đồng hồ gõ 1g trưa rồi nên bà Warden Ana Boatright (Giám đốc của trại) có mời Tonen và tôi vào dùng cơm trưa cùng tù nhân.

Mỗi phần ăn gồm có một ly sữa tươi hoặc coka, bánh mì, khoai tây luộc tán nhuyễn với bơ, cà rốt luộc, xà lách sắc nhuyễn trộn chinese, bơ đậu phộng và một miếng thịt bò bít tết thật to. Tonen và tôi ăn chay nên không lấy thịt bò. Có lẽ Tonen ăn như vậy với tôi cho vui chứ thật ra theo tông phái Tonen có thể dùng gì cũng được. Món ăn này chẳng hấp khẩu vị của tôi chút nào cả (vì thiếu tương chao!). Thêm nữa có lẽ không khí nặng nề không tinh khiết của nhà tù, khiến tôi ăn không có ngon (cũng giống như không khí ở bệnh viện vậy) nhưng tôi cũng phải ăn hết đĩa chứ không dám bỏ mứa. Thật ra, tôi có chuẩn bị hai khúc bánh mì chả lụa và trái cây cho Tonen và tôi, nhưng vì cơ quan nhà tù không cho đem vào nên đành bỏ ngoài rồi. Vì chúng tôi vào cuối giờ ăn, nên tương đối ít tù nhân hơn, khoảng chỉ hai, ba chục cô là còn ở phòng ăn. Các cô tò mò nhìn tôi, có lẽ vì xuất hiện nét Châu Á trên

gương mặt và dáng dấp của tôi.

Vì đây là tù nữ nên có vài quy luật khác lạ hơn như khi tiếp khách thì nữ tù nhân phải ngồi đối diện thân nhân và chỉ được ôm hôn hai lần (mới gặp và lúc tạm biệt). Thân nhân không được âu yếm chải tóc cho nữ phạm nhân. Tù nhân chỉ được đeo nhẫn cưới hay dây chuyền có tượng Thánh/Phật (tín ngưỡng tôn giáo). Góc nhà ngục hay nhà khách bao giờ cũng có nữ cảnh sát ngồi theo dõi hoạt động thăm viếng của mình.

Cô tù Mary cho biết công việc chấp tác của cô tại đây là tưới cây và cô phối hợp với thiên tập như sau: Sáng sớm, cô đi tới vườn hoa và bắt đầu làm cỏ. Khi cắt cụt những cây cỏ nhú cao ra ngoài, cô quán như thiên sinh đẹp cỏ phiến nào. Khi thấy hoa nở tròn, cô quán đây là phước báu xinh đẹp của những tâm hoan hỷ. Khi dây cỏ héo khô thì cô quán đây là sự vô thường đang biểu lộ. Khi tưới nước thì cô tưởng rằng đây là nước pháp tưới mát các cơn trùng sâu bọ dưới đất thoát khỏi sự ngu si.

Sự thức tỉnh của Mary gắn với công việc bỏ hạt, trồng hoa, nhổ cỏ, tưới nước và chăm sóc. Vườn hoa được xinh đẹp cùng với sự thực tập thức tỉnh của cô. Cô tìm niềm vui và hạnh phúc giữa các hoa cỏ. Tất cả hoa sống chỉ trong một thoáng, rồi sẽ chấm dứt. Một loại đời sống ngắn ngủi phù du như kiếp đời con gái của cô, nhưng hy vọng trong tánh hoa có sự chân thường.

Mary

Thiền

Sư cô kính, đối với tôi, thiền không phải là trò giải trí cho khoẻ, thiền là điều chỉnh lại suy nghĩ sai lầm và phá hoại. Thiền là hữu ích giúp cho chúng ta chánh niệm suốt ngày. Tại sao? Bởi vì tôi thích cà phê, hút thuốc, đi ngủ, nghe nhạc, xem phim hơn thay vì thiền tọa. Nhưng sau này khi tôi biết về điều tôi không nên làm, tôi nhớ niềm vui đầu tiên của mình là từ bỏ được chúng để chọn ngồi thiền. Tôi vui vì tôi đã thắng.

Thời gian là tài sản lớn nhất của chúng ta bởi vì chúng ta không có nữa khi nó đi qua. Vì vậy cái chúng ta đầu tư thời gian ở thiền quán này.

Aidan

Hút thuốc

Luật nhà tù có những điều ngược ngạo. Luật cấm không được hút thuốc trong phòng, nhưng căn tin lại bán thuốc lá, lại cho phép mua thuốc và nhốt bạn từ 20 đến 23 giờ mỗi ngày trong biệt giam, làm sao hút?

Hút thuốc là chất hưởng thụ số một trong nhà tù. Vì thế, một số người bất kể là luật hay không cứ hút trong phòng. Nếu tôi là người nghiện thuốc thì tôi sẽ bị vô số thẻ đen phạt.

Gavin

Khó Khăn

Sư cô kính, có rất nhiều tù nhân là đàn ông, nghèo nàn, nghiện ngập rượu chè, á phiện và bị gia đình bỏ. Đời sống của họ đầy bạo động, đau khổ và nhiều người dẫn mình

vào băng đảng. Bởi vì họ được khuyến khích để vượt qua điều kiện của mình và bởi vì họ không có sự lựa chọn.

Một số tù nhân từ mọi tầng cấp (nhẹ, trung bình và nặng) bao gồm cả chung thân cố gắng viết thư chia sẻ để tìm con đường tốt hơn trong điều kiện có thể. Tuy nhiên cũng có một số tù nhân có ít tiền và ít cơ hội để đi làm việc; ngay cả dường như không có tiền cho việc mua giấy, viết, tem, bìa thư... hay những thứ cần dùng khác như dao cạo râu, sữa bánh, khăn, xà phòng... có bán sẵn ở căn tin. Mọi thứ đều phải cần tiền và tôi không có việc làm trong tù nên không có tiền nhiều. Cũng có một số nhà tù mà tuyên úy là Thiên chúa nên cố không nhiệt tình lắm trong việc mở phong trào học thiền tại trại tù đó hay chấp nhận nhiều sách Phật vào thư viện. Như sư cô có gửi vài ba chục cuốn sách Phật tặng một số thư viện nhà tù mà sư cô viếng thăm. Tuy nhiên vẫn có một, hai thư viện vẫn chưa nhận sách sư cô gửi. Khó biết nguyên nhân quá.

Scott Louis

Đời Sống ở Biệt Giam

Terrell McCraw¹¹ kể khi Terrel khoảng 30 tuổi và bị tù khi 17 tuổi sau khi cố gắng sống như một người trưởng thành. Mới đây Terrell có đánh ộn với một phạm nhân khác bị bỏ vào biệt giam. Terrell đã viết thư cho người bạn đạo về việc Terrell tu tập trong biệt giam.

Đời của chúng tôi là một tia sáng đơn giản đến rồi đi

¹¹ http://www.thubtenchodron.org/PrisonDharma/life_in_the_hole.html

như mùa xuân.

Dâng tặng sự nở hoa rồi tàn trong mùa thu.

Một thời trên mặt đất rồi hủy diệt.

Bạn đừng sợ gì cả.

Chúng như một giọt sương trên đầu ngọn cỏ.

Tôi muốn thăng hoa và trở thành một con người. Đó là khả năng kết hợp với xã hội. Mỗi ngày thì mới đối với tôi và mỗi đêm thì tôi ngồi thiền nhiều giờ. Tôi quán tưởng: những chướng ngại tôi phải đối mặt (nhân viên cai ngục, tù nhân và nỗi chán chường) và những tâm lý hồi hộp, lo sợ và đa nghi. Đây là những thách thức hàng ngày. Và tôi thay chúng bằng Phật, pháp và tăng. Bạn có thể thảo luận về điều này. Tôi hướng về: từ bi, đức hạnh và lòng từ. Chính sức mạnh của những đức hạnh này đã nuôi dưỡng sự thay đổi ở tôi, chính tâm tôi.

Nói về sự tu tập, tôi có thể ngồi quán và lễ lạy trong xà lim. Tôi bị nhốt 23 giờ mỗi ngày vì vậy tôi không được dự những buổi nghi lễ tôn giáo ở nhà nguyện tập thể.

Sau sáu tháng bị giam được thả ra, tôi có nhiều chướng ngại. Chướng ngại lớn trong khi tu tập là những người hàng xóm. Họ muốn tôi đọc kinh ra tiếng. Họ là những người tốt và không muốn im lặng ngoài giờ ngủ. Thật sự, tôi tin rằng chướng ngại lớn nhất của tôi là sợ thất bại, đó là điều ẩn phía sau của tôi nhất.

Đơn độc! Tôi có thể bắt đầu từ chỗ nào? Cái hộp xà lim là những nơi người cai ngục dùng để quản lý tù, để

nhốt tù. Mỗi người bị bắt ở đây đều vì một số tội này hay khác. Không có công việc, không tham dự các lớp học, không niềm hy vọng, chúng tôi bị bỏ vào những bức tường thành âm đạm tối tăm này để cải tạo. Mặc dù, không có cái gì giống như cái gọi là phục hồi hay cải tạo. Thay vì vậy, chúng tôi đi bộ qua những cái cửa và tìm thấy sự thoái hoá ở mức độ cao nhất. Đó là sự thật.

Ví dụ có điều luật: “Không được cho mượn hay mượn”. Khi bạn chuyển đến một nhà tù mới và như kẻ nhát gan từ nhà tù tỉnh lý đến, bạn muốn mượn những vật hay dùng như cục xà phòng, bàn chải đánh răng và tem để dán thư, nhưng điều này không cho phép. Nhân viên nói rằng thà là bạn xin họ cả đến một chục lần hoặc đi xin tiền để mua chứ không được mượn. Hầu hết các tù nhân đã bàn cùng khi đến đây và cần một sự lịch sự có thể. Tôi biết tôi đã ở đây nhưng nhân viên sẽ phạt nếu họ bắt gặp tù nhân đi mượn hay cho mượn.

Thật ra họ sợ có những nguy hiểm xảy ra từ việc mượn này. Không tên tù nào mún ngửi mùi nhát gan của tên khác. Nhớ rằng chúng tôi đang bị thử thách nếu vi phạm là sẽ để nhà vệ sinh (bồn cầu) trong xà lim ngang chỉ 8 feet và dài 10 feet thì hôi không chịu nổi, giường ngủ hai tầng, chứ không cho riêng. Và bị nhốt với hai người trong một nơi nhỏ 23 giờ mỗi ngày thì việc gây sự và hiếp dâm thường xảy ra.

Hãy để tôi giới thiệu nhà tù ngang 8 feet và dài 10 feet gọi là xà lim trừng phạt. Bạn có một phiến gạch làm

giường có tấm đệm, có vài vòng tròn bằng thép dùng để cột những tù nhân bất trị. Rồi cũng có những ngọn đèn do cai tù sử dụng để hành hạ tù nhân. Đèn rất sáng, bật lên là bạn thức dậy liền. Có bồn rửa mặt và nhà cầu. Mỗi lần giật cho nước chảy thì âm thanh kêu âm âm như sắp sập. Vì xà lim làm bằng thép và gạch nung, nên rất nóng. Nhiệt độ cũng tùy thuộc khi bạn ở trên hay dưới. Dưới cầu thang có nghĩa là bạn đang ở dưới đất sáu sáu feet thường lạnh và ẩm thấp. Nếu bạn ở trên lầu thì là nhà giam rất hẹp gọi là biệt giam.

Để sống trong hoàn cảnh này tinh thần bạn phải vững. Khi bạn bị biệt giam, không có cái gì ngoài sự sân giận và chính mình im lặng. Có thể bạn đang rửa máu người nào từ cánh tay của bạn. Có thể bạn đang cảm ơn Phật rằng bạn đang sống. Có thể bạn đang rơi những giọt nước mắt thầm lặng, chán nản vì đời sống không có ý nghĩa. Bạn không muốn nói gì nữa. Tất cả những cái bạn muốn làm là đi ngủ. Giấc mơ là lối thoát. Nhưng bạn luôn luôn giật mình bởi tên cai ngục giật mạnh cửa để thả mâm đồ ăn vào. Bạn nhận ra rằng cuộc chiến tranh không bao giờ ngừng. 10 hay 15 ngày trước đó, bạn trong tình trạng chờ đợi lời khiển phạt vì lỗi của mình. Không có radio, tivi hay sách. Chỉ có đếm gạch và hình thức mới nhất của sự chết đang đến gần bởi vì biệt giam có nghĩa là bạn đang làm cái này một mình ở đây. Nhưng đó không thật sự là chân thật bởi vì bạn có thể nghe sự la hét của những người tù khác, gọi lẫn nhau bằng tiếng chửi chửi hay mãi dâm. Bạn có thể

nghe tiếng thét của những tù nhân tâm thần. Mỗi ngày, xà lim của bạn bị xâm lăng bởi lũ lụt của nước dơ hoặc hoặc tiếng đóng mạnh của những cánh cửa khi cai tù từ chối không cho nhân viên thức ăn của họ. Tiếng cười, la hét khi bị xịt nước, gas vào những tên tù này “Có phải đây là hơi thở cuối cùng?”

Luôn luôn bạn tìm thấy tội lỗi ở tù nhân này và sự thờ ngây trong trắng là phía nhân viên. Vì vậy, bây giờ bạn bực mình bởi vì bạn đang tranh đấu cho chính bạn. Sân giận đang lướt trên bạn. Ôn ào đang làm chủ bạn. Mùi hôi đang chung quanh bạn. Cai tù đang chế rễu bạn. Nhưng cuối cùng, sự sạch sẽ đang với bạn. Không có sự sạch sẽ thì dễ quăng phân ứt vào nhân viên hoặc chơi giỡn dương vật của bạn mỗi khi bạn vừa làm tình với một người. Ồ ngay cả bị tạt nước, la hét, cắt ngón tay của bạn đều là sáng suốt. Làm thế nào để nó biểu tượng cho thời gian thử thách? Nếu tôi có một lời ước, tôi sẽ tập trung các thầy của mình, mẹ và bạn của mình vào trong một phòng và tôi có thể nói với họ rằng: “Bởi vì họ mà tôi sống và bởi vì họ mà tôi có thể tập trung mình lại và bắt đầu điều trị vết thương”.

Rất nhiều chuyện buồn trong nhà tù. Sự vô minh của tôi là nguồn thêm nhiên liệu vào lửa và điều đau đớn này là tôi có thể trở thành nạn nhân cho chính vô minh của mình. Thân thể yếu đuối. Tâm thì sống với những ý tưởng mới, nhưng không có sự thoả mãn trong đó. Chúng tôi gọi cuộc tranh đấu này là suốt cuộc đời. Và khi tôi tu tập từ từ. Tôi theo ngón tay giáo lý chể thấy mặt trăng tâm Phật

của tôi, nhưng tôi không thể đi khỏi góc đó để ôm giữ cuộc chiến đấu hay thử thách với cai ngục. Xà lim của tôi đầy hình ảnh của thầy tôi. Tôi có vài cuốn sách Phật rất hay để đọc. Tôi có một tivi trắng đen và một máy nghe băng giảng pháp. Nhưng khi cửa xà lim mở, nó giống như một cuộc tranh đấu bất đầu. Tất cả tự ngã vươn ra và đòi sống của bạn sẽ trở thành một mục tiêu sắp tới.

Terrell McCraw

Tám Mềm Tình Thương

Leighton Bates¹² kể cách đây sáu mươi năm cũng vào tháng 8, quần đảo Nagasaki và Hiroshima, Nhật bản bị Hoa kỳ bỏ bom để chấm dứt chiến tranh, nhưng không chấm dứt nỗi đau của những người chết hoặc người dân vô tội. Danh sách người chết do hậu quả của quả bom nguyên tử là 270,000 người.

Tôi chưa sanh ra khi bi kịch này xảy ra, nhưng hiệu quả của chúng đã ảnh hưởng tôi trong nhiều năm qua. Tôi nhớ hình ảnh một em bé trên mặt bìa của tờ tạp chí Life. Em lỡ lộ chạy ra đường vì quần áo bị cháy hết và gương mặt vô cùng kinh hãi. Tôi muốn quay ngược lại thời gian, lấy áo choàng của tôi choàng cho cô bé ấy và nói với em rằng em đừng sợ nữa. Có thể hai mươi năm sau nữa, trước khi tôi có thể làm cái gì để hàn gắn vết thương cho cô bé ấy, bản thân

¹² www.thubtenchodron.org/PrisonDharma/a_quilt_of_compassion.html - 26k -

tôi và thế giới còn lại - người sống và người chết.

Tại trại tù Oregon State Prison, nhóm tu tập của chúng tôi gặp nhau hai giờ. Chúng tôi là một nhóm đa dạng với nhiều dân tộc khác nhau nhưng tất cả dường như có một dấu vết chung là chấp nhận và làm việc với nhau. Điều này phù hợp với tất cả chúng tôi.

Vào tối thứ ba tôi đến nhà nguyện (chỗ mà chúng tôi họp mặt) nghĩ rằng mọi người đã (bắt đầu) ngồi thiền theo hình tròn trên những tọa cụ. Thường thường tôi là người đến sau cùng bởi vì khu tù của tôi hơi xa và tôi phải lẹ chân chạy lên cầu thang, sau đó chạy xuống hành lang dài, trước khi phòng thiền đóng cửa.

Nhưng tối nay khi tôi đến nhà nguyện, nhìn vào bên trái tôi không thấy ai cả. Bàn thờ chưa sắp lên, chưa có nhang đèn và chưa có ai. Tôi nghĩ chắc về phòng lại thôi. Chợt tôi nghe tiếng cười vang lên từ phòng sau và tôi tiến về đó.

Khi tôi bước vào phòng, điều đầu tiên tôi thấy là tấm 'quilt' (mềm do kết từng khoanh vải mà thành) được treo trên ổ khóa bằng gỗ. Tôi có thể nói là có những hình giấy và chữ ở mỗi góc nhưng không nhiều. Mắt tôi chỉ thấy khoảng tám feet. Đây cũng có hai cái bàn dài 6 feet gấp xuống và hầu hết các bạn đạo của tôi ngồi xung quanh. Một bạn nói cho tôi nghe rằng mỗi người mỗi tay sẽ kết 270,000 jizos (khoanh vải nhỏ) kết lại thành tấm mềm Hoà bình (Jizo for Peace' blanket). Một khoanh vải hình thoi là tượng trưng cho một người chết. 270,000 là số người chết

trong hai tấn bom nguyên tử. Nhóm Phụ nữ Phật giáo ở Coffee Creek Prison ại Oregon đã may hơn 1,500 Jizos trên tấm mền đang treo trên ữa và bây giờ nhóm tù nam làm số jizos còn lại.

Lúc đó tôi cũng hơi bị áp đảo. Tôi vừa ở ba năm biệt giam, vừa được ra sinh hoạt cùng tập thể mới hơn một tháng. Tôi đau khổ vì sự quá tải của giác quan và hơi hồ nghi khi được sống với tập thể 2,000 người so với tập thể 15 người mà tôi vừa trải qua. Tôi nhận ra rằng mặc dù những người này đáng tin, tốt, từ bi và làm lợi ích cho xã hội. Họ đang bày tỏ tình thương và từ bi đến mọi người mà không cần biết cá nhân đó, chỉ hữu ích hữu tình bằng hành động cụ thể của từ bi. Thế là tôi nhiệt tâm tham gia.

Nghe rằng một trong hai thành phố bị bom đã hoan hỉ nhận tấm mền của chúng tôi và những người khác đã kết để kỷ niệm những người đã khuất. Đó là đủ vui cho chúng tôi. Với một nụ cười tươi trên mặt, tia hy vọng trong mắt. Cô gái nhỏ tôi nhớ trên bìa tạp chí Life. Mọi người bao gồm tôi đã nỗ lực xóa nỗi đau của bé, xin bé tha thứ và tấm mền này sẽ che sự loá lờ của em. Đây là sự nỗ lực làm của những người lạ, người mà em chưa từng gặp trong đời. Dù phần đóng góp của chúng tôi chỉ là một phần nhỏ của số 270,000 Jizos. Nhưng điều đó cũng tốt vì chúng là biểu tượng của tình thương của chúng tôi – những người tù trong trại cải tạo.

Leighton Bates

Làm Tốt Dù Hoàn Cảnh Nào

Có một người ông già sống một mình ở Idaho. Ông muốn đào vườn khoai tây, nhưng việc nặng nhọc quá. Con trai ông, Bubba, thường giúp ông, nhưng giờ Bubba ở tù rồi. Ông bố viết thư nói tình trạng khó khăn của mình như sau:

Bubba thương,

Bố lúc này yếu quá đến nỗi không thể trồng khoai tây trong năm nay. Bố quá già để mà đào xới khu vườn. Nếu con đừng có ở tù thì thôi không có vấn đề gì cả. Bố biết, con có thể đào cho bố.

Thương con,

Dad

- Thư hồi âm của Bubba:

May quá, Bố đừng đào vườn khoai. Đó là nơi con có chôn những xác người. Xin Bố thương con đừng đụng vào!

Thương Bố,

Bubba

4g sáng ngày hôm sau, nhân viên an ninh đã đào xới khắp cả khu vườn bao la không sót một chỗ mà không thấy xác người nào. Họ xin lỗi ông già rồi đi. Cùng ngày, ông già nhận thư khác từ con trai:

** Bố thương, như vậy tiếp tục trồng đi. Đó là khả năng con có thể làm cho Bố dù trong hoàn cảnh nào.*

Thương Bố,

Bubba

Tù Chung Thân Tặng Học Bổng¹³

Theo tờ báo ‘The Associated Press’: Một nhóm tù nhân gửi tiền học bổng cho cậu bé 19 tuổi, người mà có em gái bị giết. Tin được loan lúc 7:25 sáng, tháng 6 ngày 7 năm 2005.

Tại Raleigh, phía Bắc Carolina, Zach Osborne nhớ suốt đời những ký ức về người em gái nhỏ. Lúc đó Osborne là cậu bé 6 tuổi và em gái 4 tuổi đã bị hiếp và giết chết. Bạn trai của mẹ chúng đã làm việc này và bị tù chung thân. Osborne vì việc này đã ước mong lớn lên làm cảnh sát hình sự. Osborne hiện nay là sinh viên năm thứ hai của trường đại học East Carolina với sự hỗ trợ tài chính của một số tội phạm chung thân.

Thứ Ba, ngày 19, Osborne đã nhận \$5,000 từ một số tù nhân do xuất bản báo ‘Compassion’ hai tháng một kỳ. Tính tiền tài trợ đến nay, tù nhân đã tặng cho Osborne bảy xuất học bổng trị giá \$27,000.

Dennis Skillicorn, ~~ột~~ tội phạm chung thân ở Missouri là chủ biên của tờ báo và viết trong bài “Our intent is genuine” (Hướng đến của chúng tôi là Tài Năng), tháng 5 ghi rằng: “Chúng tôi muốn ủng hộ cậu bé hoàn thành giấc mơ cảnh sát hình sự để tìm cách ngăn chặn những bạo động tương lai”.

Chị của Osborne là Natalie bị giết tại Asheboro vào

¹³http://www.thubtenchodron.org/PrisonDharma/scholarship_from_death_row_prisoners.html

tháng 4 năm 1992. Thủ phạm là Jeff Kandies đang bị tù chung thân tại North Carolina.

Hung Osborne nói: “Qua kinh nghiệm sống này sẽ là động cơ khiến tôi giải quyết nhiều trường hợp hoặc đặt nỗ lực hơn nữa. Sự mất mát đau thương của gia đình tôi là động cơ khiến tôi sẽ cố gắng ngăn chặn những sự kiện đùng để xảy cho ở những gia đình khác.”

Để đạt được học bổng này, Osborne phải viết một bài luận về tội phạm và hậu quả của nó ảnh hưởng cho Osborne và gia đình anh ta. Ngoài Osborne cũng có những người khác nhận thưởng như Brandon Biggs, người bị xe tung tại Fort Worth, Texas, năm 2001.

Zach Osborne

Đổi Khác ở Thế Giới Nhà Tù

Sự tu tập của tôi bắt đầu với nhiều giọt nước mắt, đặc biệt quán về sự hối hận. Tôi tập thiền nhiều hơn mỗi ngày, càng tập tôi càng nhận ra vẫn có những điều tiếp tục gây khó chịu cho tôi. Trong khi tôi thích ẩn mình để thiền quán thì lại có một số công việc, khóa học cao đẳng, chương trình ban đêm khiến tôi hơi bận rộn.

Trong những hoạt động này, tâm của tôi đi lang thang vô định, vọng tưởng khó chịu của tôi khởi lên khi gặp những thái độ và thành kiến khác. Nhớ lại những lời Phật dạy, tôi liền quán sâu vào dòng vận hành tâm của mình. Mỗi buổi sáng và tối tôi đều có ngồi thiền. Tôi cũng tụng kinh ở mỗi trưa, giờ nghỉ và ngay cả khi đứng sắp hàng

lãnh thức ăn hay đếm danh. Nhờ sự hướng dẫn của quý Sư, tôi đã nỗ lực chánh niệm liên tục để làm một sự đổi khác ở thế giới nhà tù này.

Cadence

Mọi pháp đều có nguyên nhân của nó

Sư cô kính, tôi vẫn còn trẻ chỉ 30 tuổi. Tôi sống một đời sống phức tạp vì hành động bất lương, bạo động, thuốc phiện và tội phạm. Đời sống của tôi khiến thân tôi tàn rụi dẫn đến điểm mà tôi khó vượt qua nếu không có gặp Phật pháp.

Lúc đó tôi bị nhún sâu vào sự đau khổ rất nhiều đến nỗi tôi không nhận ra cái gì chung quanh mình. Tôi bị tích tụ bởi một tấm màn của sân hận, ghét, bối rối và tự thương hại. Nhân viên nhà tù canh gác tôi cẩn thận vì sợ tôi tự tử. Theo lời đề nghị của người canh tù, nên tôi được chuyển sống với tập thể tù nhân. Do đó, tôi được chuyển đến nhà tù Dodge (Dodge Correctional Institution), Dodge, WI.

Tại đây, một tù nhân tên Brodwin đối xử với tôi rất tốt và dường như thấy xuyên qua bình phong của tôi và Brodwin thấy rằng tôi đã mất tất cả vợ con, tài sản và tôi cần tình thương nương tựa. Chẳng những Brodwin mà một số bạn của Brodwin cũng thế rất hiểu biết. Tôi không hiểu cái gì làm cho tôi bị thu hút về những tù nhân này. Có thể tinh thần tích cực của họ. Tôi vui khi tôi gặp được những người này làm bạn với họ. Sau này tôi biết cái hấp dẫn tôi là tánh cách của họ vì họ là nhóm Phật tử tu tập rất thuần thành. Hèn chi, họ có một phong cách khác các tù nhân thường.

Tôi học đạo ở một số nhà thờ nhưng chưa học đạo Phương Đông. Tôi cũng nghe những người này nói và ngầm hiểu tôi có thể học cái gì đó ở họ. Khi tôi tập làm Phật tử, tôi cảm thấy tốt hơn. Cái mà tôi cần mà cái đó lãng vãng trước mắt tôi hoài. Đó là con đường thoát khổ. Thật là đơn giản! Thật là hoàn chỉnh! Thật là tuyệt vời! Sau khi tôi tu ập, tôi biết tôi tìm thấy cái mà tôi đã tìm cho đời tôi. Thật sự điều tôi tìm kiếm là tìm tôi.

Năm mới đã đến và mặc dù xa gia đình, tôi cố gắng làm tốt hơn. Những người bạn đạo đã ôm tôi vào vòng tay của họ. Tôi không có gì và họ chia sẻ những gì họ có cho chúng tôi. Họ cho tôi quà và card Giáng sinh. Điều quan trọng nhất, họ đã tặng sự đồng hành, sự hiểu biết và tình thương chân thật cho tôi. Rất nhiều sự ngạc nhiên, họ đã cho tôi. Tôi đã có những ngày tu học tuyệt vời tại trại cải huấn này.

Điều quan trọng là tôi đã lấy kinh nghiệm này mở tâm nhìn của mình đến sự thật là con đường thoát khỏi đau khổ và tôi đang đi trên đó. Thay vì sống với những tình cảm tiêu cực, tôi bây giờ tập trung về sự thay đổi bình an và phát huy lòng từ có sẵn trong tôi. Tôi đã làm lễ quy y và trở thành Phật tử rồi.

Tam bảo là nơi cứu đời tôi. Tôi cảm ơn những người bạn đạo cho những gì họ đã cho tôi và gia đình tôi. Cảm ơn những người ủng hộ chương trình hoàng pháp tại nhà tù. Cảm ơn quý Sư - những hiện thân của Bồ tát đã giúp chúng tôi thực hành từ bi ngay những hoàn cảnh khó khăn

nhất. Chỉ biết rằng chính những điều này đã làm tôi thay đổi. Phật giáo không chỉ thay đổi đời tôi mà còn cho tôi cuộc đời.

Mason

Hối hận

Sư cô kính, tôi đã phát nguyện trong tương lai tôi sẽ hữu ích cho những người đã bị tôi hại hay cưỡng hiếp. Trong khi làm điều này, tôi cũng cầu nguyện rằng hiện tại họ cũng làm thiện hạnh để được hạnh phúc và an lạc. Người mà bị tôi giết sẽ được may mắn trong lần tái sinh tới và gia đình anh ta vẫn thăng tiến dù vắng bóng anh.

Tôi nhìn quá khứ, thấy những ác hạnh của mình. Tôi thật sự xấu hổ và hối hận những gì đã gây ra. Tôi cũng nghĩ đến những con thú mà tôi hại. Lời nhục mạ hay hành động hung hăng mà tôi đã gây cho người khác. Thịnh thoảng ký ức về những sự kiện này khởi lên, tôi thấy tôi vô mình biết chừng nào!

Nhưng tôi vẫn hy vọng mình có những tiềm năng tốt mà đạo Phật gọi là tánh Phật. Tôi sẽ hành động với lòng tốt. Tôi sẽ nghĩ người khác trước tôi. Tôi sẽ nâng niu và thả một con thú bị thương. Tôi sẽ nói lời tốt và thiện hạnh với người khác. Đây là một sự bắt đầu. Dù sao tôi cũng không phải là thánh, nhưng tôi sẽ cố làm điều tốt. Bất cứ cái gì tôi có thể làm là lành mạnh và luôn cảnh giác điều bất thiện. Tôi đang thực hành điều này. Tôi tiếp tục cầu nguyện cho những người tôi hại và hứa sẽ cải thiện.

Jordan

Nguyện khó làm

Sau khi đọc sách đạo Phật khuyên ăn chay. Tôi đang cố gắng thay đổi và tập ăn chay suốt tuần Thanksgivings (Lễ Tạ ơn của Hoa Kỳ) này.

Một ngày kia, tôi nghe người lính canh kể có một tù nhân ở đây đã lâu cũng giữ chay trường và đang ở biệt giam như tôi. Vào một buổi i, nhà tù lết thực phẩm chay, lính canh hỏi anh ta hoặc phải đói bụng hoặc phải ăn gà nướng. Anh ta quyết định không ăn.

Sau khi nghe câu chuyện. Tôi chuyển cho anh ta ít súp chay và bánh kẹo với vài lời ghi rằng: “Đừng hỏi súp này ai biếu? Tôi chỉ lo là bạn đang đói bụng”.

Vài ngày trôi qua. Người đó biết thí chủ cúng dường nên viết vài lời tạ ơn rằng: “Cám ơn, đây là lời tốt đẹp nhất mà ai đó đã làm cho tôi từ ba năm này”.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình đã làm một việc ý nghĩa giúp người tù này nhưng tôi thấy sự quan trọng thế nào là để ý và giúp người khác duy trì nguyện tốt của mình trong tù. Nhất là chí nguyện trường chay giữa nơi thiếu thốn thực phẩm này. Thật là sao sáng trong đêm.

Jackson

May Mắn

Sư cô kính, tuyệt lại đồ xuống trắng xóa khắp sân.

Chúng tôi ảm nhận lòng từ của sư cô và sư Tonen đã vượt đường tuyết nguy hiểm và lạnh lẽo để đến đây. Nên chúng tôi cố gắng rủ thêm nhiều bạn tù mới tham dự cho đông, đáp với tâm lòng của quý sư.

Trong buổi pháp thoại, chúng tôi thật vui khi nghe sư khen chị em tù chúng tôi trông ai cũng tươi tắn, khoẻ tốt và chắc nhận được sự chăm sóc kỹ của nhà ăn. Sư còn khen trông chúng tôi như các ả nít đón mừng lễ giáng sinh, trông thật xinh với áo mũ len, khăn choàng tất vớ nhiều màu. Chúng tôi sẽ cố gắng cải tạo tốt xứng đáng với phước báu của mình.

Kettle Moraine Correctional Institution, WI,
Connor

TÀI LIỆU THAM KHẢO

1. *Dharma in Hell*, Fleet Maul, Prison Dharma Network, 2005

2. *Sitting Inside*, Buddhist Practice in America's Prisons, Kobai Scott Whitney, Prison Dharma Network, 2003

3. *Sosaku*, Ven. Tonen and Douglas Stream, Milwaukee Zen Centre, Wisconsin, 2005-2009

Websites:

www.milwaukeezencenter.org

www.engaged-zen.org/

www.thubtenchodron.org/

www.prisondharmanetwork.org/

www.hatecrimes.com

www.prison.com

www.inmates.com

www.lionheart.org

Google: Wisconsin Prisons

Lá vàng bắt đầu rơi trước sân tù Green field

TỦ SÁCH BẢO ANH LẠC

- *Bodhisattva and Sunyata in the Early and Developed Buddhist Traditions*, Delhi-7: Eastern Book Linkers, 1st print 2004 & 2nd reprint 2005.

- *Boà-taùt vaø Taùnh-khoâng trong Kinh ñieãn Pali vaø Ñaïi thøøa*, Delhi-7: Tuû saùch Baøu Anh Laïc, 2005; Tái bản lần hai, Nhà Xuất Bản Tổng Hợp Tp HCM, 2008.

- *Ban Mai Xòu AÁN* (3 taäp), Delhi-7: Tuû saùch Baøu Anh Laïc, 2005; và tái bản lần hai năm 2006; Tái bản lần ba, Nhà Xuất Bản Văn Hoá Sài Gòn, 2008.

- *Vööøn Nai - Chieác Noài Phaät giaøu*, Delhi-7: Tuû saùch Baøu Anh Laïc, 2005; Tái bản lần hai, Nhà Xuất Bản Phương Đông, 2008.

- *Xaù Lôii cuûa Ñöùc Phaät*, Tham Weng Yew, Thích Nữ Giới Hương chuyên ngữ, Delhi-7: Tuû saùch Baøu Anh Laïc, 2005 và tái bản lần hai tại Delhi 2006; Tái bản lần ba, Nhà Xuất Bản Tổng Hợp Tp HCM, 2008.

- *Quy Y Tam Bảo và Năm Giới*, Tủ Sách Bảo Anh Lạc, Wisconsin, USA, 2008.

- *Vòng Luân Hồi*, Thích Nữ Giới Hương, Nhà sách Phương Đông: Tủ Sách Bảo Anh Lạc, 2008.

- *Hoa Tuyết Milwaukee*, Thích Nữ Giới Hương, Nhà Xuất bản Văn Hoá Sài Gòn: Tủ Sách Bảo Anh Lạc, 2008.

Luân Hồi trong Lăng Kính Lăng Nghiêm, Thích Nữ Giới Hương, Nhà Xuất bản Văn Hoá Sài Gòn: Tủ Sách

Bảo Anh Lạc, 2008.

- *Nghi Thức Hộ Niệm Cầu Siêu*, Thích Nữ Giới Hương biên soạn, Delhi-7: Eastern Book Linkers, 2008.

-

- *Sen Nở Nơi Chốn Tử Tù*, Nhiều Tác Giả, Thích Nữ Giới Hương Chuyên Ngữ, Nhà Xuất bản Tổng Hợp: Tủ Sách Bảo Anh Lạc, 2010.

- *Quan Âm Quảng Tràn*, Thích Nữ Giới Hương, Nhà Xuất Bản Tổng Hợp: Tủ Sách Bảo Anh Lạc, 2010.